Cuvânt foarte, foarte înainte

A fost odată, demult… în anul 1982, 1983, o bunică şi două nepoţele. Ceva deosebit? Nu. O bunică şi două nepoţele existau şi vor exista în toate timpurile. Totuşi…

În anii aceia, când nu existau MTV, VH1 sau nenumăratele şi modernele posturi de televiziune de acum, ei bine, atunci, cele două nepoţele au făcut un pariu iar bunicuţa a fost luată drept arbitru. De fapt, bunicuţa a fost cea care a „provocat" acest pariu… Nu-i aşa că nu este prea frumos ce a făcut?

Ce pariu? În ce a constat acest pariu infam?

Hmm… În acele timpuri, bunicuţa a observat că nepoţelele erau triste, supărate… plictisite. Nu se poate aşa ceva! Cum se poate ca floricele ei dragi să fie… plictisite?! Ce măsuri trebuia să ia bunicuţa ca să rezolve această foarte… dificilă problemă?

Nepoţele mergeau la şcoală. Nepoţele locuiau la bloc. Nepoţele erau gemene şi, deci, erau mai retrase.

Grea problemă… Deci…

„— De ce nu scrie-ţi ceva?

— …

— Hai, scrie-ţi ceva… Iana, tu ai talent la scris, de ce nu vrei să scrii ceva frumos?

— Păi…

— Beia, scrie şi tu!

— Eu?! Eu n-am talent… şi nici nu-mi place gramatica…

— Mă supăraţi. Mă supăraţi foarte tare, amândouă".

Cum s-o superi pe bunica? *Cum să o superi pe bunicuţa fericitei copilării? Nepoţele au uitat că bunicuţa le-a făcut hamac şi leagăn şi a adus iepuraşi şi căţei şi pisici şi chiar şi un mieluţ… precum şi o mulţime de alte lucruri care au făcut că zilele copilăriei lor, la casa cu curte mare şi cu o grădină şi mai mare din Galaţi, să fie desprinse din cartea lui Teodoreanu? Nu! Un categoric NU! Un foarte categoric NU. În plus…*

Nepoţele ştiau şi altceva. Bunicuţa era DRAGĂ lor. Cum părinţii erau mai mult lipsă decât prezenţi, fiind cu funcţii de „răspundere", cea care îndeplinea funcţia de „părinţi" era BUNICUŢA. Şi nu era o bunicuţă rea. Era cea mai dulce şi dragă bunicuţă ce putea exista în toată lumea… şi pe care, uneori, fără rea voinţă, cele două nepoţele o supărau. Acu, nu se mai putea pune problema să vrei sau chiar să o superi pe bunica.

Pariul… Pentru că nimeni nu știa cum și ce să scrie, tot bunica a decis: „*Alegem zece cuvinte la întâmplare și vom scrie despre ele… Haideți*! *Deci*: *tablou, Antohi, dispariție…*”. *În final, zece cuvinte…*

Hmmm… A trebuit să treacă aproape douăzeci de ani și bunica să plece la Dumnezeu, în Grădina Sa, pentru a face fericiți și pe alții, ca această carte să apară. Într-o noapte, la aniversarea unui an de la plecarea definitivă a Bunicuței, am visat-o. Mă întreba: „*Mariana a mai scris la carte sau a terminat-o*? *De ce nu se publică cartea ei*? *Unde este Cartea*?”. *Mărturisesc că nici în vis, nici în realitate nu am avut glas cu care să răspund. Durerea a fost și este, încă, atât de intensă încât îmi sfâșie inima și îmi taie respirația, și la propriu și la figurat.*

Adevărul este că întrebările din vis au devenit poruncă pentru mine.

Ce a însemnat asta? *Discuții interminabile și foarte neprincipiale cu aproape toți membrii familiei, inclusive cu autoarea. Autoare care uitase pur și simplu unde pusese caietele și agendele* (*căci au fost* vreo *trei agende și două caiete dictando*) *în care se consumase un pariu simplu și copilăresc. Cine își mai amintea…*

Să spun că a fost un chin de Sisif până mi-am convins sora să caute „lucrarea”, până am rescris-o și am pus-o pe hârtie, până am trecut de tot scepticismul celor din jur?

Am fost întrebată, de foarte multe ori, de ce eroii se numesc cum se numesc, de ce acțiunea se petrece acolo unde se petrece… Cum pot să vă răspund? *Nici autoarea nu mai poate explica. Eu, „omul cu furcă” din spatele autoarei, nepoțica care a scris doar zece pagini și a fost „partea perdentă” a pariului, pot doar să vă sugerez următoarele*: „*Închipuiți-vă o lume în care nu există programe de televiziune, în care nu se transmit cele mai moderne melodii la radio, unde programul 3 de radio „pentru tineret” se ascultă în surdină și doar câteva ore pe săptămână, unde… cineva te urmărea mereu pentru că nu erai conform ordinelor guvernanților, unde… nu exista mai nimic*”.

În vremea lui „nu avem, nu se poate”, cineva a îndrăznit să gândească, să creadă, să viseze la lucruri… imposibile. Imposibil de… departe, de modern, de civilizat sau… chiar de fantastic.

Nu am fost un copil genial și nici măcar cuminte.

Dar cred că sora mea geamănă era acel copil genial și cuminte dorit de toate mamele din lume.

Dar cred că sora mea geamănă este acea soră dorită de toate

fetiţele din lume.

De ce? *Asta o ştiu doar Eu… acum*. Ş o iubesc.

Citind CARTEA poate o să înţelegeţi şi voi. Şi o veţi iubi.

Semnez pentru conformitate, (*şi nu pentru eternitate*)

Isabela

e

Veni…

b

1. Îmi caut prietenii…

— Deci, îţi faci bagajele şi pleci imediat. Eu am nevoie de reportaj luna aceasta şi nu peste cinci secole, ai înţeles? mă întreabă redactorul.

Dau din cap că totu-i în regulă.

— Acum pot şti ce mai aştepţi? închide ochii obosit.

— Desigur. Delegaţia şi banii.

Strâmbă din nas, ca totdeauna, şi acuşi o să întrebe cât.

— Câţi?

Eram sigur.

— Păi, 1500 ca să nu zic 2000, spun nonşalant.

„O să-mi dea mai puţin, cu siguranţă".

— O mie ajunge. Şi dacă mă gândesc bine, chiar mai puţin. Ce naiba, nu pleci pe Marte şi nici pe Andromeda.

— Da, aşa departe nu, dar până o să dau de ceva interesant o să-mi iasă ochii. Apoi concurenţa e mare şi astăzi nimeni nu-ţi dă nimic pe gratis. Eventual doar şuturi în fund ori tinichele la coadă, turui pe nerăsuflate.

— Bine, bine, mârâie şi scoate dintr-un seif special câteva hârtii albastre.

— O mie, mă avertizează. Şi să-mi aduci bonurile de decontare. Eu trebuie să justific banii ăştia.

„La fel şi eu" mă gândesc, dar zic:

— În regulă. Cum găsesc ceva bombos" dau o sârmă şi un articol de răsunet o să apară în paginile revistei „Pentru fiecare".

— O.K. Du-te, mă expediază după ce îmi face un gest semnificativ cu privire la hârtiile albastre ce burduşesc un buzunar de prea mult timp gol.

Ies gândindu-mă că nu degeaba e scoţian. Dar, la naiba! şi eu sunt scoţian şi nu-s zgârcit deloc. Da. „Problema e fundamentală" îmi

zic şi ies din redacţie fluierând.

Problema se dovedeşte a fi alta.

Revista, adică şefu', vrea ceva nou. De acord. Ceva trăsnet. De acord. Dar de unde să scot articolul ăsta?

Despre ce?

Mă răsucesc pe toate părţile doar, doar de o-i da de răspuns. Cearşaful e mototolit; pernele boţite ca naiba. Şi când naiba am timp să observ chestiile astea când, de fapt, eu mă gândesc la articol. Nu, nu merge deloc. Ceasul arată orele trei şi jumătate şi eu încă nu dorm. Cum să pot dormi?

Reuşesc să mă foiesc până la şapte. Când, în sfârşit, adorm, sună ceasul. „Bună treabă", înjur printre dinţi. Ca să nu mai pierd timpul degeaba mă fac, rapid, băiat frumos, rad o cafea şi zbor spre redacţie să-mi fac toate formele de plecare. Nu de alta, dar n-am chef să dau nas în nas cu Comisia de Control. Ăştia sunt mai ceva ca Inchiziţia.

Sunt rupt de oboseală dar, cu toarte acestea, mă aflu ocupând un scaun în barul „La moşu' meu". Golesc un Martell sec şi înghit în acelaşi mod, adică sec, gândindu-mă că trebuie să fac rost de un articol pe care nu ştiu de unde să-l scot şi nici cum să-l fac. În jurul meu, oameni cu feţe împietrite, învăluiţi în fum de ţigară ieftină şi amară îşi îneacă necazurile într-un pahar sau într-o sticlă de gin prost. Înghit poşirca, plătesc şi ies pe uşa localului cu o uşurare de parcă aş fi ieşit din Purgatoriu.

Zgribulindu-mă din cauza aerului rece, mă simt încercat de o stranie nostalgie.

Oraşul ăsta, cu nebunii şi beţivanii lui, cu străzile spălate continuu de roboţii menajeri şi cu Comisii de Control pândindu-te pe la colţuri, îmi este drag. Mă simt legat de el cu un cordon nevăzut. Îl iubesc aşa cum este, el mă acceptă aşa cum sunt. E o egalitate, o toleranţă reciprocă, ca în cazul a doi jucători de golf: unul ciung, altul orb.

În timp ce ascult cum paşii îmi bocăne pe stradă, cu un ecou singuratic, mă gândesc la prietenii mei.

Mă opresc brusc.

Da. Ei sunt singurii care mă pot ajuta. Dacă nu din plăcere, măcar din obligaţie faţă de mine căci pe mulţi i-am scos din rahat, împovărându-i cu prea mult bine.

Da. Pornesc mai vesel spre casă, cu gândul la un anume carnet

cu nume şi adrese şi la un telefon arhaic, dar atât de folositor. Sunt atât de bine dispus încât trec cu vederea şi bădărăniile a doua Comisii de Control.

Casă îmi pare mai caldă, iar lumina lămpii mai intimă că niciodată. Mă uit la ceas ca un om bine crescut… să nu-i deranjez. Nu, e încă devreme.

Deci primul nume, prima adresă.

Joseph von Kaine, un neamţ simpatic dar cam tipicar. E comis-voiajor. E un prieten admirabil, totuşi, nu am nevoie de el acum.

Închid carneţelul şi mă gândesc o clipă.

Cine, cine m-ar putea ajuta? Mă învârt prin casă căutând, în minte, un om care să ştie să mă ajute.

Mă lovesc cu genunchiul de pat, înjur birjăreşte, lovesc cu cotul paharul de pe noptieră care se sparge, înjur încă o dată. Pufnesc şi trăsnesc.

Cine? Cine?

Mă opresc brusc fulgerat de un gând mai ascuţit decât un junghi. Antohi! Antohi m-ar putea ajuta. De acord, Antohi m-ar putea ajuta, dar unde să-l găsesc? Şi în timp ce mă gândesc cam unde l-aş putea găsi, îmi frec cu nădejde genunchiul nu tocmai teafăr.

„Acum" se întăreşte un mic îndemn.

„Porneşte acum!". Şi asta fac. Las baltă genunchiul, gândurile, mă îmbrac mai repede ca un pompier la o alarmă, îmi trântesc geanta de voiaj pe pat şi înghesui în ea toate lucrurile de care am nevoie şi, mai ales, nu am nevoie şi asta într-o dezordine perfectă, arunc aparatele pe umăr, înhaţ geanta, sting lumina şi, în întuneric, las pe vechiul Mal Donaghi, scoţianul darnic, politicos şi scorţos dar bun la toate, şi rămân Mal Donaghi cel veşnic vesel, banchist, dar la fel de darnic şi bun la toate. M-am scuturat ca de o haină veche de „bătrânul Donaghi", i-am spus „Ciao amigo!" şi am încuiat uşa cu un teribil sentiment de împăcare faţă de umbra lăsată pe pat. Asta e băiete şi vezi să nu crapi de atâta bine.

2. Antohi…

Cobor din tren, deşi în suflet încercat de mii de ori şi trist, cu un zâmbet, vezi bine „Doamne, ce mişto îmi merge!", şi încerc să respir aerul ceţos al acestui orăşel.

Mă întreb, în timp ce mă strâmb mai ceva ca Michiduţă când a văzut focul iadului, câţi indivizi or fi pe urmele mele. Astă întrebare

fiind o reminiscenţă de pe vremea când eram reporter la secţia juridică.

Acum nu mai sunt pentru că, la o adică, m-am săturat să fiu îmbrăcat mereu în gips, şi asta cam juma de an, toată chestia fiind făcută pe banii personali şi nicidecum pe cei ai redacţiei.

Las şi pe alţii să simtă plăcerea de a primi pumni în cap, burtă şi mutră.

Puah! Mă instalez într-un hotel pe care-l apreciez ca de categorie mijlocie.

Primesc o serie de plecăciuni şi ghidul turistic al oraşului. Până aici e bine! Mă trântesc pe pat şi… în clipa următoare sar în sus. Mii de gheare necruţătoare mi s-au înfipt în ilustra parte dorsală. Dau, încet, la o parte, cuvertura ca să admir frumoasă priveliște a câtorva arcuri ieşite prin salteaua minusculă. Dau lămurit din cap şi scoţând capul pe uşă, trag un urlet absolut neidentificabil cu nicio specie existentă în lumea animală.

Cred că nici în cazul unei împuşcături n-ar fi ieşit mai repede pe la uşi.

Parcă s-au materializat din pământ, din iarbă verde. Un camerist mă întreabă imediat, cu o voce de primadonă sugrumată:

— S-a întâmplat ceva, domnule?

— Da, zic şi-l privesc convingător. Imediat, lângă el, apare şi o cuconiţă fardată, rujată, vopsită şi îmbrăcată în toate culorile pământului.

— Monseniore, vă pot ajuta cu ceva?

Dau din cap că da. O fac într-un mod foarte convingător.

— Îhî. Poftiţi niţel încoa.

Se codesc dar, până la urmă, intră. Le fac semn spre pat. Îl controlează şi rămân pe dată „încântaţi" de calitatea lui. Ca urmare, într-o jumătate de oră am un pat nou nouţ. Îl aranjează şi mă părăsesc cu o mie de plecăciuni şi cu un bacşiş gras în buzunar. Chestiunea obosindu-mă, mă arunc în pat şi adorm atât de repede încât uit să mai închid şi ochii.

…Alerg, alerg încercând s-o prind pe Milena dar ea, zâmbind, îmbrăcată în rochia aceea liliachie cu flori mari de irişi, se ascunde mereu în ceaţa ce înconjoară castanii din parc. Şi eu încerc s-o prind şi nu pot. Se îndepărtează tot mai mult, tot mai mult, şi-mi zâmbeşte aşa cum îmi zâmbea când am văzut-o ultima dată. Apoi, deodată, o văd în

mijlocul străzii, iar eu sunt pe trotuar, cu un buchet mare de crizanteme în braţe. Văd cum se apropie de ea maşina, ca un imens monstru, şi strig:

— Fugi, Milena, fugi! *dar ea îmi tot zâmbeşte, aşa, frumos, şi când eu vreau să fug spre ea, buchetul acela mă strânge, florile devin braţe şi capete de oameni, ai doctorului, ai procurorului, ai bătrânei gazde şi toţi mă mângâie dar degetele lor parcă mă ard, iar eu vreau să fug spre Milena şi urlu, urlu…*

Sar din pat leoarcă de sudoare şi probabil ţipând.

Îmi acopăr ochii şi încep să plâng. Abia acum. Atunci nu putusem plânge. Narcotizat, până aproape de comă, nu o vedeam decât cum zâmbea. Zâmbetul acela aşa de frumos şi plin de bunătate.

Mă ridic. Mă simt copleşit. Ca şi cum vremea mi-ar fi ghicit sufletul şi ceea ce simt, afară este o ceaţă groasă, în caiere lungi şi o linişte cumplită. Parcă tot ce este viaţă se concentrează în caierele astea lungi de ceaţă. Dau din cap. Milena revenise în suflet pe neaşteptate. Încercasem s-a uit atâta vreme. Nu pot. E mai vie că oricând.

Da. Tot ce e frumos nu se uită aşa de uşor, mai ales dacă a fost ucis de un lucru banal, mizerabil de urât prin banalitatea, obişnuinţa lui.

Privesc cerul. E cinci dimineaţa.

Un cotoi urlă a singurătate undeva, prin apropiere. Privesc pereţii cum parcă se strâng, se tot strâng şi eu aud scrâşnete de frâne puse brutal.

— Ajunge!

Mă îmbrac repede. Îmi iau aparatele şi nelipsita borsetă, pun semne peste tot, micii mei spioni. Închid uşa fără să mai privesc înapoi. La recepţie mă întâmpină un tip gata să adoarmă în picioare. Când mă vede tresare:

— Domnu' …

Mă uit o clipă la el şi-i spun:

— Totul e O.K. Poţi dormi în continuare, băieţaş.

Cască ochii de parcă ar vedea statuia Libertăţii mergând prin holul hotelului.

Strâmb din nas şi-mi continui drumul. Străzile mă întâmpină neprietenos. Ceaţa ar vrea să-mi ascundă, ca într-un joc, ceea ce este înaintea mea. E inutil, dar asta nimeni nu o ştie. Oricum, eu voi merge înainte, căutând să descopăr ce este în spatele oglinzii. Fie ea o oglindă

spartă sau una întreagă.

Nimic nu mişcă. E o linişte teribilă. Arar, parcă de undeva, se aud ţipete de păsări. Nu cunosc oraşul decât vag. Mă opresc într-un parc. Din ceaţă răsare o bancă şi un castan mare, bătrân, noduros.

Mă aşez pe o bancă şi palmele descoperă că faţa e udă. Ceaţa este ca un burete umed. Sau, poate, plâng din nou. Mi-e teamă să mă uit înainte. Cu capul plecat îmi privesc pantofii. Mi-e teamă că, dacă aş privi înainte, aş vedea-o pe Milena, o stăruitoare obsesie a unei iubiri ce nu se poate stinge.

De-aş şti, de-aş putea să-l rog pe Dumnezeu să fie îngăduitor cu mine cum a fost cu Lot! Să mi-o dea pe Milena. Ciudat, ori de câte ori încerc să fiu vesel, glumeţ, Milena îmi apare ca un reproş mut. E drept, de la moartea ei, eu nu am mai fost acelaşi. Colegii spuneau însă că m-am consolat repede. Nu ştiau ce era în sufletul meu şi nici eu nu mă arătam doborât pentru că nu aveam nevoie de compătimirile lor.

Am schimbat repede locuinţa, medicul, am evitat orice întâlniri cu cunoscuţii mutându-mă în alt cartier, la alt ziar, în alt oraş. O vreme am fost pe post de centralizator de date, mai apoi însă redactorul, om ce ştie meserie, a descoperit că tăcutul dactilograf nu este altul decât Mai Donaghi, de la „Times”, colaborator la alte zeci de ziare, omul preferat al publicului cititor.

Oricum, cel ce mă adusese în redacţie, mă prezentase sub un alt nume şi păstrase secretul în legătură cu cine şi ce eram eu. După ce aflase parţial adevărul, redactorul nu reuşise să afle şi restul deşi eforturile lui fuseseră mai mult decât substanţiale, m-a pus în priză şi ziarul lui a ajuns, nu glumesc, de talia ziarului „Times”. Evident, acum, dispuneam de o serie de avantaje, inclusiv de dreptul de a mă retrage oricând voiam şi în orice mod.

Ca urmare, mă aflu acum în acest oraş încercând să-l găsesc pe Antohi, omul care mă poate ajuta cel mai mult. Şi cum am încercat să fiu vesel a reapărut Milena.

De fapt, tot ce este bun, vesel cald şi frumos e legat în mare parte de ea.

Îmi spunea deseori:

— Dragule, dacă se întâmplă o nenorocire, mă rog, ceva rău, nelegat însă de intenţie, adică tipul nu o face înadins, e bine să rămâi optimist, să te gândeşti la alţii, nicidecum la tine. Gândeşte-te că în mâinile fiecărui om e soarta celorlalţi. Zii „Drace!” şi ia-o de la capăt.

Nu abandona niciodată binele, el trebuie să reprezinte ţelul tău, scopul tău. Iar când omul face pe tâmpitul, buşeşte-l bine să-i treacă!

Zâmbeam deşi, în parte, aceleaşi lucruri gândeam şi eu. Eram împreună minunea lumii. Eram o pereche grozavă.

Mă iubea, o iubeam, ne iubeam.

Era micul meu Dumnezeu, era zeiţa mea. A fost de ajuns o clipă de neatenţie ca tot ce era lumină şi adevăr pentru mine să nu mai existe. Omul care are un miliard de prieteni iar lumea şi natura îi sunt mame, acum se simte singur.

Încet, încet, oraşul s-a animat. E drept, sunt puţini trecători, poate trei – patru, grăbiţi, dar oricum e ceva faţă de liniştea de dinainte.

Scutur capul şi ridicându-mă, repet cuvintele Milenei:

„Capul sus, băiete, capul mereu sus!"

După cum mă orientez, mă aflu lângă parcul de care îmi pomenea cândva Antohi. E parcul cu castanii cei mai bătrâni din lume. Acum trebuie s-o iau la stânga, mereu la stânga, şi voi ajunge la Antohi.

O iau la stânga, mereu la stânga.

Descopăr „bomba" lui Antohi în cele din urmă. E teribilă! Am trecut de atâtea de ori pe lângă ea şi n-am observat-o. E o vilă mică şi frumoasă, cu grădină şi porţi ornamentale din fier forjat, vopsite în negru.

Deschid poarta, ce scârţâie bolnăvicios, şi pătrund în vilă. E frumoasă şi-mi aminteşte de refugiul meu şi al Milenei. E ceva vechi, cu miros de icoane străvechi şi rochii din secolul XVII. Atât la parter, cât şi la etaj, nu există decât câte un apartament. Fie ce o fi. Urc scara. Aud, de undeva, un lătrat. Sun de trei ori scurt apoi o dată lung. V de la victorie. Mă crispez. Fusese semnul nostru. Vreau să plec când, uşa se deschide.

— Da, zice tipul înalt căruia nu-i pot vedea faţa, dar a cărui voce o recunosc dintr-un milion de voci.

Vreau să zic ceva dar nu pot decât să zâmbesc cam silit.

— Maaal? aud ca un şuier cald.

O perdea de ceaţă mi s-a lăsat pe ochi dar ambiţia din mine învinge.

— Eu şi nimeni altul, nu mă crezi? întreb în timp ce pătrund în cameră.

Aşez cu grijă aparatele şi borseta şi mă arunc, cu „nonşalanţă",

în primul fotoliu întâlnit în cale. Nu mă mai ţin picioarele.

Îşi revine repede din surpriză, de altfel eu cred că se preface. A fost informat într-un mod. Îl cunosc prea bine.

— Te-ai aranjat bine, zic şi privesc împrejur. Camera simplă, cu maxim de confort, îmi aminteşte, în contrast bineînţeles, de camera de la hotel. Lângă perete se află un imens stativ cu plante decorative.

— Tu cu ce treburi pe aici, amice? mă întreabă calm şi se aşază în faţa mea.

Nu ne îmbrăţişăm pentru că ar însemna mult, mult amintind de trecut şi tot eşafodul pe care l-am construit amândoi, un eşafod al aparenţelor, ar cădea. De fapt, pe Milena am ascuns-o definitiv, undeva departe, în colţul amintirilor din inima mea. Era sfatul ei şi este soluţia unică pe care puteam să o adopt. Antohi este omul cel mai contraindicat să-l întâlnesc dar nu am ce face. Poate torturându-mă în halul acesta reuşesc să uit.

— Cu un reportaj, zic şi iar mă uit împrejur.

Dă din cap fără adresă.

— Şi cum pot să te ajut eu? mă întreabă.

— Păi, întâi cu ceva ud şi apoi voi vedea, glumesc.

— Scuză-mă. Ce bei?

— Ce ai?

— Ce vrei?

— Oho, dar înseamnă că ai un bar bine garnisit. Mai ceva ca la Walldorf.

— Exact. Ţi-e ciudă?

Râd uşor.

— Da’ de unde. Dar dacă tot este aşa de bogat, fă-te cu un whisky dublu, sec, încoa.

— Iar eu iau un lichior de banane.

— Te ţii de bancuri. Ştii doar că nu beau. Adă un pahar mare cu airan.

— N-am pe moment iaurt.

— Atunci un ceai sau lapte, părinţele, fac fals alarmat.

Mă priveşte o fracţiune de secundă şi exact în aceea fracţiune ochii i s-au aprins şi i s-au stins ca două fulgere mititele. Cum sunt pe faţă le-am recepţionat, dar nu las să se vadă acest lucru.

— Şi ce zice reportajul ăla, strigă din bucătărie.

Tac şi-mi frec bărbia gânditor.

— Ce faci? Ai amuţit? strigă din nou.

— Da' de unde, răcnesc. Vino încoace că e cocă subţire.

— Iată-mă, zice şi apare cu o tavă pe care se lăfăie o farfurie cu scovergi cu gem, două stacane cu cafea şi paharele cu lapte şi lichior.

— Şi ce ziceai de reportaj…

În două vorbe şi câteva gesturi sugestive îi explic cum stă treaba.

— Şi… zice la final.

— Păi chestia e că vrea ceva nemaipomenit.

— Dar tu, tu eşti un as în materie, Mal.

— Da, oi fi un mare mahăr, dar în momentul ăsta sunt făcut moţ. Nu glumesc, Antohi. Ultimul dosar pe care l-am trimis la tipar a fost cel al lui Gillen.

— Care…

— Care Gillen, vrei să întrebi. Ai citit ziarele?

— Da. Era vorba ceva de armată, parcă.

— Exact. Am… Făcusem cunoştinţă cu un tip, un căpitan adus în pragul sinuciderii de un complot bine pus la cale. Existau nişte scurgeri de date, importante desigur, şi tipul era trecut drept vinovat. Aş fi zis şi eu că este aşa, n-aveam dovezi contra acestui lucru, dar pe tip îl cunoşteam teribil de bine. Şi era Albă ca Zăpada! Era curat! Evident mi-era prieten şi nu puteam să-l las aşa. Am dat, e drept, ceva din coate dar, ce am vrut am obţinut.

— Şi cine era?

— Gillen. El era cel care vindea. Firește s-au produs ceva modificări prin zonă, dar scandalul nu a putut fi înăbuşit. Şi s-a pornit tămbălăul. Au căzut capete, s-au dat la fund destui, iar ziarul a devenit eroul zilei. Cineva a vorbit ceva mai mult şi numele meu a apărut. Mal Donaghi e cel ce şi-a băgat coada în treaba asta.

— Care e concluzia?

— La câteva săptămâni după, căpitanul a plecat împreună cu familia spre o destinaţie secretă. N-am găsit nici măcar câinele. De obicei, când plecau undeva, îmi lăsau câinele. I-am căutat. Nicăieri. La o săptămână după dispariţie a avut loc procesul dar Gillen a fost găsit mort. Cică sinucidere. Înmormântare în sicriu sigilat. Că el era o ruşine pentru ei. Poantă proastă. Măcar de găseau ceva mai inspirat. Ceea ce este rău e că urmez eu.

— Bancuri, Mal.

— Da' de unde, Antohi. Eu am venit aici neoficial, iar oraşul ăsta e cam uitat de lume. Vor şti să pună sinuciderea mea pe seama morţii Milenei, vor spune că mă drogam, etc. Antohi, ei ştiu să închidă gurile, crede-mă. Şi nici măcar nu m-au ameninţat sau m-au bătut. Liniştea asta este mai rea decât o furie activă. Ştiu, şi ştii şi tu asta, nu trebuie să te mai conving.

Tace şi e serios. A simţit şi el puterea asta diabolică. De aceea, în loc să fie un pictor celebru în oraşul metropolă, a ajuns în acest mic orăşel.

— Mal…

— Ce-i? zic şi trag o înghiţitură zdravănă din paharul cu lapte.

Zâmbeşte. Culmea e că asta mă nelinişteşte.

— Am o idee.

— Bun. Care e?

— E aici un muzeu…

Stau în expectativă.

— Unde stai?

— La hotelul „cel mai mijlociu". Adică de categorie mijlocie. Nici… nici…

— Îţi iei bagajele şi vii aici.

— Sigur? E bine ce faci?

— Nu mă bruia. Vii aici şi vom vedea pe urmă.

— O.K., zic.

Ideea că voi pleca din camera aceea mohorâtă îmi surâde. Tac şi privesc lumea prin sticla paharului.

— Ce faci? mă întreabă stupefiat.

— Ce vrei să fac?

— Am zis să te muţi la mine. Ai venit deja?

— Îhî, îngân şi în clipa următoare decolez de pe fotoliu.

Ca într-un slalom uriaş trec printre trecători, culmea, nedoborând pe niciunul, urc în cameră, îmi iau bagajele, strig „ciao, copii" şi aterizez gâfâind în faţa lui Antohi, după o oră.

— Nu e nevoie să faci pe focă.

— Lasă, nu face pe spiritualul, că tot eu am condiţie fizică mai bună decât tine, zic prin gâfâieli.

Râde uşor, neauzit.

Îmi amintesc fulgerător cum era când era copil: mijlociu de statură, brunet, cu ochi căprui, veseli mereu şi un umor inepuizabil.

Când greşea cu ceva, în glumă, lua o figură de sfânt şi zicea: „Opaaa!”. Râdea ca şi acum. Parcă în tăcere, dezvelind un şir de dinţi frumoşi, albi. Mi-era drag şi îmi mai este. Ţin la el şi, uneori, vreau să mă supăr pe el dar nu pot, parcă ceva invizibil mă leagă de firea lui, de fiinţa lui. Acum este ceva schimbat la el. E molatic, tăcut şi distins. E aproape şi, totuşi, departe de tine, de orice din împrejurul tău, al lui.

— Ce zici de un şah?

— Aşa primeşti tu oaspeţii? râd mânzeşte.

— Tu ce crezi?

Dau din mână. Ne aşezăm în faţa tablei de şah şi, ca de obicei, mă bate. E drept, la limită.

— Ascultă, am o idee.

Mă uit la el.

— În legătură cu reportajul. Aici e un muzeu mai ciudat. Nu-l prea vizitează nimeni. De fapt, chiar că este de ne vizitat. Nu vine nimeni. Directorul este un tip bătrân, fost pictor şi el, ca şi mine. E o chestie interesantă.

— Cum stă chestia? iscodesc şi mă declar mat a doua oară.

Îl văd că se codeşte.

— Păi, chiar directorul a declarat muzeul închis pentru renovare.

— De ce?

— Lasă că-ţi zice el. Acum hai la culcare. Vrei să mănânci ceva înainte de…

— Da.

Fac o baie, mă echipez pentru somn şi mă duc în bucătărie. Mâncăm şi discutăm banalităţi. Mai stăm un pic la televizor, apoi ne culcăm. Patul e primitor şi adorm de cum pun capul pe pernă.

…Alerg, alerg, încercând s-o prind pe Milena. Iar ea, zâmbind, îmbrăcată în rochia aceea liliachie cu flori mari de irişi, se ascunde mereu.

Apoi, deodată, o văd în mijlocul străzii, iar eu pe trotuar, cu un buchet mare de crizanteme, strig:

— Fugi Milena, fugi… Fugi, fugi, fugiii!

Mă zbat încă somnoros, leoarcă de transpiraţie. Am ochii deschişi, dar eu o văd doar pe Milena, şi urlu la ea. Braţele astea care mă ţin…

— Milena, bâigui îngrozit.

— Eşti la mine, băiete. Scoală-te. Ai visat urât, aud şi o mână fermă mă şterge cu un prosop rece pe faţă, pe piept şi pe spate, îmi dă un pahar cu apă rece şi mă zgâlţâie uşurel.

Mă dezmeticesc şi-l văd pe Antohi lângă mine. Îl privesc rugător, sunt dezorientat, nu-mi pasă că ce am construit este făcut praf. Sunt un om slab. Da. Dacă iubirea poate fi slăbiciune.

La fel a procedat şi atunci. M-a dat pe mâinile amicilor lui şi, cu toate că ţipam şi mă zbăteam, o strigăm pe Milena, mi-a trântit două calmante pe loc, apoi m-a internat direct la reanimare şi m-a ţinut acolo timp de două luni. Narcotizat şi hrănit artificial. Mai târziu, o asistentă, pe care am corupt-o, mi-a povestit că m-a vegheat continuu pentru că făceam destul de urât. Mă zbăteam, urlam, voiam să mor. Când m-am trezit eram alt om, dar, oricum, nu o zdreanţă. Şi asta datorită lui Antohi. Bunul meu prieten.

— Ei, te-ai trezit? mă întreabă blând.

— Am încercat s-o uit, am încercat. Nu pot. Oameni ca Milena nu se uită niciodată. Niciodată, Antohi.

— Te înţeleg, Mal.

Mă îmbrăţişează apoi mă duce la el în cameră ca pe un om bolnav, un invalid.

Mă pune în pat şi îmi aduce un pahar cu lapte. Îl dau pe gât fără să-mi mai îmi pese de ceva. Gustul amar îmi dă de înţeles că, în pahar, era atâta soporific încât să facă butuc o turmă de elefanţi, darmite un scoţian prăpădit ca mine. Înainte de a adormi simt cum Antohi mă ia în braţe şi mă strânge. Ticăitul inimii mele se confundă cu cel al inimii lui şi cu acest ultim sunet pentru mine ziua s-a sfârşit.

3. *Un muzeu pierdut în ceaţă*…

Somniferul pe care mi-l dăduse seara trecută fusese puternic, căci voiam să mă scol şi nu puteam. Am simţit zgomot şi mi-am zis că acum mă scoală Antohi. Da’ de unde. A profitat că eram încă butuc şi m-a catadicsit cu o injecţie intravenoasă, de-mi venea să mă caţăr pe pereţi de durere. Ca urmare, am simţit cum adorm şi m-am gândit în ultima clipă că n-am şanse, în stilul ăsta, să termin, repede, cel mai senzaţional reportaj.

Mă scol într-o formă excelentă şi plin de bună dispoziţie. Când vreau să mă pieptăn şi mă uit în oglindă, fără voie, îmi reamintesc de Milena, de coşmaruri. Bună dispoziţia piere ca prin farmec şi eu rămân gânditor. Antohi mă aşteaptă în bucătărie.

— Salve băiete.

— Salve An.

Se așază în fața mea și mă privește. Oricât îi ocolesc privirea nu pot rezista și, într-un final, îl privesc și eu direct în ochi.

— Așa da. Deci, ce-i cu tine?

— Aș minți dacă aș spune că nimic. Și eu pe tine nu te pot minți, știu doar asta.

— Ascultă, ai visat urât, e firesc, ai avut atâtea în ultima vreme, și cu asta basta!

— Nu e totul, Antohi. Nu mă pot amăgi continuu, în felul acesta. Nu e prima oară când o păţesc.

— Tot așa de violent?

— Cam. Ultima dată, adică dinaintea celei din seara trecută, era să mă sufoc cu cearșafurile de pe pat.

— Ai nevoie de odihnă.

— Nu. Am nevoie de ceva ca să uit. Adică de acţiune. De uragane, de vârtejuri.

— Nu e o soluţie, Mal. După asta ce faci? O să începi din nou?

Tac și strâng din dinți.

— Mal…

— Sunt pe muchie, Antohi. Sunt, poate de mult, în prăpastie. Ce să mă fac? Ce?

Îmi strâng capul între palme.

— Greșești Mal. Ești salvat. Aceste coșmaruri nu fac decât să marcheze sfârșitul dramei. Ești salvat. N-ai căzut în patima beţiei sau, mai rău, a drogurilor. Eviți până și medicamentele. Când ţi-am făcut vitaminele, la spital, nu ai continuat tratamentul ci te-ai aruncat în muncă. Când ţi-am făcut azi dimineaţă injecţia te-ai încordat și te-ai strâmbat ca naiba. Nu, Mal. Ai reușit să reziști, ceea ce dovedește că ești un om cu o voință și o ambiţie de fier. Ai muncit ca un rob. Nu te uita așa la mine, te-am urmărit. Eram mereu cu ochii pe tine. Ţin enorm de mult la tine, Mal. Asta-i tot.

Simt că nu mai pot rezista. Am obrajii umezi. Cred că plâng.

— Haide, Mal. Sunt alături de tine.

— Sunt cam… nervos, Antohi. Eu știu că tu ești cu mine. Și vei fi în totdeauna.

Dă din cap apoi îmi spune repede, ca să uităm acest subiect.

— Știi, dacă vrei, mergem chiar acum la directorul acela.

Îi zâmbesc. Straşnic om Antohi.

— Da. Hai să mergem.

— Momento… Ai terminat de mâncat?

— Ăăă… Dar nu mi-e foame.

— Dar mie mi-e!

Mâncăm şi o ştergem la director.

Antohi nu se grăbeşte deloc şi mă cară prin tot felul de străzi înguste, pe care nu le-am văzut în scurtul timp de când venisem în acest oraş. Tot drumul am vorbit despre pictura marilor maeştri. Fiind ziarist experimentat am ajuns să posed, în minte, mici enciclopedii cu tot felul de informaţii. Capitolul „picturi" este foarte bogat mai ales că eu, ca tot omul, am avut ca pasiune, printre altele, muzica şi pictura. Dar pictura a figurat ca prezenţă constantă. Deci nu eram chiar atât de ageamiu. În altă perspectivă, vorbind ca ziarist, într-o mare redacţie ajungi să fii la curent cu toate noutăţile, ori pictura va rămâne o afacere profitabilă mereu. Picturile sunt unice şi nu se schimbă ca diamantele, vedetele sau valoarea aurului. Va rămâne, constant, cea mai valoroasă investiţie şi cale de înavuţire. Evident fie prin cumpărare, posedare, vânzare sau chiar… furt. Şi furturile marilor tablouri vor fi mereu actuale, chiar şi în epoca coloniilor spaţiale. Când te ştii posesorul unui Rembrandt sau Vernet sau Monet ajungi să fii în stare să ţii piept unei galerii. O ştiu din experienţă. Antohi fiind pictor este, desigur, mult mai în temă decât mine aşa că am aflat multe noutăţi interesante.

— Şi ce ziceai că e curios la director? întreb.

— Multe. Iar dacă vrei să vorbeşti despre ele te sfătuiesc, fă-o în şoaptă. Măcar că te rog eu.

Mă opresc din mers, rămânând cu piciorul suspendat chiar deasupra unei bălţi.

— Dar cum?

— Hai odată!

Şi eu calc în băltoacă, sar, îmi scutur pantalonii şi continui să merg alături de Antohi.

— Nu mi-a spus nici mie prea multe dar, ceva, ceva, am prins. Este vorba despre nişte tablouri descoperite peste noapte, dintr-odată, tablouri pictate de mari maeştri. Începând cu „preclasicii", ca să zic aşa, şi terminând cu Pablo Picasso, ca să-l iau pe el ca punct de reper. Tablouri de milioane. Încremeneşti de le vezi. Nu le poţi uita şi vii

mereu. Oamenii care veneau să le vadă plecau schimbaţi. Sau chiar dispăreau. Directorul îi vedea intrând dar de ieşit, nexam. Şi apoi, mă privea cam straniu când mi-a spus toate acestea şi m-a rugat să revin. Ceea ce fac acum cu tine. Dacă nu aş şti că înainte de bani tu iei în considerare omul, nu cum se procedează acum, nu te luăm. Ia aminte.

Ne oprim în faţa unei vile foarte frumoase şi cu un aer… ca să zic aşa, distins.

— Atenţie ce spui în faţa lui, mă trage de mânecă Antohi.

— Nu e nevoie să repeţi. Aud de peste 30 de ani.

— Parcă mai ştii. De unde să fiu sigur că n-ai surzit tocmai acum? mă tachinează.

Şi aşa, şicanându-ne, am intrat în muzeu.

Muzeul este cu adevărat impresionant. E tapetat cu catifea sau mochetă, sau ce-o fi ea, de culoare purpurie, iar tablourile sunt puse pe suporturi din marmură ce le dau o strălucire deosebită. Directorul mă face praf. Este un pitic. Are numai vreun metru, poate puţin peste un metru, cu părul şi barba albe, dar albe de tot, argintii chiar, şi este îmbrăcat ca vechii pictori, într-o robă de catifea neagră. Pe cât e de mic, pe atât vocea îi este gravă, solemnă şi teribil de plăcută.

— A, domnul Antohi. Încântat să vă revăd şi vă mulţumesc că aţi dat curs rugăminţii mele.

— Credeţi-mă, eu sunt încântat că vă vizitez şi vă mulţumesc că m-aţi acceptat în acest sanctuar al artei, arătându-vă admiraţia faţă de pictura mea.

Cuvintele par deplasate dar, aici, ele sună ca un ceremonial, ca un ritual absolut necesar.

— Ca să vă arăt şi marea mea admiraţie am adus, cu mine, pe prietenul meu, cel de care v-am spus.

„Vas să zică i-a vorbit despre mine”.

Directorul dă din cap aprobator.

— Poftiţi, vă rog, pe aici, zice şi o ia înainte pe un coridor mascat de o draperie grea.

Mergem ce mergem, până ajungem la o uşă sculptată, din lemn masiv.

— Domnilor, nu scoate-ţi un cuvânt, vă rog, şi încercaţi, în cele câteva secunde, să reţineţi numărul tablourilor în special, precum şi alte amănunte.

Deschide uşa repede.

Zăresc sala. Camera e numai marmură şi are ferestrele deschise. Tablourile sunt puse direct pe pereţii placaţi cu marmură. În cameră e multă lumină, enorm de multă lumină. Pe fiecare perete sunt puse câte zece tablouri.

Piticul închide uşa brusc.

— Haideţi în biroul meu.

Îl urmăm tăcuţi.

— Deci? ne întreabă.

— Sunt câte zece tablouri pe fiecare perete. Camera este toată placată cu marmură, nu există niciun tapet nicăieri. Tablourile sunt puse direct pe perete, iar ferestrele camerei sunt deschise. E multă lumină. Cam asta e, zic eu.

— Câte au fost, domnule Antohi, când aţi fost data trecută?

— Şapte pe un perete şi nouă pe celălalt.

Se ridică şi începe să se plimbe prin încăpere.

— Ce ziceţi de asta?

— Iar au fost găsite tablouri? întreabă Antohi.

— Tablourile sunt originale, mormăie piticul. Toate sunt originale.

Mă uit la Antohi şi văd aceeaşi întrebare în ochii lui.

— Deci, reia piticul, tablourile au fost descoperite recent.

— Dar cum naiba? Unde sunt descoperite?

— Asta nu o ştiu nici eu, zice disperat. Tablourile astea apar brusc. Nu-s descoperite. Eu păzesc sala de câteva săptămâni. Am avut şase grupuri de vizitatori. De atunci, au apărut patru tablouri noi şi au dispărut 6 persoane. Am întrebat de ei. Parcă n-ar fi existat niciodată. Le-am arătat hârtiile de la muzeu, de la intrare. Nimic. Orice urmă dispare. Când am intrat în sală am văzut tablourile. Trei de Goya şi unul de Boticelli. Asta de când am fost eu acolo prima dată.

— Vreau să le vedem, dacă nu vă supăraţi, zic gândindu-mă un pic.

Mişcă nervos mâinile şi pornim cu toţii spre sală.

Intru cu oarecare teamă. Dar şi cu o curiozitate fără de margini. Tablourile sunt teribile. Cele de Goya înfăţişează, în ordine, un negustor, un cămătar şi un prost fudul. Tabloul de Boticelli arată un chip de fată. Prea bine nu văd chipul, pentru că o rază îi transformă trăsăturile într-o mare de lumină. Doar părul negru, fluturat de vânt îl deslușesc şi chiar mă mir: ce buclat poate fi.

Brusc, simt o spaimă fără rost alergându-mi prin vine şi mă grăbesc să ies din cameră. Antohi şi piticul mă aşteaptă.

— Da, zic şi apoi tac.

— E ceva putred în Danemarca? îmi susură ironic la ureche Antohi.

Mă uit la el şi mă încrunt. Încep să cred că am picat cam brusc din cer.

— Hai să repetăm scena cu un câine, propun.

Piticul mă priveşte ca pe un viitor, dar cert, client al spitalelor de boli nervoase. Antohi mă îndeamnă, din ochi, să continui.

— Dăm drumul unui câine înăuntru şi vedem dacă dispare şi el sau nu. Scuze, dar n-am nicio creditor la îndemână, de care să pot scăpa, spun încercând să menajez orgoliul micului director.

— Nu mă credeţi când vă spun că dispar oameni? strigă indignat piticul.

— Domnule director, vă rog să nu vă consideraţi jignit, dar credeţi-mă, e mai bine încă o certitudine.

— Bine. Vă aştept în biroul meu, suspină.

Mă întorc spre Antohi şi-i fac un semn lămuritor asupra ceea ce aştept eu.

— Hei, câinele unde-i?

— Mal, îţi faci rost şi singur.

— Da' de unde. Sunt nou venit aşa că…

Pleacă. Cum are o grămadă de relaţii nu mi-l închipui neobţinând ceva.

Şi am dreptate.

Timp de aproape o oră am admirat gustul deosebit cu care directorul cel mic decorase încăperea şi scosese în valoare frumuseţea, luminozitatea, aceea lumină din inimă, pe care o degajau tablourile. Mă simt atras. Iată, abia am venit şi am intrat deja în miezul problemei. Pe de altă parte, sunt îngrijorat de aspectul pe care ar putea să-l aibă rezolvarea cazului Gillen. Nu există ascunzătoare pentru cine ştie să caute.

Mă duc să văd ce mai face micul director, apoi mai văd.

Antohi se întoarce după o oră. Cu un câine parcă uitat de pieptene, foarfecă şi vreme.

— Doamne, Antohi, unde l-ai găsit?

— Nu eu. Cineva. Un amic.

— Aha!

— Niciun aha. Hai să-i dăm drumul.

Mângâi claia roşcată, fără să ştiu unde este capul şi unde coada, mângâi undeva la mijloc, şi deschid uşa cu cealaltă mână. Am satisfacţia să văd claia intrând. Închid uşa şi-i spun lui Antohi.

— Nu mai rămâne decât să aşteptăm. Hai la director.

În biroul directorului parcă este altă lume. Totul este auriu. Aud, undeva la picioare, un „hâm" plin de importanţă şi, rapid, îmi amintesc cât de „înalt" este directorul. Cobor privirea ca să surprind, în obiectiv, figură întrebătoare.

— Luaţi loc. Nu am apucat să mă prezint. Thor Laendel. Critic de artă şi pictor.

— Mal Donaghi, ziarist.

Mă fulgeră gândul că dacă tipul o să spună cuiva numele meu aş putea să o păţesc destul de rău. Antohi nu zice nimic. Înseamnă că-şi cunoaşte marfa.

Piticul se uită lung la mine.

— Mal Donaghi, repetă gânditor.

Cine ştie ce îşi închipuie. Se întoarce iute spre Antohi şi începe să-i spună ceva, mai degrabă să îi toarne, un şuvoi de sunete scurte dar, în acelaşi timp, melodioase. Dacă nu m-am rablagit încă şi dacă, totodată, mai am renumele de ziarist bun, limba ce-o vorbesc este suedeză. Sau norvegiana. Pe undeva aproape. Cum simt că sunt în plus, tac din gură. Fără să-mi semnalez prezenţa. Stau şi vorbesc, vorbesc şi iar vorbesc. Eu stau şi privesc. Reportajul meu stă şi el. Mă întreb, foarte serios, de unde s-o apuc. Chestia cu tablourile este interesantă. Brusc, realizez că cei doi tac şi mă privesc. Mă uit întrebător la ei.

— Nimic, Mal.

— Mă gândeam la… o chestie, zic repede.

Dă din mână calm.

— Domnul director rămâne aici, zice. Mâine venim din nou. Da?

Dau din cap, să-mi rup gâtul şi nu alta, şi, înainte de a se răzgândi cineva, decolez cu viteză.

Oraşul mi se pare pustiu şi aş vrea să pricep pentru ce nu sunt oameni pe străzi.

— Mal, aici nu e New York sau Londra sau Geneva.

De felul meu sunt tenace aşa că, cum mă văd instalat în fotoliul de lângă ficus, îmi continui cursa întrebărilor.

— Şi cum e oraşul ăsta, Antohi?

Stă pe gânduri o clipă înainte de a răspunde.

— Un oraş mic şi… „bolnav", asta e, Mal. Este un oraş unde sunt numai oameni bolnavi. Mulţi oameni bolnavi. Au venit aici ca să se vindece, să uite totul. Aşezat pe o fâşie de pământ, o Londră în miniatură, oraşul ăsta e colacul de salvare al multor oameni. Iniţial, a fost un sanatoriu, o pădure şi marea. Acum s-a extins. Au venit tot felul de oameni. Dacă ar veni cineva, un parvenit gălăgios, aruncând în stânga şi în dreapta cu aluzii la relaţiile lui, ar zbura destul de repede înapoi, de unde a venit. Eu… Aici este un refugiu al oamenilor de tot felul, izgoniţi de răutăţile altora, de computere, de maşini fără pic de simţire. Pricepi?

— Dar dacă ar veni cineva care a avut legătură cu altcineva care stă în oraş?

— S-ar şti. Iar respectivul ar da de un adevărat zid de tăcere. E unicul loc realmente discret. Discret în adevăratul sens al cuvântului. E un loc minunat de tăcut.

— Adică de mine ştiu?

— Nu te cunosc, poate, dar că eşti prezent aici, în acest oraş, la mine acasă, da. Te-au văzut doar.

— Pe tine te ştiu.

— Nu. Aici e ca un labirint englezesc. Nu ştii cine este dincolo de zidul de verdeaţă.

— Dar Thor?

— Thor Laendel, da. Pe el îl cunosc mai demult. Un tip cu totul şi cu totul remarcabil. Dar neînţeles.

— Măi, suflet generos, societatea nu-ţi face niciodată cadouri, e clar? Şi tu te-ai apucat de acte de caritate.

— Te-ai otrăvit, Mal. Da. Ai dreptate şi tu, în parte însă. Tu te gândeşti aşa: Societatea nu face acte de caritate. Ea îşi urmăreşte propriul interes, chiar dacă trece peste tine. Tu te răzbuni pe ea răsplătind-o cu aceeaşi monedă. Un război nedeclarat oficial. Îţi urmăreşti doar interesele proprii. Află că cineva a gândit ca tine.

— Cine?

— Monte Cristo. De fapt, Dumas sub chipul lui Monte Cristo.

— A gândit bine.

— Uneori nu.

— Mda. Uneori nu.

— Mal, recunoaşte că degeaba spui aşa. Tu mereu ai spus că societatea este rea dar, dacă pe oamenii care o formează, alcătuiţi din filoane de pasiuni, îi înveţi cu binele, pe care îl practici ca răspuns, aceştia îţi vor răspunde, până la urmă, tot cu bine.

— Da' de unde! Am văzut până acum. Toţi cer de la tine dar nimeni nu-ţi dă nimic. Poate există altfel de oameni dar, cert sunt de pe altă planetă. Uită-te la Gillen. A dat vina pe altul numai pentru că tipul era înamorat de piţulele verzi. Pe când altul, ce are? Un ăla, ca să nu spun vorbă urâtă.

— Dar există şi altfel de oameni.

— De acord. Că Dan sau ca tine. Nu face mutra asta, lasă-mă să termin. Dan e militar şi, totuşi, e uman. Nu e o maşinărie de război. E printre puţinii militari care au un suflet al naibii de bun. Sunt şi alţii dar se ascund conform legii fricii: „cine a văzut o dată ceva, nu mai trebuie să vadă a doua oară". Clar şi pe înţelesul tuturor.

— Odată va fi abrogată şi legea asta nescrisă.

— Nescrisă, dar existentă. Dovadă e însuşi acest oraş. Nimeni nu ştie pe nimeni. Amice, las-o moale. Măcar aici. Eşti bleg de bun.

Mă scol şi mă uit pe geam. Parcă începe să se înnoreze. E bună şi ploaia.

— Hai să jucăm table până picăm de somn.

— Nu vreau. Mi-e gândul la muzeu. Apropo, ce-ai vorbit cu omul tău? sunt curios.

Râde.

— Mă întrebam cât mai rezişti.

— Dacă nu vrei să spui nu-mi spune. Nu mor de curiozitate.

— Hai, mă. Era curios să ştie cine eşti. Aşa că i-am spus. Ca şi aceşti locuitori, eşti un om pierdut în ceaţă, în unică oază de ceaţă a acestui balamuc ce poartă numele de LUME.

— Dă zarurile încoace. Pun pariu că dau numai şase-şase.

— Da' de unde. Te lauzi. Eu poate că da.

— Bancuri!

— Ha! Doi – trei, ce spuneam. Mal, eşti mai ceva că baronul Münchhausen.

4. Cineva mă avertizează…

Încerc să deschid ochii, dar parcă am pe pleoape lipici. Nici cu macaraua nu le pot deschide. Iar în cap am un pahar cu zaruri care huruie şi zdrăngăne şi pocnesc. Pipăi cu mâna prin jur. După ce

recepţionez o lovitură peste degete şi trag o înjurătură de a-şi câştiga un nou război, deschid, totuşi, ochii. Ţin încă la degetele mele.

Sunt pe covor, cu câteva perne lângă mine, iar obiectul care a atentat la integritatea degetelor mele este cutia de table. Doamne, aşa trebuie să fi arătat lumea după războiul de o sută de ani. Dezastru cu D mare. Peste tot. Mă uit după Antohi.

Îl văd şi nu-mi vine să cred.

E mai destins ca un brahman în timpul meditaţiei. Drept pernă are ficusul, deasupra trupului tronează sticle şi pahare răsturnate, dar el sforăie uşurel. Un picior de-al lui e sub mine, iar celălalt sub fotoliu. Picioarele mele sunt pe fotoliu.

Apuc membrul care mi-a slujit drept saltea şi trag cu nădejde. Mai realist, mă scol, mă orientez spre bucătărie, cu greutate e drept, valsează totul în jurul meu, apuc o carafă cu apă de pe masă şi valsând înapoi spre cameră o deşert fără remuşcări peste Antohi. Aud bolboroseli dar, cu ochii închişi, continui treaba până simt carafa goală, apoi cad pe duşumea.

— Mă îneci, animalule!

— Uşurel, frumosule. Sus, băieţaş, că-i târziu, mormăi tot cu ochii închişi.

Nimic. Mai stau un pic apoi deschid ochii şi observ ce mai e nou pe planeta noastră. Şi e! Antohi s-a sculat şi se uită la mine cum mă uit şi eu la el. Ca o pisică la un calendar.

— Antohi, ce-a fost aseară pe aici?

Dă din mâini. Cred că nici nu a înţeles întrebarea. Mă adun, ăsta e adevărul, şi mă transport grijuliu până la baie. Urlu zdravăn cât mă spăl, duş scoţian ultimul regim, şi cu capul limpede dar încă nelămurit asupra aceea ce a fost aseară, revin în cameră.

Viziunea s-a schimbat. Arată a casă de oameni, nu a teatru de război.

— Antohi, ce mâncăm noi astăzi?

— Ai răbdare.

Apare cu o tavă plină de bunătăţi.

— Antohi, întreb cu gura plină, ce-a fost aseară, că eu…

— Eu mai ţin minte doar că terminasem o sticlă de gin, apoi am luat încă una şi… pauză. Parcă tu strigai mereu „şase-şase”, iar eu îţi răspundeam cu ceva foarte… picant. Pricepi?

— Îhî.

Până la urmă am băut, nu de ciudă, nu, în niciun caz, dar poate pentru a ne răzbuna copilăreşte pe lacrimile trecute, pe imaginile din trecut care ne dau târcoale în miez de noapte, pe… Iisuse, pe toată durerea din suflet care nu o putem striga. Pare infantil dar… simt că ceva s-a schimbat… Cum? Nu ştiu. Dar simt asta.

Mâncăm şi ne pregătim de plecare.

— Tipule, mă întorc, ce-ai zice dacă mi-ai arăta oraşul? Evident, după ce ne întoarcem de la muzeu.

— Vrei?

— Mai întrebi?

Stă o clipă pe gânduri.

— Fii atent. Eu ţi-l arăt dar nu garantez integritatea ta corporală.

— Asta-i bună! Ştiu să-mi port şi singur de grijă.

Urmăm acelaşi drum. Aceeaşi ceaţă, acelaşi pustiu.

— Ceva nou, domnule Laendel?

— Nimic. Câinele e tot acolo. M-am ocupat eu de el.

Cel puţin nimeni nu ne va învinovăţi că am încălcat drepturile europene ale câinelui. Marele ziarist ucide câini fără milă. Ăsta da titlu de scandal. Doamne, atât mi-ar mai trebui la câte „cucuie" posed, legal sau nu.

— Mai aşteptăm, zic.

Mii şi mii de gânduri îmi umblă prin cap. Unele pesimiste, altele dimpotrivă, roze, roze. Piticul oftează. La un astfel de om este greu să-ţi dai seama ce gândeşte. Îi fac semn lui Antohi şi plecăm.

— Apropo de plimbare, fii pe faţă că sunt persoană non-grata.

Îmi dă un cot amical. În ceaţă e cam greu să te descurci. Pornim pe străzi. Case frumoase, uitate de vreme. Avea dreptate să spună că acest oraş este unul al uitării. Canale lungi, veneţiene şi mici bărci vopsite multicolor, poduri mari, grandioase, mici prăvălioare ascunse prin ulițe, toate m-au încântat. Eram departe de lumea mărilor giganţi din beton, a ferryboturilor, a vehiculelor solare, a gălăgiei oraşelor aglomerate, a oamenilor în continuă mişcare.

Fără voie, simt cum alunec pe panta amintirilor. Cândva îmi plăcuseră astfel de străzi, liniştite, tăcute. Plecăm cu Milena în lungi plimbări. Iscodeam, numai cu gândul, cum e omul uitându-ne la casă, la grădina lui. Feream oamenii cu priviri viclene, iscoditoare. Privirile noastre erau catifelate, blânde, mâinile erau împreună, calde.

Vedeam silueta ei decupată parcă din tablourile străvechi, părul ei ondulat, numai bucle vii, ochii căprui, uneori cu sclipiri de aur. Când vorbea te vrăjea. Dacă atunci când te uitai către ea ar fi pututtrece neobservată, în schimb, când vorbea – erai statuie în faţa ei. O asemănam cu un poet, ultimul romantic, Mihai Eminescu parcă îl chema. Văzusem odată un portret de-al lui şi citisem ceva din poeziile şi proza lui. El sau Milena tot una. O adorăm. Ştia aşa de multe. Mă iubea necondiţionat. Ce scump plătisem fericirea noastră, clipele noastre de nebunie. Da. Fusese oare un simplu vis? Nu puteam crede. Copacii aceştia singuratici, băncile rare, pierdute parcă, erau refugiile noastre din lumea supertehnicizată. Nu. Milena mi se părea furată. Da. Poate Gillen, aşa-zisul mort, ca să se răzbune, a rănit-o şi apoi mi-a furat-o. Oh! O voi găsi de-ar fi să răstorn lumea!

O uşoară lovitură mă face să tresar.

— A… Ce-i Antohi?

Îi simt mâna încleştându-se pe braţul meu. Vrea să-l privesc. Dar nu vreau eu.

— Ştii, Antohi, mă tot întreb ce este cu vizitatorii din muzeu.

— Aha.

— Da. Tot ce am văzut aici seamănă cu o poveste fantastică, a film SF cu regizor de doi bani. Scuze, dar asta este. Pur şi simplu, în momentul ăsta, îmi vin idei de care până şi unui puşti de cinci ani i-ar fi ruşine. Ştii ce idei? Că vin omuleţii verzi şi îi iau pe vizitatori. O fi ei mov sau roz cu picăţele, ideea de bază rămâne asta: în sala aia dispar oameni şi eu, unul, cred că sunt luaţi de amicii verzi cu antenuţe. De fapt, am citit, undeva, părerile şi ipotezele unora în ceea ce priveşte lumea de dincolo de noi. Părerea mea este că oamenii caută în afară, în loc să se uite şi la ce este înăuntru, alături de ei. Caută în grădină ceea ce este în dulap. Vizitatorii aceia… nu prea pricep ce voiau. Să intre în vorbă cu noi, cum au încercat de nenumărate ori, să… phii, ţi-aş al naibii dacă pricep ceva. În fine. Răbdarea este una din darurile Naturii.

— De fapt, vorba ta, dacă tot analizăm ideile unui puşti de cinci ani, zău Mal, da’ greu mai creşti, eu aş vedea altfel desenul animat. Una din ipotezele emise, şi în parte verificată, este aceea că noi suntem urmaşii acelori vizitatori veniţi cu mii, milioane de ani în urmă, ai căror descendenţi au decăzut genetic, de la giganţii de odinioară la piticii de azi, noi…

— Dar teoria lui Darwin?

— Oricum, să zicem că provenim din maimuţe asupra cărora s-a intervenit genetic. Operaţie făcută de vizitatori deoarece evoluţia după teorii genetice implică mutaţii pe perioade foarte mari, ori perioada de evoluţie e cam mică, aşa că maimuţele operate au evoluat şi s-a ajuns la stadiul de astăzi. Poate că acei vizitatori vor ne analizeze.

— Mda. Vor o analiză pentru experimentul de laborator.

— De ce tehnică evoluată dispun dacă au această modalitate de transport?

— Da. Dar mai sunt încă câteva zeci de ipoteze. Dacă tentativa lor, reuşită până acum, implică o nuanţă agresivă? Nu putem şti din ce lume vin.

— Ştii ce? Mi s-a făcut foame de atâtea ipoteze.

Ne întoarcem. Extratereştrii, tablouri, Gillen, Milena, toate mi se amestecă în cap. În casă e cald. Mănânc şi adorm, în cele din urmă, în zgomot de farfurii spălate şi, din când în când, sparte.

Mă trezesc cu o senzaţie acută de neliniște. Mi se pare că sunt privit. Mă obişnuiesc cu întunericul şi încep să privesc în jur. Fereastra e deschisă. Mi se pare că zăresc o umbră la fereastră. Ce naiba! Mă ridic dar umbră, după ce apare o clipă, dispare brusc. Deci nu mi s-a părut mie. A fost cineva. Mă apropii de fereastră. Este întuneric şi liniște. Vreau să mă culc din nou dar observ la marginea ferestrei, pe un colţ, gata să cadă, ceva alb. Iau uşor pachetul. Simt o hârtie învelind ceva tare. Mă duc la baie şi descopăr că hârtia este scrisă. Mă blochez: „FUGI CÂT MAI AI TIMP” scrie pe hârtia care a învelit o bucată de piatră albastră. Dar un albastru luminescent. Sting lumina şi mă duc să mă culc. Scrisul e mic, parcă ar fi fost scris repede, literele sunt tremurate, iar piatră… e cam ciudată. Ce legătură are piatra cu mesajul şi de unde provin? Pentru că în grădina din jurul vilei sunt flori şi pământ, nu pietre albastre strălucitoare. Vreau să adorm dar nu pot. Somnul mi-a zburat odată cu umbră.

Zorile mă găsesc, evident, treaz. Tot mă sucesc şi mă răsucesc pe toate părţile. Dar nu-mi trece nimic prin minte legat de mesajul primit într-un mod atât de original. Mă foiesc de zor. Iau agenda şi încerc să schiţez, cât de cât, reportajul. Nimic. Rup foaia, apoi încerc din nou. Nimic. Încerc de câteva ori la rând. Nimic şi pace. Decât să rămân fără agendă mai bine renunţ. Încep să studiez pereţii. Şi încep să mă enervez. Mda. Aş proceda cam aşa.: M-aş duce în camera aceea şi aş rămâne acolo, poate aşa aş ajunge „dincolo”. Şi m-aş fi întors eu cumva,

înapoi. E drept că există un risc dar, dacă vrei să afli adevărul, care de regulă umblă cu capul spart, nu se poate să nu ieşi cu ceva cucuie din toată afacerea. Pe de altă parte, mesajul primit mă încurcă ca naiba. Cineva mă avertizează că trebuie să-mi schimb domiciliul. Uşor de spus, greu de făcut. Chestia cu tablourile mă încurcă. Că nu speram să trec neobservat şi asta e clar. Gillen, umbra lui, mă urmăreşte. Eram incomod pentru unii şi am rămas la fel de incomod şi asta e clar. Dar… piatra asta, ce este cu piatra asta, ce este? De unde vine? Mă duc şi mă uit la Antohi. Doarme. Parcă şi zâmbeşte, un pic. Visează… Nu. La ce ar putea să viseze? Bucurii? Hm. Speranţe? Da. Cam asta e tot ce i-a mai rămas. Şi eu tot cu speranţa am rămas. Mă uit la ceas. Ora şase şi aproape jumătate. Ieri m-am culcat mai devreme dar, cu toate acestea, nu mă simt deloc odihnit.

— Psst, Antohi, scoală, n-auzi?

Pe naiba mă aude. Mă scol, e cam răcoare, iau o cană, o umplu cu apă în bucătărie, revin în cameră şi o torn peste Antohi. Puteam să-l zgâlţâi, dar n-am chef. Mă întorc, iar în clipa următoare ceva mă doboară. Aterizez peste fotoliu cu cană cu tot.

— Ai înnebunit de tot?

— Nţţţ! Scoală că am nişte veşti simpatice de tot.

Se uită la mine ca la o mumie egipteană umblătoare. Îi dau peticul de hârtie şi piatra.

— Ei? zic peste câteva minute.

— Mda.

— Ai ceva idei?

— Ascultă sfatul. Ba nu! Dacă nu e decât o cursă?

— Antohi, locuinţa asta a ta e sigură? Vreau să spun…

— Las că ştiu. Da.

Se dă jos din pat. Şi începe să se plimbe. Încep să râd. Se uită strâmb la mine. Nu riscă să mă creadă şocat, dar nici întreg la minte nu mă socoate. Păi, da. Ţara arde, iar babei îi arde de… râs. El, săracu', abia s-a sculat din somn, e deja în alertă, iar eu râd de zor. Dar zău că nervii mei au o limită, care este a naibii de aproape.

— Antohi, ascultă-mă te rog, o clipă, şi nu te mai plimba atât, că ai reuşit să mă ameţeşti.

Se opreşte şi mă priveşte lung.

— Aşază-te, îi zic.

Se aşază în faţa mea iar eu tuşesc sec, şi-mi încep speech-ul.

— Ţi-am mai spus o dată ce a fost cu toată afacerea Gillen. Când am sosit aici pentru reportaj, mi-ai pomenit de o chestie formidabilă, dispariţii şi apariţii ciudate la domnul T.L… Despre asta am mai discutat. Iar acum am primit un mesaj în care mi se sugerează, şi încă impetuos, să fug de aici, iar ca bilet de trecere am o piatră albastră, luminescentă. Ai văzut pe undeva piatra?

— Nu. Pe aici nu.

— Ce concluzii putem trage? Cineva îmi spune „fugi" cu trei semne de exclamare. Deci s-ar putea să mă cunoască. Poate ştie cu ce m-am ocupat înainte de a veni aici. Poate ştie că alţii nu-mi vor binele. Cine ar putea fi acei „alţii"? Cei de care am dat atunci cu Gillen. Mai mult, mi se dăruie o piatră neobişnuită.

Examinez piatra din nou. Este albastră, un albastru pur. Aş putea spune că seamănă cu… un cristal mat.

— Ascultă Antohi, sunt treaz sau dorm încă?

— Hai mai bine la muzeu, Mal. Poate avem ceva noutăţi.

Ne îmbrăcăm. Ceva nu merge, am repetat-o şi o repet mereu. Ceva nu-i tocmai rotund…

5. Tablouri… şi câteva personaje interesante

Arunc piatra în sus, o prind. Iar o arunc, iar o prind. Mi-e dor de ceea ce am lăsat în urmă. Liniştea… Mi-e dor de iubire. Aş vrea să iubesc aşa cum numai o dată în viaţă iubeşti. Tu, inimă, mă iartă. Departe, departe de mine orice acord chopenian, departe de mine orice crizanteme, orice chip frumos. Somn uşor, scumpă Milena, dormi în pace. Am nevoie mai mult decât oricând de luciditate, de răceală.

Voi merge la muzeu şi voi încerca să găsesc răspuns la o enigmă. Am sosit cu primul tren, ca să zic aşa, sper să nu plec tot cu acelaşi tren. Mă echipez repede şi decolez în viteza a patra.

Antohi mă aşteaptă la cafea. O bem cum nu se bea niciodată o cafea. Adică aruncând-o pe gât în loc să stai domol, s-o savurezi, să vezi cu ochii minţii, prin aburi, siluete fragile ce, în sunetele îngânate ale unei chitare, dansează. Plecăm.

Stradă e pustie. S-a luminat dar nu se vede niciun soare. În acest oraş soarele nu vine decât plâns. O pată galbenă, nemurdărind niciun geam, niciun copac, niciun chip. Înregistrez, inconştient, acest lucru. Un simplu fapt. Treci mai departe.

Muzeul mi se pare un refugiu. E drept, unul prea departe. Parcă am mai spus-o. Dar asta în niciun caz datorită înfăţişării sale.

Antohi bate de câteva ori în uşa din fier masiv. În liniştea oraşului bătăile au o rezonanţă stranie. Parcă ar fi bătăi de inimă sau paşi grăbiţi. O parolă.

Uşa se deschide ca să ne absoarbă în bezna de dinăuntru. Fac un pas în plus şi mă ciocnesc de Antohi. Mă simt apucat de mână şi pornim. Încet, încet mă obişnuiesc cu întunericul şi văd, înaintea lui Antohi, siluetă mică a marelui maestru. Biroul este atât de primitor! Chiar dacă afară e cald, aici, în cămin, arde un foc vesel. Nicio lumină aprinsă. Suntem poftiţi să şedem în nişte fotolii vechi dar comode.

— N-am mai fost pe acolo, ne zice între două fumuri. Fumează pipă.

— Mergem noi, acum, intervine Antohi.

— Dacă vreţi să fumaţi, fumaţi, ne îmbie.

Antohi scoate o pipă şi o aprinde. Pipă? De când? În încăpere pluteşte un miros plăcut de tutun. Posibil englezesc. Dar de unde până unde englezesc?

Aş vrea să-i pun câteva întrebări maestrului, dar Antohi ar trebui să facă introducerea.

— Nu fumaţi? mă întreabă micul director.

— Nu, mulţumesc. Aş fi fumat, dar nu se mai găsesc ţigările mele şi… nici nu e momentul. Fumez, nu rar, ci foarte rar. Nu vă supăraţi, îmi dreg eu vocea, dar consider că este necesar să mergem la sală acum. Vreau să studiez tablourile.

— Dar e un risc!

— De acord. Să trăieşti este, însăşi, un mare risc.

— Nu forţăm nota?

— Consideraţi că e mai bine să mai aşteptăm?

— Da. E mai bine, după părerea mea.

— Antohi?

— La fel cred şi eu.

— Eu nu.

Având majoritatea, eu trebuie să cedez.

— Voiam să vă întreb ceva. Sper că întrebările mele să nu vă pară lipsite de tact sau de bun simţ, intervin din nou.

Se uită amândoi la mine. Mă cam enervez. Au aceeaşi privire, ca atunci când am fost prima dată în muzeu.

— Aţi călătorit mult la viaţa dumneavoastră?

— Întrebare de reporter sau… spune Antohi.

Zâmbesc. Mă înţelege.

— Său.

— Da. Am străbătut lumea în lung şi în lat.

— Aţi întâlnit multe locuri aparte. În fond, orice pictor e un arheolog şi, în acelaşi timp, un medic.

— Frumos spus.

— Mulţumesc, dar este doar o constatare. Aţi întâlnit în drumurile dumneavoastră, cumva, un loc unde… pământul era mai aparte?

— Multe.

— Vreau să spun… astfel, şi scot piatra albastră din buzunar.

— Da. Sau aproape. Am văzut aşa ceva prin Uzbekistan sau prin zona aceea. Dar avea irizaţii albe cu albastru mai închis, mai adânc, dacă înţelegeţi. Se extrage din mine speciale. Se pare că este echivalentul, ca valoare, a lui Black Penny.

Fluier a uimire. Asta da!

— Piatra asta, continuă, e mai frumoasă, în felul ei. Aţi verificat dacă nu cumva este un aliaj?

— Unde? Şi apoi nici nu m-am gândit la această posibilitate, recunosc. Sunteţi de mult timp stabilit aici? continui.

Stă o clipă pe gânduri.

— Depinde de ce înţelegeţi dumneavoastră prin cincizeci de ani, spune.

În viaţa mea a trebuit să fac faţă la multe situaţii absurde, uimitoare, chiar aberante, şi am învăţat să-mi cenzurez gesturile şi mimică. Aşa că reuşesc să-mi stăpânesc gestul de uimire.

— Mda. E mult. Când aţi venit aici erau mulţi locuitori prin zonă?

— Vreţi să mă întrebaţi dacă-i cunosc pe oamenii acestui oraş. Nu. Nu-i cunosc, dar vă pot prezenta pe cineva care, cândva, se lăuda cu interesul său faţă de natura umană.

Nu vreau să fiu mitocan, dar zău că mă ard tălpile să-l cunosc pe acest „Hercule Poirot”.

— Să ştiţi că şi ziariştii, prin natura profesiei lor, posedă acest interes.

— Sunt însă mai indiscreţi.

— Nu toţi, intervine Antohi din colţul lui.

Zâmbesc.

— Adevărat, spune pe un ton alb domnul Laendel.

Mă ridic.

— Merg totuşi puţin la sală. Aşteptaţi-mă aici.

— Mai ştiţi drumul?

— Îl găsesc.

Ies din cameră şi încep să mă orientez. Pe undeva trebuie să fie o draperie. O iau la stânga. După trei paşi piciorul stâng se loveşte de o treaptă. Urc trei trepte şi o iau înainte, pe coridorul lung, întunecat. Merg puţin apoi ajung la o intersecţie. La stânga mea este draperia, iar la dreapta recunosc calea pe care am străbătut-o prima dată. Dau draperia la o parte şi, peste puţin timp, mă aflu în faţa camerei. Răsuflu adânc, ca un boxer înaintea meciului final şi deschizând uşa, intru.

Aceeaşi marmură albă, strălucitoare. Ferestre mari, deschise larg. De afară se insinuează, înăuntru, şuviţe subţire de ceaţă. E lumină, dar nu la fel de strălucitoare ca atunci. Lângă ferestrele deschise stă culcat câinele. Când am intrat a ridicat capul. Îl chem. Vine târându-şi părul lăţos ca pe o trenă maiestuoasă. Din mormanul de câlţi disting doi ochi vii, inteligenţi, care mă privesc.

— Amice, amice, îi zic şi-l mângâi, ce mai faci amice? Bine?

Mârâie satisfăcut. Poate că, odată şi odată, l-a mângâiat şi pe el cineva. Uitat de oameni, uitat de timp. În timp ce-l mângâi, studiez încăperea. Aceeaşi tablouri. Nici în plus, nici în minus. Trebuie să văd toate tablourile. Le iau pe rând.

Tablourile sunt din perioade de timp diferite. Sunt şi raritäţi. Văd un Rembrandt din prima perioadă, apoi două Rafael, o serie de şapte tablouri aparţinând lui Tintorentto, apoi trei schiţe de Monet, un tablou de Giorgione, unul, pe jumătate terminat, de David şi unul micuţ de El Greco, văd trei tablouri de Goya şi unul de Boticelli. Dacă la primele şaisprezece tablouri subiectele sunt fie din mitologie, fie din Biblie, cum e cazul lui Rafael, Giorgione şi Tintorentto, celelalte sunt peisaje cum e cazul lui Monet. La David, El Greco, Rembrandt, Goya şi la Botticelli, asupra cărora îmi concentrez atenţia, subiectele sunt oamenii. Portrete de oameni. Un neguţător, un cămătar şi un prost fudul sunt subiectele lui Goya. Chipuri mici în centrul tabloului. Impresia este de portret dar, studiind mai atent, vezi imediat o nuanţă de critică, de ridiculizare. Negustorul este un om de afaceri în vârstă, aparent serios. În realitate, în planul întunecat al tabloului, te frapează faptul că pictorul nu a folosit tonuri deschise pentru chip şi pentru

mâini.

Ar contrazice orice regulă a artei: faţa este rece, alburie, impersonală, ochii vii, iscoditori, iar mâinile ce se pierd în faldurile mantoului negru sunt mâini întunecate, deformate de boală, parcă murdărite de afaceri necurate.

Cămătarul… vezi o cocoaşă uriaşă, ochi şi mâini ca nişte gheare. Dar ce gheare, ciudate. În mod normal, când spui „gheare" te gândeşti la ceva încovoiat, ascuţit. Aici este ceva mai deosebit. Mâinile sunt lungi, albe, da, albe! şi totuşi, când le vezi, nu pot să nu te frapeze. Realmente simţi cum mâna albă, regală se încovoaie şi se înfige în carnea ta, smulgând. Vezi gheare şi nu te temi. Te pui în gardă. Vezi mâna aceea albă şi simţi cum pământul fuge de sub tine şi tu cazi, cazi mereu. Mă dau înapoi. Teribil personaj.

Prostul fudul este, aparent, un om vesel, petrecăreţ. Râde cu toată faţa, întreaga fiinţă participă la râsul lui. Şi totuşi… Ochii tâmpi, cu sclipiri demenţiale, faţa roşie, prea roşie, gura strâmbă, atitudinea fanfaronă. Un căpitan Fracasse privit în oglinzi diforme. Rămân impresionat. E mai mult decât o artă. Ţine de genialitate.

A mai rămas Botticelli.

Simt cum mi se încreţeşte pielea. Părul fetei este acelaşi. Bucle în vânt. Părul negru pare un vânt de miazănoapte. Surâde. Are în ochi fericirea. TOTUŞI, MĂ SIMT CIUDAT. Nu mai e ca prima oară. Adevărat. Părul este la fel, vântul din pictură a încremenit o clipă. Dar mă simt ca şi cum cineva a furat-o pe fata MEA. E ea şi nu este ea. Atunci inima îmi bătuse repede-repede. Acum fiori reci se întrec în a mă face să mă simt „bine". E cale lungă de la presimţire la frică. Ferestre deschise mă îmbie. Mă simt ademenit. Dar nu vreau să fiu Lot. Mă aplec şi mângâi câinele. E încă aici. De ce nu a dispărut şi el? Sau cei de dincolo de barieră sunt curioşi să vadă cum ne comportăm? La toate întrebările există un răspuns. Mi se pare o găselniţă în a afla răspunsul potrivit la momentul potrivit. Mă îndepărtez şi mai mult de ferestre. Nu-mi este frică. Ar putea să se creadă aşa ceva. Pur şi simplu eu consider cănu-i momentul potrivit în a găsi răspunsul la această întrebare.

— Amice necuvântător, vei rămâne aici ca paznic. Fii îngăduitor cu musafirii noştri, zic şi ies. În urma mea lăţosul paznic mârâie plin de demnitate.

Mă întorc, pe acelaşi drum, la biroul directorului. Nu vreau să fiu în neconcordanţă cu atmosfera, aşa că am grijă să umblu cât mai uşor

cu putinţă. Dovadă că, doar când mă aşez în fotoliul rezervat persoanei mele, mi se observă prezenţa. Sunt uşor miraţi şi eu văd acest lucru, am grijă însă, din motive de politeţe, ca râsul meu să nu fie observat.

— Sunt aceleaşi tablouri şi câinele nu a dispărut, remarc.

— Vreţi o cafea? întreabă piticul.

— Dacă nu vă deranjează prea mult, da, răspund.

Îmi aduc aminte cum, odată, un coleg îmi spunea că el poate verifica orice persoană, dacă a fost sau nu afectată psihic în anumite cazuri, oferindu-i cafea.

„Dacă, să zicem" spunea el, „ai fost martorul unui furt sau a unei crime, te simţi răvăşit psihic mai mult sau mai puţin. În momentul când vei lua ceaşca de cafea în mână lucrul acesta se va observa. Dacă ai fost părtaş şi ai pus pe rol o înscenare, spunându-ţi mereu să-ţi menţii sângele rece, vei uita de micul amănunt, cafeaua, şi vei încerca să te controlezi mereu, încât te vei da de gol". E drept că amicul cu pricina avea un serviciu de cafea mai special, din porţelan subţire, care clincănea la cel mai mic tremur al mâinii. În cazul oamenilor cu sânge rece, neobişnuit de rece, ceşcuţa se mişca, adică scotea un sunet aparte. Aceste zgomote erau bine cunoscute de amicul respectiv care, datorită acestui mic truc insesizabil, trecea drept un tip cu un fler ieşit din comun. Maestrul pare să ştie ceva, sau poate totuşi, a oferit cafeaua din gentileţe. Antohi cred, mai mult ca sigur, că ştie de truc. Mă uit la el dar privirea lui e undeva departe, pe altă planetă. Continui să mă uit la el stăruitor, dar nimic. Tocmai acest gest îmi confirmă că ŞTIE şi el despre truc şi moare de curiozitate să vadă ce fac eu. Atunci, hai să le fac pe plac. Privesc intens focul şi recapitulez faptele.

Simt cum o mireasmă de cafea îmi invadează nările şi abandonez, pentru moment, gândurile. Amicul cu pricina îmi arătase, din mândrie profesională, toată gama de sunete emise de ceşcuţă. Eu, dacă sunt tare, ceaşca va trebui să scoată trei grupe scurte de sunete: ţac-ţac-ţac.

Şi exact asta se aude.

— Vă spuneam că am verificat sala. Nimic până acum. Bănuim că tablourile apar în schimbul dispariţiei unor persoane.

Mă opresc brusc. Cum de nu mi-am dat seama? Tablourile… Tablourile erau luminate… de lumina din afară. Sala avea ferestrele deschise! Chipul fetei nu l-am putut vedea tocmai din cauza luminii. Ce prost pot fi! Şi dacă ferestrele erau deschise… de ce nu am auzit niciun

zgomot? Nici cel mai mic zgomot. Gura mi-o ia înainte şi rostesc:

— O soluţie ar fi următoarea: să privim pe fereastră. Adică pe ferestrele deschise. Dar eu zic că nu-i încă momentul potrivit. E ca şi cum am construi o „casă-n dungă" sau un teseract modificat. Imaginea de dinăuntru să dea în afară.

Răbdarea este marea mea calitate. Trebuie să discut cu prietenul domnului Laendel. Pentru moment. Aş vrea tare mult să cunosc câte ceva despre oamenii de aici. Iau o nouă înghiţitură de cafea. Sunt calm, foarte calm. Nu am un sânge rece neobişnuit, ba dimpotrivă, dar acum încerc pur şi simplu să privesc, în timp ce fac primul pas, la pasul următor.

— Magnifică cafea. Şi, scuzaţi-mă, o remarcă: serviciul de cafea e deosebit de frumos. O moştenire de familie, presupun.

— Exact, confirmă maestrul. Iar pipa scoate cel mai rotund rotocol de fum pe care l-am văzut vreodată.

— Nu mai rămâne decât să mergem în vizită, dacă cumva nu aveţi altă treabă, acum.

— Din păcate am ceva de făcut, dar vă dau adresa. Mergeţi de la muzeu drept înainte. Pe partea dreaptă a străzii veţi vedea o vilă micuţă, cu o placă pe zid. Pe placă scrie „Mon Caprice". Acolo stă.

— Mulţumim pentru cafea, pentru răbdarea cu care ne-aţi răspuns la întrebări şi pentru ajutorul acordat.

— Pentru puţin. Oricând sunteţi bine veniţi.

— Sper să vă putem ajuta la dezlegarea acestui mister, adaugă Antohi.

Afară e la fel de pustiu. Niciun soare. Stă ascuns printre nori. Ceaţa nu mai este aşa de deasă. Urmând indicaţiile maestrului ajungem la vilă cu nume atât de excentric: „Mon Caprice" Capriciul Meu.

Un european ar spune văzând vila: „Tipic englezească". Un scoţian ca mine spune: „Drăguţă casă".

Portiţa scârţâie protestând vehement atunci când o deschidem. O grădină frumoasă şi foarte îngrijită înconjoară casa. O alee pietruită face legătura portiţă – uşa casei. La uşă, în loc de englezescul clopoţel, un cordon gros. Trag de el şi aşteptăm. Toate aceste lucruri ne spun prea puţin despre proprietar. Mai sun încă o dată. Niciun răspuns.

— Hai în spatele casei, zic. Cunosc anumite obiceiuri şi cred că domnul „Hercule Poirot" este în grădina din spate.

— Cum?

— Aşa l-am botezat. Îl cunoşti?

— Nu. Sincer, nu, surâde Antohi.

Mergem ocolind cu grijă tufele de micsandre şi crizanteme, de trandafiri şi flucşi. Am avut dreptate. Printre răzoare se zăreşte spinarea încovoiată a unui om.

— Tu sau eu? îl întreb repede pe Antohi.

— Tu, şi mă împinge uşor.

Ocolind cu grijă răsadurile ajungem în spatele omului. Îmi dreg, diplomatic, de câteva ori, vocea. Nimic. Tuşesc mai tare.

— Oh!

Şi mă trezesc nas în nas cu „Poirot”. Nicio asemănare cu personajul. E un om de aceeaşi înălţime cu mine, poate o idee mai mic, posedă o claie de păr roşcat şi o bărbuţă asortată. N-are burtă deşi pare a avea anii când aceste accesorii sunt nelipsite bărbaţilor. Aş zice că e mai degrabă uscăţiv. Are mâinile murdare de pământ, iar în faţă îi atârnă un şorţ de grădinărit.

— Sper că nu v-am deranjat, spun şi-mi amintesc că domnul Thor Laendel nu mi-a spus numele amicului său, dar avem o mică problemă cu dumneavoastră.

— Deloc, deloc. Tocmai aranjam panselele astea. Dacă nu ai grijă, buruienile le năpădesc repede şi după aceea se ofilesc. Spuneţi ce doriţi.

— Ne-a trimis domnul Thor Laendel.

Mă priveşte circumspect o clipă apoi spune:

— Da?

Are o voce frumoasă.

— Mă numesc Mal Donaghi şi dânsul e prietenul meu, Antohi Ramy.

— Vă cunosc. Mi-a pomenit Thor ceva. Haideţi în casă.

Îl urmăm. Suntem conduşi într-un salon elegant. Mobila sculptată, patinată de vreme, dă un aer aparte salonului. Ne aşezăm pe nişte scaune înalte şi mari şi aşteptăm să se reîntoarcă gazda. Reapare, destul de repede, îmbrăcat într-un costum gris-fer, din tweed.

— Mă scuzaţi, cu ce vă servesc?

— Nimic, nimic, protestăm amândoi într-un glas.

— Nu se poate, spune şi ne pomenim, în câteva clipe, cu câte un pahar de whisky în care plutesc două cuburi de gheaţă.

Băutura e formidabilă, am gustat-o ca să nu fiu neam prost, aşa

că încep.

— Cum vă spuneam, ne-a trimis domnul Laendel ca să ne răspundeţi la câteva întrebări.

— Mais oui, mais oui, spune şi ridicându-se se prezintă: M'Quhae, cred că prietenul meu a uitat să vă spună acest lucru.

Dăm din cap şi ne prezentăm din nou.

— Sunteţi la curent cu treburile prietenului dumneavoastră?

— Da. Mi-a spus.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări.

Dă din mână invitându-mă să-i pun întrebările.

— Cum sunteţi de multă vreme în oraş aţi avut prilejul să-i cunoaşteţi, puţin câte puţin, pe oamenii de aici. Ce-mi puteţi spune despre oraş şi oameni?

— Adevărat. Mi se pare normal ca să te intereseze natura umană. E atât de vastă. În acest oraş, însă, sunt foarte puţini oameni. Este mai mult o staţiune decât un oraş. Totuşi, stând în case mari, adevărate castele, şi, în mare parte datorită ceţii, dăm impresia unui oraş de dimensiuni mari. Referitor la oameni… Să vedem cam cine ar fi. Păi, domnul Thor Laendel răspunde de muzeu, apoi vine „Mon Caprice" cu două persoane, urmează domnul Antohi Ramy, asta din persoanele cunoscute, apoi familia Munroe, numeroasă e drept, la fel de numeroasă este şi familia Sally, e drept sunt şi bogate. După aceea urmează cele trei familii cu acelaşi nume, Chevalier, urmează Beekind şi Geste cu familiile, mais oui, apoi o serie de persoane fără familie, de ambele sexe. Urmează cele trei cluburi din oraş: Clubul Jucătorilor de Cărţi unde participă mai toată lumea, apoi Clubul doamnei Munroe şi în sfârşit Clubul Takelfield. Oamenii noştri fiind cam retraşi, arar ai să vezi mai mult de două persoane într-un loc. Toate cluburile sunt mai mult cu numele. Mai avem, de asemenea, un restaurant, „Takelfield", o sală de cinema şi teatru, două supermarketuri, mai multe parcuri, chioşcuri, dintre care două sau trei cu ziare şi reviste. Oamenii de aici, domnule Donaghi, sunt… singuratici. Fiecare vrea să uite ceva sau să-şi vindece rănile sufleteşti. Cei de aici nu prea ştiu să râdă.

— Aţi călători mult?

Stă o clipă pe gânduri.

— Sper să nu vă contrariez, dar am fost obişnuit să pun eu întrebări şi nu să mi se pună întrebări. Prin natura profesiei mele, am călătorit.

— Aţi lucrat în poliţie? nu mă pot stăpâni.

Face un gest brusc. E iritat.

— V-am spus, oamenii de aici vor să uite ce-a fost şi eu nu fac excepţie, mă avertizează.

— Scuzaţi-mă. Să ştiţi că v-am pus întrebarea fără o intenţie… rea. Dar… sunt cam încurcat.

Zâmbeşte şi mă salvează.

— Răspunsul la întrebare este: nu. Am avut de-a face cu acest organ al puterii şi ordinii dar nu am făcut parte din el. Înţelegeţi?

— Sigur. Vă întrebasem dacă aţi călătorit mult pentru că vreau să vă cunosc părerea în legătură cu această piatră.

6. „Cunoştinţe" … şi cunoştinţe

Priveşte îndelung piatra. Ne face un semn, să-l urmăm. Ajungem într-un laborator. Fixează piatra de un microscop mai… special, adică de dimensiuni foarte mari, şi începe s-o studieze. O întoarce pe toate părţile. După un timp, de dezlipeşte de aparat şi îmi înapoiază piatra.

— Este… cel puţin ciudată. Pare a avea o structură de metal şi totuşi, nu am văzut o structură mai aglomerată la un metal. Aduce a piatră, dar structură este una de metal. În mod normal, dacă ar fi un simplu metal, ar trebui să fie grea, foarte grea, în parte şi datorită structurii. Iar dacă ar fi piatră… nu-mi place cum arată în interior. Puteţi să o lăsaţi până mâine?

— Nu ştiu ce să zic, mărturisesc sincer.

— Lăsaţi-o, o voi studia în laborator. Am mai văzut, cândva, un aliaj de un albastru-cobalt intens, pe bază de metale rare. Până şi culoarea este stranie.

— De acord, cedez.

Pune bucata albastră în buzunar şi revenim în salon.

— Domnule Donaghi, mă opreşte când vreau să plecăm, sper să nu te superi dar vreau să ştiu ceva… ceva foarte personal. Sunteţi ziarist?

— Da.

Dă din cap. Mă ştie el de undeva.

— V-am citit majoritatea articolelor şi să ştiţi că mi-a plăcut stilul. Modul de obţinere a datelor, modul de tratare a subiectelor.

— Mulţumesc.

Plecăm după ce promitem că vom reveni cât de repede posibil.

— Începe să se contureze reportajul tău? mă întreabă Antohi.

— Încă nu, dar oricum afacerea ăsta începe să se închege, zic. Mergem acasă sau la restaurant? Sper să aibă un bar.

— Hai acasă. Ba nu, hai în parc.

— De ce nu la bar?

— În oraşul acesta rar vezi doi oameni împreună, ţi-am mai spus. Darmite doi prieteni.

— Acasă spunea-i că sunt indiferenţi.

— Dar asta nu îi împiedică să înregistreze faptul că atare.

Până la urmă mergem la bar. Aleg o măsuţă izolată şi, gest reflex, o controlez, din câteva mişcări, de „gândaci". Nu am chef să fie alături de noi şi „urechile" indiscrete. Reminiscenţe? E prea devreme să mă pronunţ. Un ospătar şters, parcă plictisit de ceea ce face, vine să ia comanda. Spun „două cafele" şi studiez niţel locul. Un bar cum întâlneşti pretutindeni, dar la ora nouă dimineaţa. E linişte, nu-ţi ţiuie urechile de zgomot şi nu te simţi îngreţoşat de atâta pornografie. Se aude muzică. E discretă şi simt cum casc gura şi fac o mutră de idiot când recunosc cântăreţii: Beatles.

— Mda, îmi scapă.

— Domnule Donaghi nu sunteţi deloc atent la ce spun eu.

Mă întorc surprins.

— Scuze. M-am lăsat furat de… peisaj, stimabile.

— Fii serios, râde Antohi.

— Oricum, recunoaşte şi tu că muzica… nu e prea la modă.

— Fiecare cu gusturile lor.

— Spuneai ceva de…

— Spuneam, dar tu erai ocupat cu orbitarea planetei. Nu eşti deloc atent. Spuneam că te uiţi în jur cu priviri asasine. Nu vezi că nu este nimeni în afară de noi?

— Ai dreptate, dar şi eu am.

Cafele sosesc aduse de un alt chelner. Gust puţin. Delicioasă!

— Foarte bună, îi spun. Rareori am băut una la fel de bună.

Discutăm apoi despre fotbal, muzică, modă şi pictură. Vorbim, adică bârfim, niţel vedetele, râdem. Aş fi dorit ceva în momentul acela, dar nu puteam defini ce. Sau poate că ştiam ce şi nu voiam să iau în considerare acest gând.

— Oare cum arată aceşti oameni?

Antohi stă pe gânduri.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Portrete de familie nu am făcut. Doar un

portret, odată, uneia din doamnele Munroe. O femeie frumoasă, cu un profil clasic.

— Cum este? Adică ce ştii despre ea?

— E foarte frumoasă, ţi-am mai spus. Poate că aşa a arătat, în vechime, Elena din Troia. E văduvă, după cum am văzut eu. Şi o prinde teribil de bine negrul. Vorbeşte foarte rar, în schimb priveşte. Şi are ochi teribil de „vorbitori".

— I-auzi! Te pomeneşti că ţi-a plăcut.

— E genul de femeie care ştie să placă dar pe adoratori îi ţine la distanţă. Nu acceptă nici să-i vorbeşti, nici să-i faci declaraţii, nimic. O placi, dar stai la distanţă. Altfel… ghilotina.

— Iar pe deasupra mai este şi bogată.

— De fapt, familia Munroe înseamnă ea, mama şi tatăl ei şi sora ei, Odile. Restul sunt rude mai apropiate sau mai îndepărtate, dar fantastic de unite în jurul lor.

— Este englezoaică?

— Nu. Este din Franţa. O cheamă Ninette.

— Despre restul familiei ce ştii?

— Cum ştii lumea se fereşte. Despre ceilalţi nu pot să-ţi spun nimic. Cel puţin mama şi tatăl ei nici nu au apărut cât am fost eu acolo. Doar Odile, din când în când. Hm, sunt total diferite una de alta. Odile este blondă, Ninette este roşcată. Una are tenul sidefiu, cealaltă e ciocolată. Însă la fel de ascunse amândouă. Foarte rezervate.

— Ştiam că francezii sunt de felul lor… entuziaşti.

— Da. Dar nu toţi. Şi mai ales când au ceva pe suflet sau… pe conştiinţă.

— Ai dreptate. Mai bem o cafea?

— Nu. Hai acasă. E destul de târziu.

Achit consumaţia şi ieşim. Într-un colţ Beatles-ii emit unde de dragoste. Afară este întuneric şi ceaţă. O ceaţă de zile mari. Nu vedem mai nimic. Pornim spre casă.

Mă gândesc la Milena. Îi plăceau zilele ceţoase. Spunea că astfel de zile o apropie de mine. O făceau să se simtă atât de… englezoaică. În zilele acelea se îmbrăca sobru, foarte sobru, încât îi spuneam „Milady". Ea râdea, râdeam şi eu. Îi plăceau la nebunie Anglia, cu Tamisa, cu Scoţia mea dragă. Mie îmi plăcea tot ce îi plăcea ei şi ea ştia să te facă să simţi, cu aceeaşi ardoare cu care ea iubea tot ce era în jur. Într-o astfel de seară, ei îi plăcea să se plimbe singură. Un Sfinx plin de

mister. She's gone! Ea a plecat şi parcă, şi eu cu ea.

Mă simt tras brusc de mânecă. O izbitură dură mă azvârle pe asfaltul ud. Cum sunt luat pe neaşteptate nu fac niciun gest de fereală. Plutesc un timp în aer, cu genunchii lipiţi de frunte apoi aterizez brusc. Nu sunt chiar elastic, aşa că, contactul dur cu asfaltul mă trimite direct, fără altă introducere, în lumea viselor. Înainte de a adormi, că tot mi-era mie somn, apuc să aud strigătul lui Antohi.

Reportajul pentru care am plecat nu merge deloc. Colegii mei ar spune „Bineînţeles! Doar nu are picioare!" dar eu spun că reportajul ăsta aduce a repaus medical.

Mă trezesc din leşin fiind, brusc, conştient de ce este în jur. Am ochii încă închişi. Deasupra capului meu se poartă o discuţie în şoaptă. Disting vocea lui Antohi. Cealaltă voce nu o cunosc.

Îmi amintesc de biletul de avertizare şi îi dau dreptate. Deschid ochii cu grijă. Într-un colţ, o lampă mică luminează discret camera. Antohi se apleacă deasupra mea.

— Mal, mă înţelegi?

Vreau să spun ceva, dar nu pot. Parcă aş fi mut. Din gura mea ies nişte horcăituri oribile. Mă uit mirat la el. Lângă el apare capul unui bătrân. Parcă ar fi venit dintr-o poveste. Părul şi barba lungă albe, ochii albaştri, dar albaştrii cum nu am mai văzut vreodată. În ei se oglindeşte o bunătate fără margini, o veselie de Moş Crăciun.

— Stai liniştit, spune Antohi.

Este neliniştit. Îl văd că e neliniştit. Dau să ridic mâna, să-i fac semn că totul este O.K. Dar nu o pot ridica. Mă uit speriat la cei doi.

— Staţi liniştit, domnule Donaghi, spune bătrânul. Este o problemă de moment.

„Cine este? Cine este?" întreb din ochi.

— E domnul Geste. Lângă casa dânsului s-a întâmplat accidentul. A fost amabil din partea dânsului să ne ajute. Mai ales că este o oră foarte nepotrivită.

— Da' de unde, sare bătrânul.

Are o voce veselă, caldă. Îmi place din ce în ce mai mult de el.

— Sunt doctor sau mai degrabă ex – doctor, oricum, trebuie să acord ajutor oricărei persoane în pericol. Iar rănile dumneavoastră nu sunt tocmai floare la ureche. Dar nu vă neliniştiţi, adaugă repede, vor trece repede.

Vreau să mă ridic dar sar amândoi şi mă culcă la loc.

— Stai liniştit, mă dojeneşte Antohi.

Ridic cu greu mâna şi încep să văd ce am. Da. Am capul bandajat dar nu simt, ciudat, nicio durere. La gât am un guler gipsat, iar cealaltă mână este un munte de bandaje. Mai rămân picioarele, dar n-am nicio şansă să văd ce este cu ele. Bătrânul Geste îmi ia mâna şi o pune lângă corp. Nu am putere să mă împotrivesc. Pleacă de lângă mine şi apare câteva clipe mai târziu cu o seringă plină cu un lichid roz. Antohi îmi suflecă mâneca pijamalei, acum observ că este o pijama, şi mi-o injectează în venă. Nu-mi face nicio plăcere chestia asta aşa că îmi manifest împotrivirea.

Sunetele care le scot, din păcate, seamănă cu sunetele pe care scoate o pisică furioasă. Antohi se întoarce şi mă calmează:

— Nu ţi-a făcut niciun somnifer, deşteptule! Doar un întăritor.

Înseamnă că loviturile sunt mai grave decât spune el. Mă calmez. Dacă au pornit-o pe represalii este grav. Cred că şi-au schimbat optică. Următoarea schemă în apare în minte: să moară! Şi ce dacă? Vor urla ziarele? Să urle. Oamenii vor citi, vor vorbi, ce dacă? Legea tăcerii se va aplica. Nu va vorbi nimeni. Şi unde este tăcere, nici vorbă de ziarişti şi de reportaje.

Ce a declanşat acest război? Ce butonaş am atins de s-a trecut la violenţă?

Doctorul Geste şi Antohi vorbesc în şoaptă la marginea canapelei. Nu ştiu de ce, dar bătrânul îmi pare cunoscut. A, da, seamănă cu un mic gentilom de ţară, irlandez.

Simt cum mi se face somn. Parcă a zis că este un întăritor. Şoapta lor este plăcută. Geste, parcă, sau Antohi, nu-mi dau seama cine, a dus o pătură şi m-a învelit. Mi-e cald şi bine şi numai când mă gândesc la ceaţa de afară m-apucă fiorii. Pleoapele îmi devin din ce în ce mai grele. De undeva se aude o muzică frumoasă, ce ţi se strecoară încet în suflet. Ultima oară când mai deschid ochii îl văd pe Antohi aşezându-se la căpătâiul meu.

Închid ochii ferm decis să adorm.

Nu ştiu dacă am dormit mai mult de o oră. Respir din ce în ce mai greu. Capul mi-este greu, corpul parcă arde. Mă sucesc spre dreapta, dar cearşaful este fierbinte. Mă răsucesc spre stânga. E răcoare şi mă liniştesc cât de cât. Aţipesc din nou. Mă trezesc din nou. Ard iar. Vreau apă dar nu pot striga. Gem. Simt ceva rece pe faţă. Adorm. Mă trezesc iar.

În faţa mea, un convoi de morţi se reped la mine. De aproape văd că sunt oameni pe care îi ştiu. Îl văd pe Gillen, pe procurorul militar răcnind, pe maior, pe oacheş. Căpitanul meu fuge de mine, eu vreau să-l ajung, dar cad în braţele lui Gillen şi el mă strânge de gât. Apoi totul se întunecă.

Mă trezesc într-o poiană cu narcise. Întind mâna să rup o floare şi floarea devine Milena a mea. Are braţele pline cu crizanteme mari, ruginii. Copacii, poiana se schimbă în străzi, în blocuri. Va veni o maşină, va veni.

Fugi Milena, *fugi*… *fuuugi*! *Vreau să urlu*, *să râd*, *să râd la nesfârşit*.

…Din lipsă de probe… *Opriţi*, *strig*. *Conduc un carusel care se roteşte*, *se învârteşte*, *se învârteşte*, *se învârteşte*…

Totul se întunecă din nou.

„Linişte, linişte, *please*, un pic de linişte, murmur şi adorm din nou.

Mă trezeşte o uşoară mişcare lângă mine. Deschid ochii, capul mă doare teribil şi văd o siluetă graţioasă, evident de femeie. Pune ceva pe pieptul meu. Ceva rece. În încăpere este semiîntuneric şi nu-i pot vedea faţa, observ doar că are o bluză albă cu mâneci scurte.

— Hei, o strig în şoaptă. Vocea mi-a revenit, cam răguşită, însă.

Se sperie, apoi se repede undeva, afară din cameră. Se întoarce cu Antohi, îi recunosc silueta. Se apleacă amândoi spre mine. Abia acum o văd bine şi încremenesc.

De dincolo de mormânt mă priveşte, zâmbind, cu părul aureolat de soare, Milady Milena, draga mea Milena.

Şi totul se rupe, se prăbuşeşte cu mine.

Să vrei un lucru din toată inima şi să nu-l poţi avea, să ştii că toată viaţa vei fi urmărit de spectrul acelui lucru… Eu ce pot spune? Că am atins Sfinxul, că am râs de Styx şi am refuzat să fiu Orfeu sau Lot. E prea mult. Nu m-am minţit niciodată. Dar să ţi se ofere acel lucru, să ţi se spună: „uite, acest lucru îl vrei, uită-te bine pentru că nu îl vei avea niciodată”, e prea mult. Mai ales pentru un om.

Refuz să înţeleg acest lucru. Milena este moartă. Scumpa mea Milena e moartă. De unde ai apărut tu, atunci?

Deschid ochii. Îmi împietresc inima şi privesc. Lângă mine, pe un scaun, stă domnul Geste şi se uită la mine.

— Domnule Antohi, veniţi. Nu mai are privirile împăienjenite şi

cred că înţelege ce spun.

— Cine… era? întreb şi vocea abia, abia mi-o aud eu, însumi.

— Nu vă mai gândiţi, mă sfătuieşte domnul Geste.

— Cine era? întreb mai ferm.

— Fiica domnului Geste, Amalia.

Dau uşor din cap şi închid ochii din nou. Vreau linişte. Deschid ochii repede.

— Vreau să mă scol, spun.

— Nici gând. Peste cel puţin o săptămână, protestează domnul Geste.

— Vreau să mă scol, îi spun lui Antohi.

Ridică din umeri cu regret. Pe buze are însă un zâmbet şmecher.

— Încearcă numai, amice.

Dau să mă scol dar îl văd că mă ameninţă cu ceva ce ţine în mâna stângă. Mă uit mai atent şi recunosc seringa. Hm.

Apoi are loc un şah-mat în trei mutări.

Întâi, mă ridic mai mult. Antohi se repede, dă seringa doctorului, care la fel de repede, o umple cu un lichid alb. Aha, un somnifer. Se apropie amândoi de mine.

Urmează mişcarea a doua. Îi privesc cu reproş, sprijinit în coate. Dau din cap dojenitor şi în clipa următoare stau şezând pe marginea canapelei.

Urmează ultima mutare. Într-o clipă sunt întins la orizontală, bine strâns în braţe de Antohi, şi simpaticul domn mă articulează cu somniferul. Cu acţiune fulgerătoare, de vreme ce mă înmoi imediat şi pleoapele devin grele. Înainte de adormi aud uşa deschizându-se şi o voce întrebând:

— Ce s-a întâmplat? De ce staţi grămadă peste el?

— Nimic, răspunde Antohi. A vrut să se scoale.

Şi mă lasă delicat, mă strânsese zdravăn în braţe, pe canapea.

Mârâi ceva şi adorm definitiv.

Aş minţi dacă aş spune că nu a fost un somn odihnitor. A venit la timp. E drept că nu pot ierta purtarea amicului Antohi şi-mi promit să i-o plătesc în planul viitor.

Cred că acest somn a fost intervalul în care puterile mi-au revenit, în care m-am remontat.

Când mă trezesc, a câta oară, mă simt teribil. Orice urmă de oboseală a dispărut. A dispărut şi mohoreala aceea. Hei! Amice Mal,

este timpul să te scoli! Ridic capul şi tatonez terenul. Pe un scaun, la picioarele mele, moţăie bătrânul domn. Aha! Paznic! Atunci să mai studiem un pic. Mă uit după o oglindă. Niciuna. În schimb, la capul meu, se găseşte o măsuţă pe care sunt tot felul de tăviţe. Apuc o tăviţă goală şi o întorc pe dos. Mişto oglindă! MAMA MIA! Congresul tifoanelor şi pansamentelor m-a avut drept reprezentant. Posed un turban cum cred că nici Mohamed al II-lea nu avea aşa ceva. Pe faţă am o serie de vânătăi şi zgârieturi, buzele sunt arse şi scorojite. Mda. Cam greu să fiu recunoscut sub deghizarea asta. Mai departe. Las tăviţa fără zgomot, înapoi, pe măsuţă şi evit să privesc ce mai este pe ea. Mi s-ar face greaţă. Nu numai frică. Bun! Gâtul este doar pansat. Înseamnă că nu a fost rupt. Atât mai trebuia. Să am guler de gips à la Maria Stuart. Mâinile nu arată prea bine. Una este pansată, încă, de la umăr până în vârful degetelor. Urmează picioarele. A, da, se putea să nu fie măcar unul pansat! Am o gheată de gips la dreptul, ca fie şic. Bine că am scăpat cu atât. Simt, la mijloc, cum mă ţine ceva. Mă uit şi văd că am un brâu foarte lat, petrecut peste piept şi mijloc. Va bene! Înseamnă că amicii lui Gillen nu stau cu mâinile în sân. Cum am reuşit să scap? Noroc sau avertisment?

Mă ridic încet, să probez terenul de aterizaj. Ţin picioarele, săracele. E drept că mizerabilele lovituri din stomac şi spate mă fac să mă simt nu tocmai bine. Caut cu privirea hainele. Vax! Doar un halat de mătase pe speteaza canapelei. Îl îmbrac în lipsă de altceva. E drept că mi-a luat ceva timp. Până să-l îmbrac înjur îngrozitor. Mă dor toate. Fiind tenace din fire nu renunţ la incursiunea mea prin casă. Păşesc tiptil spre uşă. Cam greu, dar tot ating clanţa. Cu ocazia asta stabilesc un nou record mondial la deplasarea melcului. Apăs cu grijă, să nu fac zgomot, cu un ochi supraveghindu-l pe domnul Geste, iar cu celălalt ochi veghind să nu dau peste cineva pe hol. Nimeni. Cred că privesc cruciş. Închid uşa în urma mea, fără zgomot. Pe acest hol sunt patru uşi, una pe dreapta, trei pe stânga. Uşa camerei în care am stat a fost ultima, pe stânga. La capătul holului se vede o terasă. Mă târâi până la uşa terasei. În gând, am enumerat toţi sfinţii din calendarul catolic şi protestant.

— Grăbit, grăbit? aud vocea lui Antohi spate.

Mă apucă zdravăn de mijloc şi cu toate protestele mele mă duce înapoi spre cameră. Deschide uşa şi dăm nas în nas cu bătrânul Geste.

— Dumnezeule! exclamă siderat.

Mă pun, din nou, pe canapea.

— Dar mă simt bine! Cu adevărat bine! protestez.

Bătrânul controlează pansamentul ce mă încinge, apoi piciorul şi, la sfârşit, se întoarce spre mine:

— Nu trebuia să vă sculaţi!

— Dar mă simt bine.

— Oricum Mal, trebuie să-l asculţi pe domnul Geste. E doctor şi se pricepe mai mult decât tine. Stai liniştit!

Mă las pe pernă înciudat.

— Altă dată era mai grav şi nu era atâta ceremonie şi scandal. Nişte zgârieturi, asta-i tot.

Uşa se deschide şi pătrunde un tânăr. Seamănă foarte bine cu bătrânul domn. Aceeaşi veselie şi bunătate tipărite pe chip, aceeaşi ochi albaştri.

— Deranjez? şopteşte.

O voce superbă. La operă ar fi făcut carieră.

— Nu, spun cu voce tare şi vreau să mă ridic cam brusc. Un junghi puternic îmi taie respiraţia şi îmi smulge un geamăt de pe buze.

— Vezi, sare Antohi.

— Nu se simte mai bine? întreabă tânărul.

— Ba da, gâfâi. Puţin încă mă mai ţine… dar cu ceva exerciţii de mişcare trece.

— Ha, ha, ha, râde tânărul. Niciun fel de mişcare.

— Mal Donaghi, mă recomand şi arunc o mână spre verticală.

— Încântat, Emil Geste, îmi prinde mâna şi o strânge uşor.

— Presupun, tot doctor, nu?

— Da, se miră. Chirurg. De unde v-aţi dat seama?

— După mână, doctore. Aveţi o mână tipică chirurgilor, iar eu, în viaţa mea, am avut parte de foarte multe strângeri de mână cu doctorii. Aşa că, mă pretind specialist în recunoaşterea lor.

Râde din nou. Şi bătrânul îi ţine isonul. Numai Antohi, zâmbind, mă dojeneşte.

— Sunteţi pe cale de vindecare.

— Măcar din acest punct de vedere să mă vindec, că din alte puncte de vedere…

Râd cu toţii.

— Incorigibil, suspină Antohi.

— Las că-i bine, spune bătrânul. În viaţă trebuie să ştii să treci

peste necazuri, să iei ce-i amuzant din ea. Punând la inimă toate prostiile nu faci nimic. Ba dimpotrivă, te nenoroceşti. Să ai decenţă în toate, simţul măsurii, asta-i tot.

Râd şi eu. În viaţă există şi minciuni necesare.

— Râdeţi, râdeţi, dar poate îmi spuneţi şi mie când voi putea părăsi postura asta nesuferită?

— Peste cel puţin peste o săptămână. Bandajul de la mijlocul dumneavoastră nu stă de frumuseţe. Aveţi ceva fracturi prin zonă.

— Ia te uită. Nu-i nimic, doctore, zău. Un fleac.

— Nu mă convingeţi, zâmbeşte Emil. Glumim, glumim, dar tratamentul rămâne tratament.

— Tratament? Brrr… Să nu aud de pastile şi injecţii. Turbez când le văd.

— Am văzut, şi pufnesc cu toţii în râs.

Dau din mână a pagubă şi încep să râd şi eu cu ei.

— Serios vorbind, eu când mă ridic din pat? îi întreb după ce ne potolim.

— V-am răspuns. Peste cel puţin o săptămână, răspunde bătrânul.

Pentru o clipă în cameră domneşte tăcerea. Deodată se aude un ciocănit foarte uşor şi uşa se întredeschide. Tânărul se repede la uşă şi schimbă câteva vorbe cu cel de după uşă, apoi se apropie de mine.

— S-a întâmplat ceva?

— Trebuia să se întâmple? se miră.

— Nu. Adică sper că nu este ceva rău, mă opresc. Oricum, sora dumneavoastră putea să intre, aveam posibilitatea s-o cunosc.

— De unde ştiţi că era ea? Poate era mama.

— Profesia mea înseamnă multe lucruri deduse, mici şmecherii neregulamentare. Sunt ziarist, adaug şi-i privesc atent.

Amândoi tresar. Trebuia să mă aştept la acest lucru. Se uită unul la celălalt o clipă, albi la faţă, şi tânărul încearcă să treacă peste moment.

— Ziarist? O profesie interesantă.

— Mai mult decât atât, doctore. O foarte profitabilă meserie. Primeşti, cum cred că nu ai primit în toată viaţa ta, atâtea. Sau mai degrabă, cred că trebuia să spun în loc de „primeşti”, „încasezi”. Devine mai clară definiţia.

— Deci, de aici provin semnele de pe corp.

— Da. Ce credeaţi că sunt?

— Ştiu şi eu? Mă gândisem la boxer, la jocheu sau pilot de raliu. Chiar, am crezut un timp, pilot pe avioane. Numai ziarist nu.

— Nu luaţi meseria de ziarist drept sperietoare. Un ziarist nu-i deloc un Bau-Bau. Arăt eu a zmeu?

— Nu chiar, dar nici mult nu mai ai, intervine Antohi.

— Mă subestimezi, amice. Totuşi, serios, arăt EU a sperietoare?

— Nu, spune bătrânul.

Şi totuşi este neliniştit.

— Vă spun eu cum este văzut, astăzi, un ziarist: un tip aparent foarte simpatic, amuzant, în realitate însă un tip josnic, care trece peste orice, chiar şi peste trupul amicilor lui, gata să fie cumpărat cu o sumă modică, în stare, după cum îi este dispoziţia, să fabuleze faptele sau să te prefacă în nimic, să te tăvălească în noroi numai de dragul reportajului. Un individ a cărui fire seamănă cu fizicul lui Frakenstein. În stare să scormonească orice rană numai de dragul plăcerii lui. O.K., poate că m-am ambalat prea tare dar… cred că greşiţi. Sau dacă nu vreţi să vă schimbaţi părerea, luaţi în considerare faptul că există şi excepţii. Sunt prea îngâmfat dacă vă spun că sunt o excepţie? Sau poate vă cer prea mult dacă vă rog să mă credeţi?

Se uită o clipă la mine apoi schimbă priviri complice între ei şi în final, bătrânul spune:

— O.K. Trebuia să vă faceţi avocat.

Echivalează cu un scor de 1 – 0 pentru mine. Totuşi necazul nu mi-a trecut încă. Şi asta îmi provoacă ceva mizerii în capul meu prea bandajat. Mă afund în pernă şi caut să mă liniştesc privind tavanul. Bătrânul intervine şi-mi ia pulsul în timp ce tânărul mă tot sâcâie la cap. Antohi se uită la bătrân.

— Vedeţi dacă vă agitaţi, mă ceartă bătrânul.

— În tot ce faci trebuie să pui, pe lângă adevăr, şi credinţă şi un pic din tine.

— Minunat! Iată un ziarist filosof, exclamă bătrânul.

Atmosfera se înseninează încetul cu încetul. Uşa de la cameră se întredeschide şi fata pe care o văzusem prima dată, păşind cu grijă, aduce pe o tavă mare micul dejun.

— Sărut mâna şi scuze că stau jos în faţa dumneavoastră, spun.

Tresare. Pune tava pe măsuţa de la capul meu şi spune:

— V-aţi trezit? Îmi spunea fratele meu că sunteţi treaz dar nu

l-am crezut. Acum văd că Emile avea dreptate.

— Ca întotdeauna? o întreb.

Râde.

— Da. Aproape întotdeauna.

Seamănă foarte bine cu draga mea. Are părul cârlionţat, faţa albă, frumoasă, doi ochi albaştri, desăvârşiţi şi o graţie de primadonă.

— Domnişoară Amalia, mulţumirile mele pentru micul dejun dar nu mă ating de el decât dacă-mi promiteţi că mâncaţi şi dumneavoastră şi domnii Geste. De Antohi nu mai vorbesc.

Râde din nou.

Dincolo de aparenţe care dau atmosferei din cameră gradele unei bune dispoziţii se simte o furtună, o furtună de toamnă. O furtună care strică totul, distruge, în urma ei nelăsând niciun soare, niciun zâmbet. Vine vremea întrebărilor şi atunci, aflat în faţa apostolicului „eu" nu puteai minţi sau eschiva.

Toată lumea din cameră ia un sandvici, mai puţin eu care mănânc un soi de supă concentrată şi, în tot acest timp, căutăm cu delicateţe tonul pe care îl vom aborda când se vor adresa întrebări de o parte şi de alta a taberei. Ca să fiu mai exact, în ceea ce mă priveşte pe mine, eu fac pe mortul în păpuşoi. Rănit sunt, şi încă la cap, deci nu prea pot vorbi. Doamnelor şi domnilor, vă rog!

Îmi vine să râd când văd că trebuie să-i dau dreptate doctorului. Mă mişcasem relativ puţin dar cu toate acestea simt o ameţeală nesuferită şi parcă încep să privesc cruciş. Tâmpită senzaţie! Totuşi plec ochii mai adânc în cană. N-am chef de sfaturi medicale. Destul am înghiţit până acum. Sunt curios cum demarează discuţia. Sau poate sunt oameni discreţi cu toţii… sau poate se tem de mine.

— Mal, ce faci, dormi cu cană în mână?

— Nu, tresar şi dau cana domnişoarei Geste. Da' de unde! Mă gândeam ce-mi spunea bunica când mâncam cu farfuria în braţe.

— Şi ce vă spunea? mă întreabă Amalia.

— Că aduce nenoroc. E drept că până acum n-am avut timp să reflectez atât de mult la problema asta căci am cam sărit peste mese, iar când am mâncat am făcut-o în picioare şi în câteva minute.

— Foarte rău! Foarte rău! spune bătrânul. Şi mai aveţi stomacul întreg? Mira-m-aş! După o astfel de viaţă mare lucru să nu te alegi cu un ulceraş de toată frumuseţea.

— Ei bine, doctore, pot să mă laud! Eu, unul, nu am încă

butoniere la stomac.

— Butoniere? râde tânărul.

— Da. Acele frumoase nişe în stomac obţinute cu atâta trudă şi care împreună alcătuiesc boala secolului: ulcerul.

— Astăzi sunt foarte multe metode de a scăpa de acest neajuns. Este destul să mergi într-o clinică modernă şi dând o anumită sumă să te pomeneşti sănătos cât ai zice „hop”.

— Detest acest lucru, intervine Geste-Senior. În fond mi se pare că nici nu-i sănătos… să fii chiar atât de curat fiziologic şi chiar… sistemul imunitar s-ar distruge.

Dau din cap. Are dreptate. Dar dacă ar şti şi ei măcar un sfert din ceea ce ştiu eu despre aşa-zisele clinici, cred că ar ordona nu numai distrugerea lor ci şi a ministerului sănătăţii. În fine. Discuţia asta despre doctori mă oboseşte. Închid ochii şi mă culcuşesc pe canapea. Mi se face somn. Aud din ce în ce mai încet vocile celor din jur… apoi adorm.

Nu ştiu cât am dormit dar mă trezeşte o năucitoare durere de cap. Am dormit prea mult, trag concluzia. Deschid ochii uşor, vreau să verific dacă mai privesc cruciş. Nu, nu mai privesc cruciş. Mă uit prin jur. Culmea, nu e nimeni cu mine în cameră. Mă ridic într-un cot oscilând nehotărât: să mă scol sau nu. În cele din urmă mă scol. Nu pot sta la nesfârşit în pat.

Mă îmbrac cu un halat de mătase, care-l găsesc atârnat pe speteaza canapelei, şi ceva mai stăpân pe picioarele mele am pornit să fac cunoştinţă cu cei ai casei, ceva mai bine.

Ştiu cum se găsesc orânduite camerele pe coridor. Fiind ceva mai stăpân pe mine, nimeresc în cele din urmă înspre o scară. Cobor şi mă pomenesc într-un salon. Un foarte frumos salon englezesc. Un cămin în care arde un foc vesel, fotolii frumoase, mari, o măsuţă pe care sunt orânduite toate cele necesare pentru un mic „five o’clock”.

Undeva, spre stânga, este deschisă o uşă, prin care răzbat voci vesele, muzică dată în surdină. Hopa! Se distrează! Stau un pic pe gânduri, fac urgent stânga-mprejur, ajung în camera mea, răscolesc camera până îmi găsesc hainele, călcate şi aranjate, mă echipez cu ele, aranjez cât de cât canapeaua, gesturi de burlac, şi dau fugă înapoi în salon.

Mă aşez pe unul din fotolii, mai aproape de foc, picior peste picior, nu mai am gheaţa de gips aşa că-mi pot permite şi, finalmente,

iau o poză de om preocupat. E drept că toate acestea, făcute cam în fugă, mă fac să gâfâi. Sper însă că până vor veni în salon o să-mi treacă gâfâiala. Constat cu acest prilej că bandajele au devenit mai puţine la număr.

Cum am sperat aşa se întâmplă. Tocmai admir bunul gust al proprietarului când, în încăpere, pătrund vorbind bătrânul doctor, la braţ cu o doamnă mai în vârstă dar deosebit de frumoasă, apoi tânărul cu sora lui şi cu Antohi. În urma lor vin două domnişoare. Una din ele, cu un aer mai superior, îi spune ceva celeilalte.

Dau să se aşeze pe fotolii când mă observă. Normal! O persoană ca mine, cu un zâmbet magnific ca al meu, nu poate trece neobservată.

— Mal! exclamă Antohi.

— Bună ziua, bună ziua, bună ziua! La toată lumea, bună ziua, mă ridic în întâmpinarea lor. Îmi pare rău că v-am deranjat, că vă inoportunez, dar n-am mai rezistat să lenevesc în pat.

Bătrânul râde şi mă prezintă doamnei:

— Draga mea, dânsul este domnul Mal Donaghi, ţi-am vorbit despre el.

— Încântat, doamnă, să vă cunosc. Sper să nu vă supăraţi pe mine dar trebuie să vă mărturisesc: sunteţi foarte frumoasă.

Tresare uimită şi apoi zâmbeşte. În ochi păstrează urmele tăcute ale unei mari dureri.

— Sunteţi…

— Cum, doamnă? Ciudat?

— Da. Poate.

— Este normal, doamnă. Duc mâna la cap şi indic prezentul bandaj. Dar să ştiţi că aşa sunt şi în viaţa de toate zilele.

Râde şi mă prezintă şi celorlalte persoane. Ultimele persoane, cele două domnişoare, sunt de fapt Edna, sora Amaliei, cea cu aerul superior, şi Maria, menajera lor, cea care asculta spusele Ednei.

— Încântat de cunoştinţă. Regret că a trebuit să vă cunosc în astfel de împrejurări.

— Dar în ce fel de împrejurări doreaţi să ne cunoaşteţi? mă întreabă Edna.

Vrea fata asta să mă încuie cu orice prilej. Mârâi în sinea mea satisfăcut. Nu există încuietoare pentru mine.

— De pildă pe dumneavoastră la un concert sau la o petrecere, iar pe domnişoara Amalia la un bâlci.

— La un… bâlci? rămâne uimită Amalia.

— Da. Nu o luaţi în sens rău. Mai ţineţi minte de când eraţi copil, dacă aţi mers vreodată, de acele târguri de duminică, acele bâlciuri? Unde întâlneai tot felul de oameni, unde oamenii mergeau de plăcere… Un bâlci vesel alături de o pajişte cu margarete albe. Ei bine, v-am spus, mi-ar plăcea să vă întâlnesc pe o astfel de pajişte. Dumneavoastră în plimbare iar eu, unul din acei clovni care aleargă, strigă, ţipă. Linişte, tăceri pline de sensuri şi un nebun zgomotos.

Dau din umeri şi o privesc în ochi. Da. Dar niciunul dintre noi nu are în ochi ceea ce ar trebui să fie. Mă priveşte cu milă, o privesc cu candoarea zilelor trecute.

Edna mă priveşte dispreţuitoare.

— Pe dumneavoastră, domnişoară Edna, sper că îmi veţi permite să vă spun aşa, mi-ar plăcea să vă întâlnesc la un „party" sau un concert. Aveţi ceva din înţelepciunea şi impenetrabilitatea Sfinxului sau mai degrabă… Oricum, aş fi un om cuminte dacă m-aş teme de dumneavoastră.

— V-aţi teme??

— Da, m-aş teme. Dar cred că părinţii v-au spus că sunt ultimul om din lume care să fie „cuminte".

— Deci… nu vă inspir până la urmă teamă…

— Edna, mai lasă-l în pace. L-ai zăpăcit de tot cu întrebările tale.

Amalia o fixează pe sora ei cu o privire niţel rece.

— Da' de unde, intervin. Vă pot răspunde la întrebare. Îmi inspiraţi încredere, respect, nicidecum teama de un Bau-Bau în fustă. De altfel, sunteţi foarte frumoasă. Aş putea spune că am nimerit într-o casă numai cu femei frumoase.

— Sunteţi pus pe complimente, râde doamna Geste.

— Doamnă Geste, nu mă pot stăpâni când sunt în preajmă nu numai a unor femei frumoase dar şi inteligente. Mă inspiră.

Râd cu toţii.

— Maria, spune Amalia, serveşte te rog ceaiul.

Ne aşezăm cu toţii. Maria ne serveşte pe rând cu ceai. Adulmec ceaşca.

— Englezesc. Ceai englezesc. Hotărât, astăzi, am nimerit în minunata lumea a lui. Alice. Nu cumva vă numiţi Alice? o întreb pe doamna Geste.

— Nu, zâmbeşte. Doar Magda.

— Splendid!

Tânărul Emile mă priveşte atent. Foarte atent. Vreau să beau din ceai dar mă opresc. Oftez.

— Vă este rău? sare Amalia.

— Da' de unde, spun eu. Dar fratele dumneavoastră mă priveşte atât de atent încât nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc că mi-a botezat ceaiul cu ceva şi acum aşteaptă să cad lat. De somn, adaug văzându-l tresărind.

Emile râde.

— Este sau nu aşa? mă întorc spre el.

Nu spune nimic, doar râde.

— Eu, totuşi, am să beau din ceaşcă. Şi chiar gust un pic.

— E cu efect fulgerător, nu? îl întreb când văd că face un pas spre mine. Râd. Nu mă păcăliţi. Ceaşca mea e „curată", în schimb nu o sfătuiesc să bea ceaiul pe domnişoara Amalia.

Se aud exclamaţii de uimire.

— Credeţi că nu văd? îi dojenesc pe cei din jur. Special aţi stat lângă tava de ceai şi când Maria a vrut să-mi aducă ceaşca, dumneavoastră, grăbit, i-aţi luat ceaşca şi mi-aţi adus-o personal. Evident, după ce aţi „botezat-o".

— Spuneţi-mi pe nume, mă întrerupe şi mă priveşte cu admiraţie.

— Cu condiţia să fie chestia şi reciprocă.

Se apropie de mine şi se aşază pe braţul celui mai apropiat fotoliu adică fotoliul Ednei.

— Cum aţi făcut cu… ceştile? V-am urmărit atent.

— Posibil. Numai că, mai întâi, domnişoara Amalia a zăbovit în faţa mea, apoi doamna Maria şi când ţi s-a înmânat ceaşca ta a trebuit să fii atent la ea. Doamna Maria a atras atenţia la toţi cei prezenţi că ceaiul este prea fierbinte. Atâta tot. Şi un pic de îndemânare.

— Ia te uită, spune cu admiraţie bătrânul Geste.

— Nu-mi place când sunt luat de fraier. Mă enervez cumplit de tare.

— Oricum, să ştiţi că nu este bine că v-aţi sculat.

— Nu pot sta la nesfârşit în pat. Şi oricum este un fleac. O să-mi treacă. Am ceva experienţă.

— Vă grăbiţi, observă Edna.

— Aşa cred şi eu, mărturisesc jenat.

— Imposibil, spune doamna Geste. Nu sunteţi vindecat.

— Din păcate am treburi care nu suferă amânare. La dumneavoastră este plăcut, chiar foarte plăcut dar stând aşa nu numai că nu rezolv nimic dar… îi împiedic şi pe alţii să-şi rezolve treburile.

Antohi tresare. Mă uit ironic la el. Amalia pricepe repede şi se întunecă la faţă.

— Cum puteţi fi atât de nepăsător cu dumneavoastră? Poate că oamenii au nevoie de dumneavoastră şi… dumneavoastră nu vă pasă.

— Ba-mi pasă. Instinctul de conservare acţionează şi la mine. Dar afacerile sunt afaceri, nu?

— Poate că aveţi pe cineva iubit. Nu vă pasă de acel om?

Văd, parcă ca într-un film dat cu încetinitorul, cum umerii lui Antohi se încovoie imperceptibil apăsaţi de o nevăzută povară, cum Emile face un gest de a o opri, cum Edna mă priveşte cu ochi mari, de curiozitate. Cei doi bătrâni se crispează uşor. „Ah, ştiu şi ei despre Milena… Avea dreptate Antohi, aici nu sunt secrete".

— Cum să nu, spun şi glasul meu e neschimbat. O groază de lume ar regreta dispariţia mea prematură.

— Dar totuşi… se opreşte când vede privirea lui Emile.

— Păi, sigur. Este cineva mai presus de toate să nu vrea acest lucru, doar asta m-aţi întrebat sau aţi vrut să întrebaţi. Redactorul meu. Un om deosebit de bun. Mi-a dat o mie şi cred că, deja, a înnebunit la gândul că mi s-ar întâmpla ceva.

De data asta toţi se crispează. Îmi vine în gând să asociez starea asta cu imaginea din copilărie, când mă apucam să zgârii geamul sau tabla cu unghiile. Zgomotul acela îi crispa pe toţi. Ca şi acum.

— Ştiţi cumva cât este ceasul? întreb.

Se animează.

— Da, încă puţin şi este şapte seara.

— Trebuie să mă grăbesc. Este destul de neplăcut să pleci pe întuneric la drum. Ceaiul a fost foarte bun.

— Şi nu mai poţi sta încă puţin la noi?

Îi zâmbesc.

— Merçi, Emile, dar crede-mă, nu am timp destul la îndemână. Şi, tuşesc încurcat, este cam… rău pentru voi faptul că m-aţi ajutat. Este mai bine să plec cât mai repede cu putinţă.

— Termină, domnule Donaghi!

Bătrâna doamnă Geste este supărată.

— Eşti oricând bine venit la noi. Iar în ceea ce priveşte restul, este normal să ajuţi un om la anaghie.

Mă ridic şi o privesc direct în ochi.

— Da, numai că bunătatea dumneavoastră şi a familiei a fost pricina pentru care v-aţi refugiat aici, nu?

Tresar violent cu toţii.

— Vedeţi dar, că uneori ajutorul este răsplătit cu rău. Mă ştiţi deja, deci ştiţi şi faptul că vreau să ajut, numai că şi eu sunt persoană non-grata. Sunt destul de incomod.

Simt o mână pe umăr şi mă întorc. Edna mă priveşte ciudat.

— Ai zis că vrei să ne ajuţi?

— Da. Şi nu numai că o zic, dar vreau să o şi fac.

Mă priveşte cu neîncredere şi izbucneşte:

— Minciună. Ai venit să ne iscodeşti. Pleacă şi lasă-ne în pace. Pleacă!

Plec capul şi oftez. Cu ce drept le-am tulburat liniştea?!

— N-aveţi dreptate. Acelaşi lucru l-aş putea spune şi eu.

— Cum adică?

— Simplu. Că aş fi fost accidentat special ca să ajung în această casă şi să fac cunoştinţă cu dumneavoastră. Restul se înţelege. Vedeţi ce uşor se poate greşi? Greşiţi cumplit. Gândiţi-vă că mai există oameni care când spun ceva, e bun spus şi că atunci când sunt goniţi, ei nu mai revin încă o dată. Să ţineţi minte acest lucru. Şi să mai ţineţi minte încă un lucru: sunt un simplu ziarist care trebuie să facă un reportaj. Accidentat, din greşeală, apăs cuvântul „greşeală", am ajuns aici. Nu am avut nimic de povestit, doar bancuri răsuflate. Spune-ţi asta, dacă sunteţi întrebaţi… Spre binele tuturor.

— Iartă-ne.

— Nu aţi făcut nimic care să mă jignească, domnişoară Amalia. Nimic. Nici dumneavoastră nici familia dumitale. Eu ar trebui să vă mulţumesc.

— Iartă-ne, poate te-am jignit.

— Deloc. Aşa sunt eu, neserios.

Mă întorc spre Antohi, îi fac semn şi ne îndreptăm spre ieşire. Maria ne dă restul de haine şi suntem gata să părăsim casă când Emile mă strigă:

— Mal, stai un pic.

— Da?

— Ai aici nişte pastile. Să le iei. E scris pe plic când şi cum.

— Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult pentru tot, strig tuturor şi strângând mâna lui Emile plec cu Antohi.

7. Cine este Vittorio de la Miaţa

Mergem o vreme în tăcere.

— De câte zile sunt la ei?

— De vreo cinci zile.

— Oho! Asta din cauza ta, nesuferitule. Tu şi ideile tale.

— Vrei să ne certăm? mârâie supărat. După ce am avut grijă de tine cât ai fost bolnav, mai eşti şi cu moţ pe deasupra.

— Halal îngrijire. În loc să te gândeşti că aveam treabă tu mă mai şi împiedicai. Şi te mai lauzi că ai avut grijă de mine.

— Bravo, mă. Altă dată nici n-am să mă mai uit la tine.

— Cine ar avea nevoie de dădăceala ta?! mai mult omori omul decât îl vindeci. Acum ştiu de ce n-ai aşa mulţi prieteni. I-ai omorât pe toţi cu gura ta spurcată.

— Vorbeşti să te afli în treabă. La o adică trebuie să te suport, doar te-ai lovit la cap şi nu eşti tocmai întreg la minte.

— Ai dreptate. Eu n-am mintea întreagă, dar pot afirma cu tărie că tu nu ai deloc. Pitecantrop neevoluat!

— I-auzi! Te-ai prezentat. Mă numesc Antohi Rémy.

— Mai bine Antohi T. T de la ticălos.

Tot certându-ne copilăreşte am ajuns acasă. Antohi deschide uşa şi evident începem să ne certăm iar, că de ce a intrat el primul şi nu eu. Peste câteva clipe tăcem amândoi. De uimire. Tot ce era în casă a fost adunat într-o grămadă în centrul sufrageriei şi distrus. Aşa că ce era odată, poate fi acum adunat într-o mână.

— Mda, nu mă pot stăpâni.

Mă uit prin casa devastată.

— Fii atent, uite aici.

Mă întorc şi admir cea mai rămas din aparatele mele.

— Frumoasă treabă.

Simt cum mi se încleştează fălcile.

— La dracu', urlu. De ce? Adică ştiu de ce dar nu pot să înţeleg unde dracu' încape atâta răutate!

— Degeaba urli. Ştii şi tu mai bine decât mine cât de „amabili" pot fi amicii noştri.

Stăm şi ne uităm la „ordinea" din camere.

— Pune mâna, ce stai şi te uiţi.

— Inutil, Antohi. Ce să fac? Să iau resturile şi să le împrăştii prin casă? Mersi! Nu sunt coşar.

Nu ne rămâne de făcut decât să luăm o mătură şi să ducem la gunoi toată mizeria asta. Apoi mergem să găsim un loc unde să putem dormi.

— Bine, renunţ la ceartă. Dă-mi o mătură.

— De unde mătură?

— Nici asta nu aveai în casă?

— Ba da. Dar amicii noştri au distrus totul. Absolut totul.

Fluieră admirativ. Treabă metodică, de profesionist. Îl iau, complet edificat, pe Antohi de braţ şi făcând rapid stânga-împrejur dispărem din casă.

Străbatem în viteză drumul până la muzeu. Am eu, aşa, o idee. Dăm buzna în biroul domnului Laendel. Bătrânul şade într-un fotoliu lângă şemineu, fumând. La intrarea noastră, adică mai bine zis a mea căci Antohi este târât de mine, sare ca ars.

— Bună seara, regretăm dacă deranjăm dar vrem să studiem sala cu picturi. Au trecut pe aici nişte oameni care v-au cerut relaţii despre mine şi despre domnul Antohi, nu? spun într-o suflare.

Bătrânul mă priveşte uimit. Abia mai poate murmură:

— Da, dar de unde ştiţi?

— Vă spune el, îl împing în faţă pe Antohi şi mă reped spre sală.

Mă încurc în perdelele grele, de catifea, reuşesc să deschid uşa cu greutate şi mă reped spre pereţii încărcaţi de tablouri.

În încăpere pluteşte un întuneric tulburat din când în când de apariţia lunii de după nori. Înjur birjăreşte şi, pe pipăite, număr tablourile. Prea este multă linişte… Asta e! Câinele a dispărut. Şi au mai apărut două tablouri. Mă întorc în biroul maestrului. Găsesc doi oameni miraţi.

— Aţi găsit ceva, domnule Donaghi?

Dau din cap afirmativ.

— Au apărut două tablouri. Nu cred însă că cei care au distrus casa sunt cei din tablouri. Înţelegeţi?

— Nu prea…

— Au lucrat pe două planuri. Ştiau, adică ne ştiu prea bine pe noi trei ca să-şi dea seama că în eventualitatea unor interogatorii nu vom vorbi. Antohi cred că v-a spus că eu era cât pe ce să dispar din

peisaj. Rămânea el şi dumneavoastră. Dar, totuşi, cu ce scop au trecut pe aici? Deci… cred că au venit doi indivizi aici, au cerut să vorbească cu directorul. La un moment dat, unul dintre ei, a plecat, sub un pretext oarecare, din cameră. Celălalt a rămas. Primul nu s-a întors şi, după un timp, a plecat şi cel de al doilea din birou. Am dreptate sau nu?

— Da! Nu erau doi ci trei. Cei doi au plecat şi a mai rămas unul. Cei doi spuneau că trebuie să mai plece într-un loc.

— Au schimbat direcţia. Au plecat spre sală. Iată posibilă explicaţie a apariţiei celor două tablouri. În timpul acesta a dispărut şi câinele.

— Domnul Antohi nu m-a lămurit în legătură cu… posibila dispariţie a dumneavoastră din peisaj…

— Simplu. Au regizat un accident. Din păcate, pentru ei, am reuşit să scap.

Abia atunci maestrul observă pansamentul bine mascat de rebelul meu păr. „Rebelitate" de care nici eu nu sunt străin. Ca să ascund cicatricile şi pansamentul nu-l pieptăn.

— Dar unde v-aţi adăpostit atâta timp? Eu nu v-am văzut de cel puţin o săptămână.

— La domnul Geste. În faţa casei lui am fost lovit.

Clatină capul şi mă cercetează cu atenţie.

— Spui că nu este nimic grav. Capul…

— Nu, nu, îl întrerup. Mai mult sperietură.

Antohi se uită strâmb la el. Mă fac că nu-l văd.

— Am nevoie de multă lumină ca să pot studia tablourile.

Directorul se duce la birou şi dintr-un sertar scoate o lumânare groasă, înaltă cât palma mea. O aprinde la focul din şemineu şimi-o întinde. O iau şi mă întorc în sală.

Picturile, de fapt noile tablouri, sunt pe partea stângă a sălii. Au cam jumătate de metru înălţime şi o lăţime de un sfert de metru. Primul tablou înfăţişează un răsărit de soare, iar cel de al doilea arată trei oameni într-o piaţetă. Recunosc cadrul. Piaţa San Marco din Veneţia, am fost acolo. În centrul tabloului este palatul şi după un colţ al lui stau doi oameni la pândă, în întuneric. De partea cealaltă a palatului vine un om cu o lumânare în mâna dreaptă, cu stânga ocrotind flacăra. Stau puţin derutat. Parcă aş fi eu. Are o lumânare în mână şi păşeşte încet, cu grijă. Faţa nu i se vede. Pălăria cu pene mari, albe, îi acoperă faţa. În schimb nu mă pot împiedica să nu-i observ

mâinile luminate de flacără, mâini frumoase, parcă de femeie. Costumul este bogat, abundă de dantele. Ceilalţi doi sunt însă îmbrăcaţi sărăcăcios, au feţe urâte, lacome, cu multă ură în priviri. Hm, senzaţia este de ucigaşi plătiţi. Privesc semnătura pictorului. E clară: Leonardo Da Vinci. E cât se poate de logic. Da Vinci a fost în Italia, la Veneţia, în Piaţa San Marco. De ce nu ar fi pictat-o? Simplu. Şi nu este deloc aşa.

Îmi vine în minte o idee trăsnită. Omul acela care duce lumânarea parcă seamănă cu mine. Nu la figură ci prin faptul că, acum, şi eu am o lumânare în mână şi eu sunt în pericol de moarte. Pe amândoi ne paşte moartea.

Mă uit la al doilea tablou. E un peisaj. O poiană din Scoţia. Recunosc Capul Şoimului, stânca lângă care îmi petreceam majoritatea timpului liber. Ia te uită! Caut semnătura. O găsesc dar nu reuşesc să o descifrez. Revin cu privirea la peisaj. Da. Capul Şoimului sau Regelui, cum i se mai spune Scoţia. Ceaţa învăluie uşor silueta înălţată spre zbor. Simt cum mi se face dor de casă. Aş vrea nespus de mult să mă întorc acasă, să regăsesc cabana mea dragă, cu mirosul ei de brad, cu scaunele sculptate de tata, cu micile milieuri făcute de mama. Da. Ar trebui să trec şi pe acasă dar… nu acum. Acum ar echivala cu o fugă.

Stau şi mă gândesc. Câinele nu apare în niciun tablou.

Biletul trimis să mă avertizeze n-a fost fals. Cineva care cunoaşte bine situaţia, care este la curent cu toată afacerea, m-a avertizat. Păcat că nu l-am luat în serios.

Am început să pricep cum dispar oamenii. Dispar oameni şi apar tablouri. Fereastra deschisă poate fi o cale de comunicare. Îmi plimb ochii prin încăpere, peste fereastră şi când vreau să mă întorc, să plec, mă opresc brusc. O sclipire de undeva, nedesluşită, mă opreşte. Mă apropii prudent de fereastră. Fără să o ating mă aplec peste ea. În jos se vede o grădină. Simt miros de trandafiri. Acum, trandafiri? De unde? E încă întuneric aşa că mare lucru nu disting. Aştept până ce luna apare de după nori. La lumina lunii văd crengile goale, solitare ale copacilor. Să mi se fi părut? Aiurea! Când sunt în acţiune toate simţurile mi se ascut ca la un ogar. Mă uit în stânga, mă uit la dreapta. Nimic. Mă uit la rama ferestrei. Nimic. Îmi pipăi fruntea. Se observă că nu m-am refăcut… Mă rup de fereastră şi o iau la goană spre biroul directorului. Mă împiedic la ieşire de draperii şi mă lungesc pe podea cât sunt de lung, nu înainte de a uita că nu am voie să mă lovesc la cap.

În consecinţă capul meu, în contact cu scara, scoate un sunet foarte plăcut iar eu unul teribil de neplăcut pentru urechile sensibile. Trag o înjurătură care ar putea să scoată din minţi un bordel întreg.

Mă adun cu greu şi orientându-mă cât de cât, ajung unde mi-am propus iniţial. Spun cât de cât pentru că în cazul vizionării unor stele verzui nu mai ai cum să vezi drumul. Intru şi mă arunc în fotoliul liber de lângă şemineu. Sunt îngrijorat. Mâna care ar trebui, pipăind, să simtă o frunte bandajată, simte în acest moment, undeva la stânga, profilându-se vârful Everestului. Vârf cam dureros.

— Încep să pricep câte ceva, zic.

Cei doi, tolăniţi în fotolii tot lângă şemineu, mă privesc cu interes. În sfârşit am devenit o persoană interesantă.

— Ne spui şi nouă… ceva? întreabă Antohi calm.

— Am priceput cum dispar oamenii aceia. Dar va trebui să faceţi un efort ca să mă luaţi în serios. E foarte probabil să vă gândiţi că citesc prea multe cărţi fantastice.

Dau din cap amândoi, înţelegători.

— Ei bine, oamenii aceia nu dispar ci trec într-o altă dimensiune.

Trebuia să mă aştept la aşa ceva. Maestrul holbează brusc ochii şi începe să mă privească într-un mod deloc plăcut. Antohi ridică imediat ochii spre bandajul de pe capul meu. Mă uit fix la el şi pricepe că nu-mi arde de glumă.

— Oamenii se vizualizează în tablouri. În diferite… circumstanţe, ca să zic aşa. Cei de care v-am întrebat au devenit şi ei nemuritori cu ajutorul lui Leonardo da Vinci. Şi au apărut aşa cum sunt ei. Pândind un om. Nu afirm că omul pe care-l pândesc sunt eu pentru că în tablou omul nu are „faţă”, dar nici nu m-aş hazarda să zic un categoric „nu”. Celălalt tablou, căci am uitat să vă spun că au apărut două, este un peisaj de la mine de acasă. Din Scoţia. Un peisaj având ca prim plan Capul Şoimului sau a Regelui, cum i se mai spune. Ştiu respectivul loc pentru că acolo petreceam cea mai mare parte a timpului. Cam asta ar fi cu dispariţiile ciudate. Legat de modul de dispariţie mă tem că prea multe amănunte n-o să vă dau. Presupun însă că tablourile ne arată că există încă o lume, cea a celor care provoacă dispariţiile, lume elevată de tablourile care nu sunt decât nişte ferestre încremenite. Sau mai bine zis, fotografii ale acelor lumi sau acelei lumi.

— Dar sunt imagini diferite, spune maestrul.

— Diferite dar nu disparate. Ele alcătuiesc lumea lui Alice. Un fel de lume a lui Alice.

— Alice???

— Da. Personajul lui Caroll Lewis. „Minunata lume a lui Alice", parcă acesta este titlul cărţii. Aţi citit vreodată cartea aceasta?

Se gândesc.

— Când eraţi mici nu aţi citit cartea aceasta? Nici măcar nu aţi văzut desenul animat?

— Parcă, spune domnul Thor. O fetiţă care adoarme şi care începe să viseze… o lume în care există cărţi de joc vorbitoare, animale care vorbesc, aşa ceva, nu?

— Aproape, aprob. Tu, Antohi, ştiu că ştii despre Alice pentru că întâmplător îţi plac desenele animate şi apoi ai pictat chiar tu o serie de tablouri intitulate „Lumea lui Alice". Ei bine, ceva asemănător este şi cu aceste tablouri. Oamenii aceia există. Ce mă miră este… violenţa picturii. Tipul de oameni… Oh! Am găsit! Fotografiile, adică tablourile, au o splendidă proprietate. Ne arată adevărata faţă a personajului. A omului, vreau să zic. În viaţă, în viaţa noastră, el poate să pară ceea ce nu este, acolo, în tablou, nu! Mda, cam asta ar fi. Mai aveţi întrebări?

Nu ştiu ce să fac. Să le spun despre ce mi s-a părut în cameră sau nu? Nu. N-am încă certitudini.

— Unde veţi sta? întreabă maestrul. Din câte am înţeles de la domnul Antohi aţi rămas fără locuinţă.

— Ba locuinţă avem. Ce era înăuntru nu mai este.

Antohi pufneşte. Ţara arde şi babei îi arde de calambururi.

— Nu, serios! Locuinţă avem şi eu propun să ne întoarcem acasă. Găsim noi pe ce să dormim. Şi apoi am eu nişte idei în cutiuţă.

Antohi începe să aibă serioase îndoieli în privinţa integrităţii mele mintale.

— Cum înapoi?

— Lasă că îţi explic.

— Nu e mai bine să rămânem aici până dimineaţa? se interesează prudent.

— Nu. Îl punem în pericol pe domnul Laendel.

Ciuleşte brusc urechile.

— Păi bine, măi, n-ai înţeles că ei asta abia aşteaptă? Să vadă ce facem noi, la cine mergem? Şi apoi şi aşa domnul Thor Laendel va

trebui să dea socoteală pentru dispariţia celor doi indivizi.

— Mal, ştii, mă gândesc şi la faptul că, după atâţia ani, să izbucnească un scandal aici, în acest oraş, este ceva… Oamenii de aici vor liniște. De asta au ales acest loc.

— Vezi, Antohi, de asta mi-era teamă. Oftez. Unde sosesc eu izbucnesc scandaluri, afaceri tenebroase. Sunt o oaie neagră a scumpei noastre civilizaţii, domnule Laendel. Şi totuşi, sper, am această speranţă, că am reuşit cât de cât să vă lămuresc în legătură cu apariţia tablourilor. Ceva, ceva anume îmi zgândăre simţurile de vulpe bătrână. Simt eu că aceste tablouri au o legătură cu „scumpii mei amici".

— Şi unde veţi merge acum? întreabă directorul.

— Acasă, la Antohi.

— Vreau să staţi puţin. Am ceva să vă arăt. Apropo, se întoarce spre mine, ce aţi făcut cu piatra? Trebuia să treceţi pe la domnul M'Quhae.

— Nu am avut cum.

Îşi dă seama că a făcut o gafă.

— A, da, da…

Îl urmăm. Lângă şemineu, ascunsă de o perdea, maestrul are o plăcere pentru încăperile mascate, este arhiva lui secretă. Pe rafturi stau, într-o ordine desăvârşită, ziare, reviste, cărţi, caiete. Sunt zeci de rafturi. Maestrul se apropie de unul din rafturi, dar cum nu-l poate ajunge scoate din spatele rafturilor o scară şi cât ai clipi ajunge la raftul dorit. De acolo ia o grămadă de ziare, grămadă mai mare decât el, şi vrea să coboare.

Apuc la timp ziarele şi pe micul director şi, după ce îl depun pe suprafaţa terestră întreg şi nevătămat, întreb:

— Unde le pun?

— Luaţi-le şi haideţi în birou. Vreau să vă arăt ceva, v-am mai spus.

În timp ce ne întoarcem în birou, arunc o privire grămezii de ziare. Pe prima pagină, cu litere de scandal, adică mari, stă scris: „Inginerul Vittorio de la Miaţa a fost găsit mort într-o cameră de hotel". Clar, ziar de scandal. Nu pot să nu remarc calitatea deosebită a hârtiei şi a fotografiilor. Pun ziarele pe birou şi aştept explicaţia.

— Uitaţi-vă puţin prin ziare, mă îndeamnă.

Am ochi format aşa că nu mi-a luat mult timp să mă uit prin ziare. E drept, sunt interesante, se cunoaşte mâna unui specialist, a

ziaristului cu lungi ştate de plată. Povestea se învârte în jurul unui inginer, Vittorio de la Miaţa, constructor de meserie, găsit mort într-un hotel din Cairo. Viaţa particulară a inginerului era „dreaptă" sau „curată" cum spunem noi, ziariştii. Ediţiile cuprindeau o grămadă de presupuneri, ipoteze. Inginerul era originar din Spania, burlac, stabilit undeva prin Nepal. Era specialist cu doctorat, mă rog, uns cu tot felul de titluri pompoase. Construise, cu ani în urmă, primul său proiect, oraşul subteran la pata. La pata, La pata, unde am auzit numele ăsta?

După construirea oraşului a fost foarte solicitat şi pe drept cuvânt se pare. Prieteni nu prea avea. Doar cei impuşi de necesitate: colegi de serviciu, de şantier. Pasiuni? Doar una: construcţiile. Privesc îndelung figura inginerului. Nu era prea frumos spaniolul. În schimb are ceva în privire, ceva anume, care îl întinereşte. Chiar mort, privirea spune ceva. O privesc şi mi-o tipăresc în memorie.

În ultimul ziar care comentează această poveste, ziaristul respectiv, un tip numit Gassparone T., menţionează că în urma investigaţiilor personale, dar cu ajutor financiar din partea ziarului, reclama, deh, reuşise să afle că inginerul sosise la Cairo pentru a organiza o expediţie internaţională. În ce scop însă? Nu se spunea care să fi fost componenţa expediţiei, nici măcar atât nu se spunea.

Ziaristul reuşise să afle că, în ultimele luni, inginerul se cam agitase. Se descotorosise de toate contractele de la International Centre del Construction şi o pornise spre Cairo. Era foarte agitat, îngrijorat dar şi bucuros. Pomenea mereu, în discuţii, de un oarecare Murphy. Începea să râdă şi să dea cu tifla, lăudând un oarecare Murphy. Investigaţiile făcute nu duseseră la niciun rezultat. Murphy rămânea personajul X şi atât. Mă uit la an. Data indică acum zece ani şi ceva. Adică când aveam în jur de 25 de ani. Ceva vreme trecuse, mai ales că trăim astăzi într-un ritm alert. Ne grăbim, ne grăbim…

Mă gândesc niţel. Când a murit inginerul eu eram deja ziarist. Răspundeam de cronicile sportive şi fără să mă laud eram „cineva". Aveam oarece faimă, nu de alta, dar aveam fler şi mai ales ochi să văd şi vedeam ce nu vedeau alţii şi ce nu trebuia să vadă nimeni. De aceea puteam indica fără greş când un meci, indiferent de ce fel de meci, era sau nu era „curat" sau când un sportiv avea stofă pentru celebritate şi când nu avea. Ceva îmi spunea că am mai auzit undeva de la pata. Şi totuşi unde?

Ridic privirea spre maestrul Thor Laendel.

— Vă spune ceva toată povestea asta?

— Vă mărturisesc că nu prea. E drept, pe tip l-am mai văzut undeva. Mai ales numele de „La pata" îmi este cunoscut, dar nu mă dumiresc unde.

Antohi intervine.

— Inginerul de la Miaţa era de profesie constructor. Putea să facă construcţii deosebite indiferent de cine o cerea: industria, arta, armata…

— E ceva… fluier admirativ.

— „La pata" este numele dat centrului de recrutări ale U.S.W. Adică United States of World. Pricepi? Statele Unite ale Lumii.

Imediat mi se aprinde scânteia.

— Ştiu unde am auzit de „La pata"! Eram pe atunci ziarist la „Cronici Sportive" şi… cine naiba? Uite că nu-mi amintesc exact cine mi-a propus să merg acolo să fac un test.

— V-aţi dus? mă întreabă maestrul.

— Nu. Refuzul a fost categoric. Am şi fost scuturat zdravăn pentru că am îndrăznit să spun că acest centru nu-mi plăcea. Ceva nu era tocmai curat aici. Nu-mi plăcea şi basta. A ieşit destul scandal pe tema asta. Noroc că nimeni nu mă călca pe coadă şi apoi aveam ceva „gură" pe atunci.

— Poate că de atunci ai avut o pecete pusă pe frunte, presupune maestrul.

— Poate. Şi cu timpul chestiunea s-a agravat.

— Cine vă propusese să mergeţi acolo?

— Nu-mi mai amintesc. Parcă eram la o agapă şi cineva mi-a spus de centru. Dar nu mai ştiu cine.

— Aveţi o memorie fenomenală.

— Cu asta mă pot lăuda.

— Spuneţi cu ce prilej era petrecerea şi cine era acolo.

— Nu-i prea uşor! Dar nici greu nu este. Sunt o fire cam liberă şi merg la agape care-mi plac. De asta nici nu au fost prea multe.

Mă uit la data când a fost terminată „La pata". Un mic calcul în gând şi răspund.

— Aveam pe atunci 25 de ani.

Stau iar un pic pe gânduri şi adaug.

— Eram cronicar sportiv, v-am spus. În anul acela era Marele Premiu de Formula 1. Deci au fost cam 5 petreceri. Una a avut loc,

sigur, la finalele concursului. Eu am fost la ultima. Fără să fiu cinic pot spune că atunci a câştigat cineva care-mi displăcea profund şi căruia nu prea îi dădusem şanse. A câştigat cursa dar a pierdut cursa vieţii. Se numea… Fontabello, un italian stabilit în America şi care, la câteva zile după cursă, s-a sinucis. În memoria sa s-a dat numele următoarei curse: „Fontabello". Pe locul doi era cel pe care îl pronosticasem drept câştigător, All, unul dintre cei mai mari campioni ai Formulei 1 din câţi s-au văzut. Referitor la petrecere să ştiţi că mi-o amintesc foarte bine. Erau acolo chiar preşedintele şi membrii consiliului, vreo şapte cu toţii, apoi organizatorii, presa prezentă însemna eu, un italian şi Michael. Italianul se afumase bine şi stătea într-un colţ şi filosofa de unul singur. Eu nu beam decât sucuri, la fel şi Michael care suferea de ficat. Erau Fontabello, All, Lanka, Martin, Kuwiski, Marcello şi Jean Le Vitese din partea concurenţilor şi unii dintre antrenorii lor. Cam aceştia s-au mişcat prin zona mea. În orice caz, la agapă erau mult mai mulţi, cel puţin o mie de invitaţi.

— Şi cine a întrebat de U.S.W?

Stau şi mă gândesc. Uf, e ceva timp. Deci… Tocmai râdeam cu Michael de italian. Tipul băuse numai băuturi tari şi era deja grogy. Stătea de unul singur şi mormăia ceva. Apoi a venit la mine Fontabello să-mi vorbească. Imediat a apărut şi preşedintele şi am discutat în trei despre următorul tur, următoarea cursă. Cine oare a întrebat de „La pata"?

Tresar.

— Lanka! Ba nu! Marcello, Marcello m-a întrebat ce părere amdespre „La pata".

Mă duc şi mă trântesc în fotoliul de lângă şemineu. Îmi revin mustrările pe care le-am avut pe atunci în legătură cu Fontabello. Voise să-mi vorbească dar nu a putut. Încercasem să vorbesc cu el câteva zile mai târziu dar… întârziasem. Se sinucisese. Începe să mă doară capul. O durere surdă, tenace, pe potriva posesorului ei. Sar din fotoliu şi mă apropii de domnul Laendel.

— Marcello m-a întrebat atunci de „La pata". Unde vreţi să ajungeţi domnule Laendel?

— Acest muzeu, acest oraş au fost proiectate şi construite de inginerul Vittorio de la Miaţa. Unul dintre puţinii mei prieteni. L-a proiectat în secret. Nimeni nu a aflat cine a făcut proiectul, cine a construit oraşul. Vedeţi, a reuşit în parte. Nu l-aş fi dezgropat dintre

amintiri dacă nu mi-aş fi adus aminte de piatra dumneavoastră. Vittorio spunea adesea, când reuşeam să fim numai noi doi: „Thor, să nu te crezi niciodată deştept, să nu te simţi niciodată sigur de tine. Întotdeauna se va găsi cineva mai isteţ decât tine, întotdeauna se va găsi cineva mai puternic decât tine. Să ai încredere numai în natură. Omul a fost şi va fi cel mai minunat şi totodată cel mai cumplit rebut al ei. Odată va veni vremea când vei afla lucruri adevărate, minunate dar… atunci tu vei prefera minciuna. Adevărul îţi va părea prea brutal". Nu prea înţelegeam ce voia să spună. Astăzi, da. Nu suntem superiori cu nimic. Există lucruri, fapte, spuneţi cum vreţi, mai presus de noi.

— O superioritate poate aduce sau necazuri sau bucurii, intervine Antohi.

— Adevărat, admite directorul. Şi mi-a mai spus odată, cu puţin timp înaintea morţii sale, că a descoperit locul cetăţii lui mult visate. Visa o cetate, o citadelă numai a adevărului, a ştiinţei şi artei. Spunea şi despre oamenii pe care ar dori să-i aibă cu el în expediţia de construire a Marii Citadele. Şi odată mi-a arătat din ce va face cetatea. Din piatra dumneavoastră, piatra aceea albastră, domnule Donaghi.

Oftez. Lucrurile se complică. Nebănuit de mult, Dar măcar am un fir. O piatră legată de dispariţiile ciudate din muzeu.

— Veţi merge acasă la domnul Antohi?

— Trebuie. Dar trebuie să ajung şi la domnul M'Quhae.

— Îl chem aici, dacă vreţi.

— Nu. E… primejdios. Aş da impresia unui centru de comandă. Şi zău, că ce vă trebuie dumneavoastră este linişte. Numai linişte.

— Plecaţi din oraş apoi? mă întreabă deodată sfios maestrul.

— Cred că da. Da. Voi pleca.

Stă privind focul din şemineu. În cameră e cald, e bine. Îmi aminteşte de nopţile de Crăciun. Iese din cameră brusc.

— Unde a plecat? îl întreb nedumerit pe Antohi.

— Stai să vezi. Pun pariu că se va întoarce şi-ţi va dărui ceva. Îl cunosc prea bine.

Are dreptate. Micul maestru, pe care sincer îl îndrăgesc, se întoarce în cameră. Are în mână o cutie mică, neagră.

— Aveţi o vedere bună, domnule Donaghi?

— Da. Nu mă pot plânge, răspund uimit.

Maestrul deschide cutia şi scoate un ceas electronic. E puţin deosebit de alte modele văzute. Are… mai multe ecrane… şi mai multe

butoane??

— E darul meu, domnule Antohi şi domnule Donaghi. E o mică bijuterie, dăruită de prietenii mei, la o aniversare. Eu, unul, n-am purtat niciodată ceasul. Poate dumneavoastră îl veţi purta.

Stângaci îmi înmânează darul. Îl iau şi-l privesc pe micul pictor. În ochi, de undeva, lacrimile amintirii se văd învăluindu-l. Îi strâng mâna cu putere. Pun ceasul la mână şi-l admir. E frumos.

— Aveţi grijă de ceas. Este mai special. Cu el veţi fi ochii, gura şi urechea lumii.

Îl privesc uimit. Deci aşa! Mângâi ceasul. Pe unul din cadrane a apărut o mică luminiţă care dispare însă imediat. Îi strâng mâna încă o dată şi plecăm. Trebuie să onorez o făgăduială nerostită faţă de dragul meu pitic. Trebuie să aflu adevărul în privinţa lui Vittorio de la Miaţa. De ce a fost ucis? Pentru că Vittorio de la Miaţa nu a fost omul care să nu iubească viaţa. El era viaţa însuşi.

8. Călătorului îi şade bine cu drumul

Ajungem acasă. Privim o clipă casa pustie, devastată. Apoi plecăm la domnul M'Quhae. Se luminează deja. Ceaţa începe să răsară. Poate că inginerul de la Miaţa a dat acestui oraş o armă redutabilă: ceaţa. Sau poate natura este îngăduitoare cu aceşti oameni. Casa domnului M'Quhae ne apare ca o oază de lumină în ceaţă. Străbatem poteca şi sunăm. Deranjăm în mod sigur.

Antohi priveşte grijuliu prin preajmă. Îi ajunge şi îmi ajung pansamentele şi cicatricile pe care le am.

Uşa se deschide şi odată cu valul de căldură ce ne izbeşte, apare şi o femeie mică, în vârstă. E desigur menajera lui, doamna Marie.

— Da?

— Bună… dimineaţa. Domnul M'Quhae este acasă?

— Cine îl caută?

— Domnul Antohi şi domnul Donaghi.

— Un moment.

Uşa se închide şi suntem învăluiţi în aerul rece. Din casă venea o căldură atât de plăcută. Antohi studiază peisajul din jur, eu uşa. Nu trece mult şi uşa se deschide din nou.

— Poftiţi.

Intrăm.

— Hainele dumneavoastră, îmi spune menajera.

Doamna Marie este de modă veche. Nu arătăm noi prea bine, eu

în costumul şifonat., Antohi în haina modernă de tweed dar boţită ca naiba. Aici era nevoie de ceva fracuri sau smokinguri. Dar dacă nu e, nu e. Pfui, ce prostii pot să-mi treacă prin cap.

— Pe aici, vă rog.

O urmăm. Traversăm salonul şi ajungem în sufragerie. Seamănă întrucâtva cu sufrageria domnului Geste. Aceeaşi atmosferă caldă, intimă.

Domnul M'Quhae, trântit într-un fotoliu, cu picioarele puse pe un scăunel aflat în faţa şemineului, stă şi fumează pipă, gânditor.

— Bună dimineaţa.

Mă cam mir. La o oră atât de matinală nu doarme? Menajera cel puţin nu pare femeia pentru care trecerea zilelor şi nopţilor n-ar avea vreo importanţă.

— Luaţi loc.

— Ne iertaţi, vă rog, dacă deranjăm, dar trebuie să vă punem câteva întrebări şi apoi trebuie să lămurim ce este cu piatra aceea, spun repede.

— Nu-i nimic. M-a anunţat Thor că veniţi.

Nu mă pot stăpâni să nu-l privesc mirat.

— Telefonic, mă lămureşte.

Dau lămurit din cap. Explicabil atunci de ce nu-i găsim în cămăşi de noapte.

— Oricum, nu sunt avid de somn. Aşa că am profitat de răgazul avut pentru a clarifica unele lucruri. Luaţi loc să vă explic. Într-adevăr, aceea piatră este cel puţin curioasă. V-am mai spus de data trecută, că studiind piatra la microscop mi s-a dezvăluit un lucru deosebit. Piatră are structura unui metal însă este prea grea. Există în lume pietre a căror greutate este surprinzătoare uneori. Bazaltul, un banal exemplu, are o greutate specifică ridicată. Piatra albastră este deosebit de grea şi are şi structura unui metal. O bucată de metal? Mi s-a relevat alt lucru ciudat. Structura sa este prea aglomerată. Ca… un ADN. Ca a unei fiinţe. Hai să zicem, o organizare biologică complexă. Asta îmi pare piatra. În întuneric, mi-aţi spus şi am verificat şi eu, este fosforescentă. Radiază o lumină albastră. Substanţe radiante se găsesc în structura ei. Am luat ca ipoteză de lucru faptul că, poate cândva, în piatră a fost închisă o fosilă, prin cine ştie ce împrejurări. Nu. Pur şi simplu piatra dumneavoastră are un anumit lanţ ADN. Propriu ei.

— E vie? întreabă uimit Antohi.

— Cam aşa. Mi se pare un soi de celulă mai mare. Am supus-o la diferite teste evitând s-o distrug. Adică să o fragmentez. Mi-a venit însă o idee pe parcurs.

— Să o supuneţi unui test de unde biologice?

Se uită lung la mine.

— Da. A fost o parte a ideii. Dar fără niciun rezultat.

— Şi totuşi, dacă piatră este vie, trebuie să se dovedească acest lucru într-un fel.

— O dovedeşte. Este un radio în felul ei. Emite o serie de unde greu de sesizat în aceste condiţii. Ei bine, în vid, emite cele mai puternice unde posibile vreodată. Am tremurat pur şi simplu de spaimă când a emis. Mare lucru să nu fi fost recepţionată în toată lumea.

— Aşa de puternică? abia îngân.

— Da. În condiţiile terestre emite dar foarte slab. În condiţiile din spaţiu însă este… trompetă. Cât despre structură, ceea ce v-am spus este singurul lucru pe care l-am putut afla.

— O celulă pietrificată, cine şi-ar fi putut închipui?

— Nu pietrificată. Ci pur şi simplu o celulă E.T.

Tresărim.

— Din exterior?

— Mai mult ca sigur. Oricum, ca să poată să-şi spună secretele ar trebui să fie supusă unor examene mult mai competente. Eu nu am otrăvit-o cu acizi, baze sau alte substanţe. Un laborator mai complex ar fi altceva.

— Ca „La pata".

O clipă fumul pare că a încremenit.

— Da. Ar fi mai în măsură.

Se ridică şi se duce la una vitrinele aflate în încăpere. Revine cu o cutiuţă neagră, nu prea mare. Înăuntru, pe un pat de satin negru, se odihneşte piatra albastră. O iau şi o pun în buzunar.

— Luaţi şi cutia.

Scot piatra din buzunar şi o pun în cutie, iar cutia în buzunar. Antohi se uită o clipă la mine apoi la „Hercule Poirot". Acesta priveşte gânditor la focul din şemineu.

— Sunt totuşi dator să vă ajut cu ceva. Prietenul meu v-a trimis la mine ca să vă ajut. Ceea ce v-am spus despre piatră vă putea spune orice laborator dotat cât de cât.

Mda, bătrânul este „fair”. Altul ne spunea „pa şi n-am cuvinte”. M’Quhae continuă.

— Poate că v-a spus că fiecare om din acest oraş a suferit cândva, în viaţa lui. Şi eu am partea mea de „contribuţie” în acest „sector”. Aţi observat că mă preocupă deducţia, logica. Am fost pe vremuri detectiv. Aţi putea spune: „Cum? Mai este nevoie de detectivi când avem atâtea mijloace moderne de investigaţie?”. Se pare că da. Oamenii care au o poziţie destul de ridicată în societate şi cărora li se mai spune şi „capete pătrate” când nu le convine ceva se dovedesc destul de isteţi. Când ei şi-au asumat rolul de dictatori şi-au dat seama că cel mai uşor lucru este să stăpâneşti o maşină şi cel mai greu lucru este să stăpâneşti un om. Iar ei sunt „stăpânii” câtorva miliarde de oameni. Oamenii sunt cele mai imperfecte fiare ale naturii. O fiară are în sânge libertatea. Degeaba o creşti în spirit de disciplină. Zi de zi, noapte de noapte, ordine, fermitate. Degeaba. Sângele va începe să clocotească şi odată va răbufni. Teme-te de prostie, de nebunie, de inteligenţă dar mai ales teme-te de…

De dincolo se aude un zgomot înăbuşit. Eu şi Antohi ne întoarcem speriaţi. Privesc spre detectiv. Stă nemişcat şi priveşte focul din şemineu. Antohi se duce la uşă şi o deschide brusc. Nimic. Revine lângă noi.

— Să ne temem de ce anume, domnule M’Quhae? întreb.

M’Quhae zâmbeşte. Un zâmbet straniu, lipsit de viaţă. Un zâmbet de statuie. Mi-este greaţă. Aş vrea să plec să pot respira o gură de aer curat, rece…

— De ASTA să ne temem. Am fost detectiv la una din multele firme din oraşul-metropolă. Întâmplarea a făcut ca firma la care lucram să prospere. Afacerea de care se ocupase, caz la care lucrasem toţi cei angajaţi, adusese un profit fabulos. Iar cel pe care-l scăpasem de belea a dat dovadă de o la fel de extraordinară mărinimie: a oferit sume foarte mari fiecărui salariat în parte. Unii au luat banii şi au rămas în continuare să lucreze la firmă, iar alţii au luat banii şi au plecat să lucreze pe cont propriu. Printre ultimii m-am numărat şi eu. Am luat banii şi am plecat ferm hotărât să-mi cumpăr o casă, văzusem o vilă foarte frumoasă, şi să-mi întemeiez propria-mi agenţie de detectivi. Cu toate modernizările oamenii rămân oameni, adică oceane întregi de pasiune cu un strop, doar un strop de raţiune. Am înfiinţat agenţia. Se ocupa cu de toate. Adică cu toate afacerile care necesită un

poliţai, dar unul neoficial şi în care discreţia abundă. Vilă nu mi-am cumpărat, dar ocupam, cu forme legale, un elegant apartament într-un cartier liniştit, cu multe, multe parcuri. Deci am ales o clădire mai retrasă, am închiriat o cameră şi împreună cu noii mei colaboratori am purces la treabă. Într-una din zile, Margaret, una din colaboratoare, mi-a vorbit de un coleg de al ei care intrase într-o chestie foarte încurcată. Deşi aveam destul de multă treabă, faptul că lucrăm foarte discret, fără insistenţe dar totuşi eficient, ne aducea o grămadă de cazuri. Am rugat-o pe Margaret să-l aducă la birou pe băiat. Fata mi-a spus însă că tipul se ascundea. Am stat puţin pe gânduri şi, în cele din urmă, am fost de acord să ne strecurăm până la locuinţa prietenului ei. Peste două zile ne-am întâlnit cu el. Era un băiat foarte speriat, înnebunit de gândul că era urmărit ca să fie omorât. Povestea părea fără cap şi fără coadă. Cineva, care îi făcuse un mare serviciu, îi ceruse, ca o favoare, să-l ajute să se dispenseze de un om. Băiatul spunea, se jura cu mâna pe inimă, că nu omorâse persoana respectivă. Era foarte agitat… Când s-a mai liniştit m-a lămurit că avea indicaţie să iradieze un om. Să meargă cu o sursă specială de radiaţie în buzunar, să întâlnească omul cu pricina, să se împrietenească cu el şi… să execute ordinul. Băiatul nu reuşise, persoană era foarte bănuitoare. Acel cineva i-a dat atunci un neutronic. Ştiţi ce este un neutronic? Vă spun eu. Una din cele mai secrete arme din lume. Nu are gloanţe şi nici nu ies raze laser pe ţeavă. Nu. Apeşi un buton, seamănă cu un stilou, şi omul spre care îndrepţi arma cade mort pe loc. Autopsia va releva că omul respectiv a suferit ba de inimă, ba de ficat, sau a avut o comoţie cerebrală, mă rog. Urme care să dea de bănuit nu lasă. Deci băiatul a luat neutronicul şi a mers la o petrecere unde ştia că îl va găsi pe individ. El spunea că nu a apăsat. L-am crezut. Era prea speriat să mintă. Şi totuşi persoana respectivă a dus mâna la inimă şi a căzut mort. Băiatul a şters-o urgent din sală. Neutronicul îi dispăruse din buzunar. Cineva din sală i-l furase. Când a vrut să vorbească cu cel care i-a cerut acest contra-serviciu nu l-a mai găsit. Dar un accident, care-i putea fi fatal dacă nu dovedea prezenţă de spirit, l-a făcut să ia seama. S-a gândit şi a realizat că el urmează. De atunci se ascundea. Acum, nici eu nu prea ştiam ce să zic. L-am întrebat de numele persoanei care i-a cerut „favoarea" şi numele celui mort. S-a codit foarte mult. Apoi mi-a răspuns că nu-l ştie pe mort iar pe celălalt nu prea vrea să-l mai pomenească. „Dar atunci cum vrei să te ajut?" l-am întrebat. Margaret

l-a îndemnat şi ea să-şi deschidă gura. Numele nu-mi spunea nimic: domnul Morris. „Unde l-ai cunoscut?" l-am întrebat din nou. Iarăşi s-a codit. Apoi i-a cerut lui Margaret să facă nişte cafea. Fata a înţeles situaţia. Cu glas scăzut mi-a spus că intrase într-o dandana, groasă de tot, datorită surorii lui. Fata se încurcase cu cine nu trebuia. A vrut să o scape, să-l ia pe tip la rost, dar când a intrat în cameră a dat peste un cadavru. A şters-o urgent, dar a lăsat urme. Domnul Morris l-a văzut şi „a închis ochii". L-a înţeles că este nevinovat şi a dat semnalmente false poliţiei. După un timp i-a cerut acest serviciu. Pretindea că acel om era adevăratul ucigaş, iar el, băiatul, trebuia să-l elimine. Acela era vinovat de ce i se întâmplase lui şi surorii lui. După ce i-a dat arma, domnul Morris a dispărut ca şi cum n-ar fi existat niciodată. N-a fost nevoie de prea mult calcul că să-mi dau seama că puştiul căzuse într-o capcană. Băiatul o iubea sincer pe Margaret şi eu ţineam destul de mult la ea ca să vreau să o văd fericită. Fata nu ştia de capcană. El nu i-a spus niciodată. Doar mie, atunci. I-am promis că o să-l păzesc până voi reuşi să fac rost de vize ca să-l trimit, în siguranţă, la celălalt capăt al lumii. Nu-mi făceam iluzii că nu o să-l dibuiască dar speram că îi vor acorda o şansă, o cât de mică şansă, de a trăi în schimbul tăcerii. Am convocat pe toţi colaboratorii din agenţie şi le-am spus, în mare, ce treabă aveam. Mă feream ca de naiba, de cazurile în care se amesteca şi politică. Mă ocupam de crime, răpiri, pază, o cotă importantă aveam la cursele hipice, mă rog, înţelegeţi. De cazuri „strâmbe cu politica" nu mă ocupam. Presimţeam că această problemă de care începeam să mă ocup era ceva de genul celor de care mă feream. Ne-am înţeles să lichidăm afacerile curente şi să o luăm pe îndelete cu asta. Într-o săptămână eram deja implicaţi în afacerea lui Margaret. Ea pornise dosarul, ea era coordonatoarea. Afacerea avea o neaşteptată anvergură. Datorită ei, aflasem că anumiţi oameni, destui de incomozi, trebuiau „raşi" de pe suprafaţa pământului. Dar moartea lor nu trebuia să treacă drept martirism, ci nu mai puţin decât trădare a idealurilor lor. După o lună eram aproape de marginea prăpastiei. Se făcuse vâlvă, intenţionat, de cei din umbră pe tema cazului şi noi trebuiam să dăm, cât de cât, un răspuns. În ziua de 20 aprilie, voi ţine minte cât voi trăi această zi, am semnat paşapoartele băiatului şi a lui Margaret. Domnul şi doamna Cobar se duceau în voiaj de nuntă undeva, prin Alpii Bavariei, la o cochetă cabană. De n-aş fi semnat aceea hârtie blestemată!

Bătrânul priveşte fix flăcările. Obrazul a devenit mai pământiu, parcă mai uscat. Mi-este milă de el. Pare durerea personificată.

— Au plecat cu toţii să-i conducă, reia. Eu le-am spus că plec până la Institutul de Informatică. Trebuia să mă întâlnesc cu cineva care să-mi dea nişte date referitoare la cadavrul descoperit de băiat. După câteva ore eram într-o situaţie îngrozitoare. Autobuzul care îmi transporta oamenii, pe prietenii mei, se prăbuşise de pe pod în urma unei manevre greşite a şoferului. Pe de altă parte, eu aflasem numele mortului din cameră. Se numea Vittorio de la Miaţa. Numai datorită nerăbdării mele scăpasem de moarte. Am fost chemat pentru identificarea cadavrelor. Aşa i-am revăzut pe Margaret, pe Allan, pe toţi cei care au fost, la un moment dat, familia mea. Însăşi viaţa mea. În final am fost angrenat în roata uriaşă a ziariştilor, a detectivilor care făceau tot felul de supoziţii privitoarea la moartea inginerului, la moartea prietenilor mei. Nu eram şi nici acum nu sunt atât de prost ca să-mi închipui că moartea inginerului a fost o sinucidere sau că moartea prietenilor mei a fost datorită accidentului. Ştiu că şi eu făceam parte din angrenajul acelor oameni care trebuiau să cadă. Declanşând anchetă pentru a vedea cine este vinovat de moartea celor din autocar, de fapt am intrat în actul final. Am fost informat oficial că există o Hotărâre a Consiliului care interzicea circulaţia autocarelor de tipul celui închiriat pe ruta aleasă de mine. Or eu ştiam prea bine, când făcusem scenariul, ce era interzis şi ce nu. S-a descoperit, dintr-odată, pe fişa şoferului, semnată de mine, menţionarea unui tratament cu medicamente halucinogene. S-a pus întrebarea „CUM am putut da drumul şoferului, când, ca detectiv şi om cu responsabilităţi, trebuia să ştiu toate acestea, să-mi dau seama că era drogat?” În tot ce făcusem erau ilegalităţi. Vinovat eram deci eu! Dovezi pentru ipotezele mele nu aveam, în schimb pentru vinovăţia mea se găsiseră destule. Nu-mi rămânea decât să mă retrag definitiv din serviciu, să-mi aleg un loc unde să-mi trăiesc coşmarul şi să mulţumesc cerului că scăpasem ieftin. Aveam pe conştiinţă unsprezece oameni, cu şoferul, morţi datorită mie. M-am retras în acest oraş datorită prietenului meu, domnul Laendel. În acest oraş construit de inginerul Vittorio de la Miaţa. Pe dumneata, domnule Donaghi, te cunosc bine datorită reportajelor şi nu numai lor. Ca detectiv, ţi-am spus că am prins firele acestei afaceri. Făceai parte din personajele ce trebuiau sacrificate. Destul de greu pentru ei să te doboare. Nu erai un simplu pion, ci poate

un turn sau un nebun, ceva de talie „înaltă". Şi atunci au lovit în ceea ce aveai mai drag. Aşa le-au făcut aproape la toţi. Poţi să fii mândru de tine. Ai rămas tu însuţi mereu. N-au putut să te umilească, dar de căzut ai căzut. E drept, te-ai ridicat din nou. Chiar şi în genunchi ai privit mândru înainte. Pentru acest fapt, domnule Donaghi, ai un credit nelimitat la mine. Din păcate, sau poate din fericire, eu te pot ajuta doar cu amintiri. Poate că ţi se va părea puţin ceea ce ţi-am spus. Este esenţialul. Aduce a roman prost însă.

Bătrânul a obosit. Să stai atâţia ani învinuit pe nedrept, aşteptând fie clipa izbăvirii, a eliberării, fie moartea, este obositor. Este totuşi un om şi jumătate dacă a avut curajul să înfrunte clipele când tentaţia drogurilor, a băuturii, a morţii este atotputernică. Îmi este din ce în ce mai simpatic.

— Omul pe care voia băiatul să-l omoare din cauza surorii lui era chiar inginerul de la Miaţa. Vezi dumneata cum se leagă toate. Ca în jocurile de domino.

Se ridică. Din omul de odinioară, ţeapăn, a devenit brusc bătrân, covârşit de răutatea semenilor săi.

— Aş vrea să vă pot ajuta. Aş vrea să pot veni cu dumneavoastră. Dar nu pot.

Se uită lung la mine.

— Sunt prea bătrân.

Îl înţeleg. Nu este vorba că este bătrân, ci de altceva. Nu-l poţi învinui cu nimic. Ideea asta nici nu ar fi trebuit să-mi treacă prin cap. Mulţam că mi-a spus şi atât. Arunc o privire la pendula de deasupra şemineului. Încă puţin şi este ora prânzului. Mulţumesc bătrânului detectiv şi plec cu Antohi. Bietul detectiv! Au reuşit să-l înlăture. Dar pe mine, nu vor reuşi să mă „mănânce". Sunt o bucată prea mare şi prea aspră pentru ei. Oricum, sunt ceva, ceva avertizat în privinţa planurilor lor.

Împreună cu Antohi fac câteva cumpărături. Îmi iau o geantă nouă, haine noi şi doar două aparate foto. Unul din aparate este cu teleobiectiv, iar celălalt, pe care am dat o grămadă de bani, este de tip micro. Poţi să-l foloseşti chiar şi cu o singură mână şi ai marele avantaj de a obţine poze reuşite în orice mediu. Absolut normal. Numai sticla selectivă a costat cât trei aparate foto obişnuite. Cu aceste „mici" cumpărături îmi închei şederea în oraşul construit de misteriosul inginer Vittorio de la Miaţa. M-am ales cu o grămadă de cucuie, câţiva

prieteni şi firul unei poveşti al naibii de încâlcite. Ca să nu mai zic de bani. Când îi voi spune redactorului pe ce am dat banii precis reeditează performanţele sonore ale lui King-Kong. Ca să nu fiu nici eu mai prejos, eu o să reeditez performanţele fizice ale lui Sebastián Coe! Mii de diavoli împăiaţi!

— Ascultă Antohi, mă opresc, nu este nevoie să mă mai conduci până la gară. Ştiu unde-i gara, îmi iau un bilet via casă şi cum ajung te sun. Bine?

— Deloc, isteţule, zâmbeşte pe sub mustaţă.

— Cum adică? mă mir.

Râde de-a binelea.

— Pfui, zic, tu n-ai casă. Ba casă ai, dar să stai în ea nu ai cum. Uite ce e, vino să stai cu mine.

— Nu. Am eu unde să stau. Iar la gară tot te conduc.

Mustăcesc. Vorba vine. Nu-mi plac despărţirile. Să-mi fi pregătit Antohi o surpriză? Aş vrea să fie acum noapte. Noaptea este cel mai bun paravan. Întunecă totul în jur, ascunde chipurile oamenilor. Vreau, pentru prima oară în viaţa mea, ca între mine şi Antohi să fie sute de kilometri depărtare. Îi simt privirea, sfredel în fiinţa mea. Vreau să fiu singur cu gândurile ce mă asaltă. Şi iată, Antohi mă despoaie cu privirea, găureşte pur şi simplu, pavăza pe care mi-am impus-o. Să mă supăr? Ar fi ceva straniu. Cum să te superi pe un om care nu ţi-a spus nimic? Să te superi că te priveşte?

— Hai să ne oprim la un bar, propun.

Fără să zică nicio vorbă face stânga-mprejur. După câţiva paşi ne oprim în faţa unui mic restaurant „Torero”. Îmi aminteşte de coride, de Spania lui Don Miguel. Înăuntru mă întâmpină o nouă surpriză. Totul pare desprins de pe genericul unui film de epocă. Se aude… ceva… Sau mai degrabă zgomote moi, calme, dacă se poate spune aşa ceva. De undeva, oh! adică nu mai trebuie să mă mire nimic, se aude vocea senzuală a lui… a lui… a, da, a lui Elvis Presley. Ne aşezăm la o masă mai retrasă, de unde putem vedea cine intră şi cine iese şi nu numai atât. Putem vedea întreaga sală a restaurantului. Un chelner, cu o vârstă incertă, elegant îmbrăcat, manierat, ia comanda. Tuşesc artistic şi în timp ce duc batista la gură îi şoptesc lui Antohi:

— Ai bani cu ce să plăteşti?

În timp ce studiază pliantul cu reclama restaurantului, Antohi răspund abia mişcându-şi buzele:

— Ţi-este foame?

Continui dialogul cu batista la gură.

— Am întrebat dacă ai bani.

— Şi eu dacă ţi-este foame.

— Mi-e. Dar…

— Atât vreau să ştiu. Cât despre bani nicio grijă.

Chelnerul se întoarce nesperat de repede aducând comanda. Mâncăm pe săturate. Mie, unul, îmi fusese o foame grozavă. De, tot pe drumuri, tot pe drumuri, nu mai apuci să te gândeşti la bietul tău stomac.

— Te-ai săturat?

— Tu ce crezi? Bineînţeles că da. O să mă aleg după masa asta copioasă cu o indigestie celebră.

— De ce celebră?

— Păi, da. Celebră. La fel de celebră ca şi indigestia lui Richelieu.

Am început să râdem amândoi. Şi ne întindem la vorbă. Recapitulăm, cu deosebită grijă pentru indiscreţi, tot ce ştim. Ce îmi rămâne să fac este să mă întorc acasă. Şi acolo să caut un fir privitor la inginerul Vittorio de la Miaţa. Păstram, sau mai degrabă aduceam cu mine, din această stranie călătorie, o piatră vie, un semn din alte sfere cereşti.

— Ascultă Antohi, spun la un moment dat, am venit la tine după un subiect interesant, dar mă întorc cu niscai cucuie în plus, câteva mistere şi cu o mie în minus. Dar ceea ce am câştigat a fost cu ceva cu mult peste aşteptări.

— Zău?!

— Da. Te-am reîntâlnit. Am vorbit. E foarte mult.

Antohi achită notă şi ieşim. Se înserează şi îmi pare bine. Stelele îmi sunt atât de apropiate, de calde. Această senzaţie plăcută nu am mai simţit-o de mult. Când privesc stelele strălucitoare, cerul senin, când aud foşnetul frunzelor, adierea vântului, toate acestea echivalează pentru mine cu sărutarea bunicii, cu linguriţa cu dulceaţă de trandafiri, cadoul de iubire. Mă simt familiar privindu-le, iar distanţa uriaşă dintre mine şi ele mi se pare o bagatelă.

— Visezi, visezi…

— Mă gândeam.

— Ei, nu-mi spune tu mie că te gândeai. Te trage aţa, asta e. Pleci acasă şi nu mai poţi de nerăbdare.

— Nu este numai asta. Poate cândva o să-mi scriu memoriile. Dacă o să ajung la vârsta când se scriu memoriile.

— Nici atunci, fii sigur.

— Ai dreptate. Nu că aş vrea să mă laud dar ştiu pe destui care dorm seara liniştiţi, bine mersi, datorită mie. Când am avut ceva de spus am spus şi m-am ales cu destulă bătaie de cap de la asta. Cu destui duşmani. Când mi-o veni poftă s-o fac pe memorialistul chiar şi cei ce dorm liniştiţi se vor ridica şi-mi vor pândi apariţia de după colţuri. Posed ceva şi acel ceva nu este al meu. Alţi duşmani. Vezi… Ce prostie am putut spune. Iar dacă totuşi o să-mi scriu memoriile, ele o să fie pline cu imagini cu flori, fluturi, cu imaginea unui Crăciun paşnic, sau a unui weekend petrecut ca în reclame. Asta ar fi. Oamenilor nu le place violenţa.

— Nu. Dar sunt avizi de senzaţional.

— Da. Curioşi. Dar această curiozitate cere… senzaţionalul. Ştii cum e? Aştepţi acel ceva cuprins de fiori, nu ai aer, scaunul de sub tine frige, totul scârţâie, mult zgomot, dureri de cap, trebuie să afli, să ştii. TREBUIE!!! Şi asta înseamnă… sfârşitul.

— Dar unii oameni nu sunt aşa.

— Poate că nu sunt, dar când le povesteşti despre cutare că a sărit de la etajul 10 ca să exerseze o nouă săritură şi a făcut asta doar în costum fără cele necesare aterizării, vei fi întrebat: „Săracul… dar de ce a făcut-o?” Iar respectivul se va simţi fericit, fii sigur, că nu este în locul său. Necazurile semenilor trebuie să te impresioneze, dar… în orice caz, în primul rând mă gândesc la mine şi apoi la ceilalţi. Ăsta-i raţionamentul.

— Poate că mai există persoane ca tine sau ca mine.

— Adică dezinteresate? Te înşeli. Amândoi suntem interesaţi. Eu sunt sătul de ştii tu ce, iar tu mă ajuţi că-ţi sunt prieten. E un interes şi ăsta. Oamenilor nu le place violenţa dar o determină în mod inconştient. O cer independent de voinţa lor. Când vezi că poţi obţine ce vrei fără să te milogeşti, fără să asuzi muncind până-ţi sar capacele, lesne pui mâna pe o bâtă şi loveşti. Şi, Antohi, e mai uşor să minţi decât să spui adevărul. În mai toate cazurile judiciare cel mai greu este să dovedeşti nevinovăţia. Minciuna…

Ne oprim. Am ajuns în gară. Antohi studiază câteva clipe ceasul.

— Acum îl vezi pentru prima dată? îl întreb eu.

— Pe cine? zice neatent Antohi.

— Ceasul. Te uiţi la el ca la un lucru nemaivăzut.

— Da' de unde!

— Sau poate… surpriza întârzie?

Râde.

— Nimic nu-ţi pot ascunde. Cred că ştii care este.

— Nu! Îmi plac cadourile, surprizele. Când eram copil adoram Crăciunul. Era pentru mine cea mai frumoasă sărbătoare. Venea cu zăpadă, cu cântece şi cu… cadouri. Ştiam că voi primi cadouri dar ce anume… nu ştiam şi eram în extaz. Adoram jocul cu Moş Crăciun. Întâi poezia, apoi răspunsul la întrebare şi în final cadoul. Încercam să ghicesc ce era. Făceam presupuneri, ipoteze… Nu reuşeam să ghicesc. Poate că asta-mi plăcea. Faptul că pierdeam.

— Şi surpriza mea…

— E cadoul că sunt un băiat bun! râd eu.

— Câtă modestie! pufneşte el.

— Oh, vai, da!

Râdem.

Vezi, deja ai început-o cu amintirile, mă ameninţă cu degetul Antohi.

— Dumnezeule! O oglindă! Am chiar 80 de ani?

Râdem din nou.

— Mal, eşti incorigibil.

— Ăsta-s eu.

Cineva fluieră uşor. Ne întoarcem surprinşi. O umbră reazemă zidul gării. Antohi se duce la ea şi după câteva clipe revine. Umbra dispare.

— Acesta este darul meu, spune şi-mi întinde un pachet învelit în hârtie cu tot felul de muţunache.

— Mulţumesc din inimă, Antohi.

Mă sui repede în vagon. Despărţirile nu-mi plac deloc.

— Să nu mă uiţi.

— N-ai nicio grijă, amice. Ai grijă de tine. Mai vorbim noi.

Micul tren porneşte. În cuşetă arde o lumină discretă. Puţini călători. În compartiment sunt doar eu. Până să dispară din vedere mică gară i-am făcut, tot timpul, semn cu mâna lui Antohi. Rămânea singur, fără locuinţă, la discreţia oricăror priviri. Tocmai el, discretul. Zâmbesc. Simt cum un fior mă cuprinde. Afară s-a înserat şi pe cerul cald, nu-mi pot închipui cerul rece, neprimitor, lucesc una câte una

stelele. Duc cu mine o taină, una care „frige”. Cu toate acestea, ce îi prezint redactorului?

Apuc pachetul şi încep să-l desfac. Mă amuz copios când observ că muţunachii de pe ambalaj sunt nişte ursuleţi îmbrăcaţi ca Moş Crăciun. Râd. Cândva, el îmi povestise despre tradiţionalul CRĂCIUN. Şi el aştepta cadourile cu aceeaşi ardoare când era copil. Desfac pachetul şi văd că surpriza lui Antohi este o agendă cu coperţi albastre.

Ce mă amuză şi mai mult este mascotă de pe copertă: o caricatură de câine detectiv, cu un nas enorm, ce adulmecă o mulţime de urme. Mai jos, numele meu. Deschid agenda şi… privesc stupefiat cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată. Aţi fost vreodată puşiîntro situaţie extremă? Într-o situaţie din aceea, când pur şi simplu simţi că nu ai aer, când totul e un carusel care se roteşte ameţitor, când ţi se pare că lumea toată este a ta? Când îţi vine să plângi, să urli, să sări ca un apucat de pandalii? Ei bine, pur şi simplu am înţepenit. Parcă sunt de piatră. Şi asta mi se întâmplă mie, cel care se laudă că nimic nu mă poate surprinde, că am cel mai rece sânge posibil. Răsuflu adânc, ca un scafandru înaintea celei mai periculoase scufundări din viaţa lui. Şi încep să citesc ce scrie în agendă: reportajul după care venisem.

Titlul este promiţător: „Hoţ, şantajist sau detectiv?” Îmi amintesc că am citit o nuvelă pseudopoliţistă cu acest titlu. Reiau lectura.

Dragul de Antohi ştiind că voi avea ceva de protestat îmi anexase toate datele de care aveam nevoie. Acţiunea se petrece undeva, la capătul celălalt al pământului. Cine a scris acest reportaj are, în mod cert, talent, umor şi inteligenţă. Mă întristez. Tocmai eu să fur munca altuia? Să semnez ceva la care altul muncise? Termin de citit reportajul, ferm hotărât să întocmesc eu altul în scurtul timp rămas. La sfârşitul reportajului este adăugat un P.S. Antohi îmi scrie: „Mal, ştiu destul de bine ideea ta despre dreptate şi tocmai de aceea te informez că reportajul a fost scris de un prieten de al meu, deci şi al tău, care n-ar avea nimic împotrivă ca tu să semnezi reportajul, cu o condiţie însă: când porneşti în Marea Aventură să-l iei cu tine. Ăsta este şi sfatul meu. E un băiat al naibii de isteţ. Şi are la bază şi ceva necazuri… comune. Înţelegi, tu”. Înţeleg, cum să nu!!

O smucitură uşoară mă anunţă că trenul a ajuns la destinaţie. Scot capul pe fereastră şi zgomotele oraşului au efectul unei tobe pocnite chiar lângă ureche. De aici pot lua fie trenul, fie avionul ca să

mă întorc în metropolă. O să iau trenul deşi mă grăbesc. Nu de alta, dar nu vreau să am parte de surprize neplăcute. Îndes agenda în geantă şi cu aparatele bălăngănindu-se în toate direcţiile mă reped la agenţie. Înghiontind pe toţi pe cei care îi întâlnesc şi alergând, reuşesc să cumpăr un bilet şi să prind trenul care tocmai pornise. Obosit, mă uit după locul meu. O fi evoluând lumea tehnică, mă rog, cultura, dar cu transporturile tot este o problemă. Cred că a merge prin metropolă pe jos şi nu pe bandă rulantă e ceva mult mai uşor decât a ajunge la compartimentul meu. Odată ajuns răsuflu adânc şi mă strecor spre locul meu. Celelalte locuri sunt ocupate. Nicio şansă să scriu sau măcar să adaug ceva la reportaj. Voi încerca mai încolo.

— Bună seara, zic.

Mi se răspunde în şoaptă. Toţi par adormiţi. E destul de târziu. Doi bărbaţi, având capul înfăşurat în pardesie, dorm în partea dreaptă, iar femeia, încă trează, privindu-mă cu reproş, stă pe bancheta din stânga, la fereastră.

— Scuzaţi, îngân în şoaptă.

Şi mă las să cad pe locul liber. Pe bilet este scris alt număr dar nu mă formalizez. N-am chef să-l scol pe unul din bursucii de vis-à-vis ca să-mi iau în primire locul înscris pe bilet. Sunt obosit psihic. N-am chef să dorm aşa că, folosindu-mă de datele anexate la sfârşitul reportajului, pornesc să scriu un al doilea reportaj, reportaj care diferă din punct de vedere al obiectivului propus spre analizare. Scriu din ce în ce mai atras de subiect. Lumina este slabă dar eu mă strădui să scriu. Sunt tocmai la mijlocul unui cuvânt când mâna îmi este trasă uşor dar ferm. Luat pe neaşteptate „desenez" pe pagină o dungă şuie. Ridic ochii buimac şi văd silueta femeii în faţa mea.

— S-a întâmplat ceva? întreb înghiţindu-mi la timp sudalmă.

— Fluieraţi, răspunde în şoaptă.

— Rămân surprins de vocea splendidă. Ceva, ca un mic sunet de vioară, intim şi fermecător în acelaşi timp.

Fără să vreau, răspund tot în şoaptă.

— Fluieraţi frumos dar, din păcate… deranjaţi.

— Scuzaţi. Aşa mi se întâmplă când sunt absorbit de lucru. Mă iertaţi, dacă v-am deranjat.

— Pe mine nu, dar pe ei, da. Fumaţi?

— Nu, mulţumesc.

— Atunci doriţi să ieşim pe hol? Nu de alta dar dacă veţi scrie

din nou iar veţi fluiera. Şi apoi vă stricaţi ochii scriind în lumina asta.

— Mulţumesc că mi-aţi atras atenţia.

O urmez pe hol cam intrigat. La lumină, ceva mai puternică, chipul femeii apare frumos. Ochii au o strălucire aparte.

— Fluieraţi frumos. O melodie clasică presupun.

— Nu prea ştiu ce am fluierat, râd.

— Ceva în genul acesta, zice şi începe să fluiere uşor, la rândul ei.

Deşi cam masacrează melodia recunosc fragmente din cantata „Carnaval la Veneţia" de Paganini.

— A, ştiu! o întrerup şi fluier la rândul meu.

— Da, da. Frumoasă melodie.

— De Paganini.

— Paganini, îngână visătoare. Nu am mai ascultat un concert de mult timp.

— Lucraţi undeva, unde nu aveţi mult timp liber? întreb.

— Nu chiar. Alte probleme m-au împiedicat.

Dau din cap înţelegător.

— Dar dumneavoastră? mă întreabă.

— La fel. Numai că eu, neavând timp pentru mers la concert, procedez în aşa fel încât să pot împăca două lucruri deodată.

— Adică?

— Simplu. Deschid radioul înainte de a mânca sau de a adormi. Ascult concertul, mă şi odihnesc. Iar dacă se întâmplă să adorm nu-i nicio nenorocire. Când mă scol îl închid. Nu consum multe baterii cu radioul.

— E o idee, mă aprobă.

— Acum mergeţi spre casă? întreb din nou.

Nu, într-o delegaţie.

— Atunci, lucraţi la… ia să ghicesc… undeva la turism?

— Nu, zâmbeşte.

— Mai am de două ori de ghicit, intru în joc.

— Fie.

— Lucraţi… în industrie?

— Cam vag.

— Deci în industrie. Aţi fost trimisă de către şeful dumneavoastră să faceţi ceva contracte.

— Nu chiar.

— N-am stofă de ghicitor, mă recunosc învins.
— Răspund de relaţiile cu publicul la firma COMON.
— Ia te uită, sunteţi cineva! o admir.
— Nu chiar…
— O meserie totuşi, un post asigurat, bani destui.
— Da. Dar nu pentru ce m-am pregătit.
— Pentru ce v-aţi pregătit?
— Medicină. Eu sunt doctor.
— Psiholog.
— De unde ştiţi? râde ea.
— Păi, relaţiile cu publicul, medicina. O simplă corelaţie.
— Da. Aveţi dreptate.

9. Aventura abia începe

După ce am plecat din hol, lăsând-o pe femeie să fumeze singură în continuare, am revenit la agenda mea. Reportajele sunt aproape gata. Am două, să vedem pe care-l va alege redactorul – şef. Timpul trece repede şi după cum îmi dau eu seama, după priveliştea pe care o văd la fereastra trenului, suntem în apropiere de oraş. Să vezi ce scandal o să fie. Redactorul-şef a vrut reportajul luni, iar de la lunea aia cred că au trecut trei luni. Ba, nu chiar trei luni. Două luni şi… douăzeci de zile. Zău că nu o să fie prea bine.

— Staţia dumneavoastră, domnule, aud o voce.

Femeia mă trage de mânecă. Sar într-o clipită în picioare, îmi iau bagajele şi fug spre ieşire, nu înainte de a ura vecinilor şi vecinei călătorie plăcută în continuare. Mă împiedic pe peron, mă redresez cu greu şi continui goana. Opresc un taxi şi dau adresa redacţiei. Suflu din greu. Simt junghiuri în zona coastelor dar tac. Rămăşiţele călătoriei de plăcere se fac simţite. Plătesc şi tot în goană pătrund în redacţie. Primul drum îl fac spre secretariat.

— Săru’ mâna, strig. Săru’ mâna la toată lumea!

— Şi mie? răspunde alene un bărbat un bărbat ce stă cu spatele la mine. Se întoarce doar o clipă, atât cât să-l recunosc.

— Şi ţie, Alain, şi la toţi câţi sunt pe aici, am mai spus-o.

— Unde dracu’ ai umblat? se răţoieşte Jones, un tip tânăr dar rămas cu mintea în perioada Power Flower, fotoreporter la noi. Mă cert mereu cu el şi, totuşi, lumea din jur a căzut de acord că noi facem cele mai bune reportaje doar când suntem împreună, nicidecum separate.

— La Paris, îi spun şi surâd galeş unor amintiri plăcute. Paris, băiatule, cu femeile lui, ce femei, blonde, brune, roşcovane, ce ştii tu. De fapt, zău că le dau dreptate, nici n-au ce găsi şarmant uitându-te la tine.

— Du-te-n… înjură vulgar şi barba uriaşă flutură standard înaintea mea. Iese trântind uşa, furios.

— Zău dacă ştiu de ce voi doi vă certaţi mereu, intervine plinuţa noastră secretară.

— Ascultă, Bertha, nu poţi să-ţi faci numai prieteni unde mergi, ce zici? îi arunc peste umăr.

— Mal, nu te văd bine dragă, adaugă şi cealaltă secretară.

Millie este o fată excepţională. Singurul ei defect este că se crede prea slabă şi din cauza asta s-a apucat să facă ba karate, ba yoga, ba nu mai ştiu ce. Vă daţi seama că nu te simţi prea lejer lângă o fată ca ea. Dacă o săruţi şi ei nu-i place? Îţi aplică o figură japoneză că stai o lună în spital. Noi doi, oricum, suntem buni prieteni. Avem ceva cucuie împreună.

— De ce, Millie? Începi să ai miopie sau hipermetropie? Că strabism văd că nu ai. Zău, ai aceeaşi doi ochi negri, gata să te facă să suferi un weekend întreg.

— De ce un weekend? se alintă.

— De ce nu mă vezi prea bine?

— Din cauza şefului, tipule. Se fac ceva zile bune de când răcneşte după tine. Aş jura, dacă aş fi femeia aceea, că niciodată până acum nu a fost mai furios. Poate e o chestie de opinie.

— Da?! Atunci, ştii ce, mă aplec peste biroul ei, privind-o direct în ochi, n-ai vrea să-mi explici chestia cu opiniile? Evident, fiind secrete, o să mi le spui într-o cameră frumoasă, în culori tonice, nu prea departe de aici, la magnificul etaj 23?

— Ieşi, diavol bătrân şi împieliţat. De sicriu să te îngrijeşti, nu să te legi de fete tinere şi frumoase, sare prefăcându-se supărată.

Râd şi înainte de a închide uşa după mine, adaug:

— Şi slabe, nu?

Închid uşa la timp. Aud o bufnitură. Dosarul gros din mâna ei a atins uşa cam în locul unde, normal, s-ar fi aflat capul meu. Fluierând bine dispus urc zece etaje, normal, liftul este ocupat, ca să ajung la domnul redactor-şef. Bat la uşă şi aştept.

— Intră, aud.

Redactorul scrie ceva, probabil corectează o pagină.

— Ia loc şi aşteaptă!

Corectează câteva rânduri şi se opreşte.

— Ştii cum eşti? mă ia la întrebări.

— Nu, răspund mirat cu mâna încă pe clanţa uşii.

Dă din mână a lehamite.

— Ce stai acum ca un popândău? se răsteşte.

— Ca un ce? mă opresc iar din mişcare.

— Vii odată? întreabă cu un aer de totală istovire.

— Am venit, răspund şi mă aşez, în faţa lui, pe un fotoliu.

Se uită lung la mine. Întâi mă mir apoi mă uit la haine.

— Sunt noi, îi spun.

— Ce?

— Hainele. Sunt noi. Cam prăfuite, e drept, doar ce am sosit de la gară.

Mă priveşte într-un mod indescriptibil. Făcându-mă că nu-I văd privirea asasină încep să-mi scot din mapă hârtiile şi fotografiile.

— Astea-s!

Fără să zică nimic redactorul întinde mâna după ele. Mai iute, le trag spre mine.

— Adică? întreabă.

De data asta eu, fără să zic nimic, îi întind un cartonş roşu la semnat. Cum citeşte şi explodează. Eram sigur că aşa se va întâmpla.

— Eşti nebun? Adică eşti şi sunt. Nebun că te-am angajat. Cum poţi să-mi ceri una ca asta? Drept răsplată pentru reportaj? Ţi-am dat 1.000. Destul! Nebun, nebun de legat. Niciodată! Niciodată! Nu!

Îl las să strige. A mai zis odată, cuiva, NU, ca la urmă să fie DA.

Se opreşte din strigat şi se proţăpeşte în faţa mea. Mă uit senin la el.

— Nu!

Şi se duce la birou şi se pune pe scris. Dau din umeri. Dacă nu e, nu să fie!

— Stai! I-aţi delegaţia. Eşti ataşat la biroul 7 de AICI! Nu te mişti fără ordinul meu! Clar?

— Clarisim! spun şi pornesc spre uşă.

În timp ce merg spre biroul 7 simt sub hârtia de delegaţie o altă hârtie mai mică. Plec uşor privirea şi prefăcându-mă că citesc ironic delegaţia lecturez micul bilet: „Au fost pe aici. Ştiau ce o să-mi propui.

Eşti filat. Good Luck!”

„Mersi” mormăi. Ca să vezi! Vânătorii au pornit pe urmele setterului de vânătoare. Hip, Hip ura, băiete. Încep să râd. Oricum a fost fair-play redactorul. Şi râd. Încă râd când deschid uşa biroului 7.

Râsul meu tulbură liniştea mormântală din biroul 7. Trei mutre posomorâte mă privesc.

— Hei, salut, zic.

Dau din cap a salut şi privirile se apleacă spre voluminoasele dosare de pe birou.

— Care-i al meu? întreb.

Iar se ridic privirile.

— Ce anume? întreabă un tip, să zici că este Gregory Peck, foarte trist, foarte indiferent şi, mai ales, obosit.

— Biroul. Unul ar trebui să fie al meu, nu?

— Nu, răspunde al doilea personaj, o femeie. O blondă cenuşie, la fel de tristă, de… de…

— Nu sunt decât trei birouri. Au fost două iniţial, acum sunt trei. Dacă vrei să ai şi tu unul, caută-ţi-l.

— Dar în spatele tău scumpo, sunt 2 mese, e drept cam mici, dar nefolosite. Nu este nimic pe ele.

— Sunt şubrede, oftează şi se adânceşte în lucru.

— Da? Ia să vedem noi cum stă treaba, zic şi mă apuc de lucru.

Doamna Donaghi – Senior a fost o femeie foarte practică. Acest simţ al ei îmi place să cred că l-am moştenit şi eu. Iau mesele şi le pun în mijlocul camerei. Iau scaunul, cu blondă cu tot, şi-l pun la perete şi aduc biroul în faţa ei, e drept cam greu, apoi mă ocup şi de Gregory Peck. La urmă mă trezesc cu al treilea tip faţă în faţă. Are o mutră mai ca lumea. E brunet, înalt, suplu şi viguros, poartă ochelari, iar dincolo de lentile văd ochii negri sclipind.

— Salut, îi zic şi dându-l uşor la o parte mă ocup şi de biroul lui.

Astfel îmi creez, lângă fereastră, un loc liber. Iau mesele din mijlocul camerei şi le aduc lângă fereastră. Se cam hâţână. Ies din cameră în viteză şi tot în viteză mă întorc cu un ciocan şi ceva cuie. Repar mesele, duc ciocanul şi mă întorc cu o faţă de masă, o vază de flori şi o mapă de birou. Deschid geamul şi privesc în jos. Sunt la primul etaj. Calculez repede: trei metri până jos. Verific ramele geamului, apoi scot din borsetă un borcan cu iaurt şi-l fixez între geamuri. Nu am scaun. Ies iar în fugă şi mă întorc, la fel de urgent, cu

un scaun şi o pernuţă. Acum am cel mai aranjat birou din cameră. Verific dacă mai lipseşte ceva. Da. Un telefon. Ies iar din cameră şi mă întorc cu două telefoane. În tot timpul ăsta tipul brunet, Gregory Peck şi blondă mă privesc sideraţi. Aranjez telefoanele, priză, bateriile şi apoi mă instalez şi eu la birou. Mă ridic urgent şi mă întorc, a câta oară oare, cu o maşină de scris, hârtie, indigouri, agrafe de birou şi un sertar.

Fixez sertarul cu ajutorul unor cleme, pun hârtiile şi restul în sertar, maşina de scris mai lângă fereastră şi înjurând zdravăn printre dinţi mă aşez pe scaun.

— În fine, oftez.

— Hei, salut! îmi zice brusc blonda. Eu sunt Camille.

— Donaghi, mă prezint tuturor.

— Eu sunt Gregory Banks.

— Tudor Arthur.

Râd.

— Ca să vezi domnule Banks…

— Gregory, te rog.

— …Gregory. Semeni foarte mult cu un actor care a trăit acum foarte mulţi ani în urmă.

— Ştiu. Mi-au spus-o foarte mulţi.

— Atunci, scuze.

— Cum de ai ajuns aici? mă întreabă Camille.

— Mergând.

— Ai fluierat în biserică? insistă.

— Nu. Doar în biroul şefului, surâd.

Mă gândesc că, de ziua Berthei, va trebui să-i dau raportul, acum este prea ocupat. Nu vreau să o păţească din cauza mea, aşa că nu o să-i spun prea multe. Poate despre atentat, nimic despre piatra albastră, despre tablouri, despre McQuhae, Vittorio de la Miaţa şi restul.

Intru în biroul meu de la etajul 2. Pustiu. Jones e plecat aşa că am linişte. Nimic schimbat. Încă nu-i nimic schimbat. Poate că ar fi timpul pentru o schimbare.

Mă instalez la birou, iau catalogul „Who's who" şi încep să-l răsfoiesc. Este destul de greu să fac lumină în cazul acesta.

Mă opresc din răsfoitul catalogului, iau legitimaţia specială din sertar şi cobor în arhivă. E un loc unde sunt adunate toate ziarele

existente. Cea mai mare colecţie jurnalistică. Dar pe lângă acest lucru, ziarele mai au ceva foarte important, ascuns de ochii celor din afară: adnotări făcute pe manşeta ziarelor de către un arhivar care a văzut prea multe la viaţa lui. Despre arhivă ştiu toţii dar despre adnotări foarte puţini. Şi cei care ştiu asta au gurile cusute.

În timp ce mă îndrept spre arhivă, este un drum separat, unde se ajunge pe scări, observ că viaţa aici merge mai departe. Aceeaşi gălăgie, aceeaşi zarvă şi grabă.

Sunt verificat cu grijă şi, deşi ard de nerăbdare şi aş trece dacă s-ar putea, prin ziduri, direct în sală, pătrund în arhivă numai după ce „cerberii" de la ghişeu sunt satisfăcuţi. Sala nu este pustie, mai sunt încă patru inşi. Aleg atent, din index, ziarele şi mă apuc să le studiez. E o treabă anevoioasă. La ziarele trase pe film e mult mai uşor. Asta-i! Mă opresc brusc. Am în faţă cronica accidentului straniu, de care îmi vorbise directorul muzeului, domnul Laendel. Ba nu, de care îi vorbisem eu. Nu, nu. Domnul McQuhae mi-a vorbit de accident. De anchetă încheiată înainte de a începe. Văd că în ziar se face mare caz de faptul că şeful celor morţi este un incapabil, un tip care face pe detectivul ascunzând afacerile lui reale. Toţi se întreabă de unde a avut banii pentru întemeierea firmei. Iau apoi ziarele care se referă la moartea inginerului Vittorio de la Miaţa. Ştiuse ce ştiuse bătrânul arhivar când a făcut însemnările de pe ziar, însemnări pline de bun-simţ.

e

Vidi…

b

1. O idee trăsnită…

Sunt absolut sigur că cineva din redacţie este turnătorul. La o adică, pun mâna în foc că am dreptate. Ar fi hazardat să spun că este unul din birou. Poate fi adevărat, poate fi fals. Aş putea să aflu acest lucru, dar ar însemna să pierd timp. Evit să pipăi agenda bine ascunsă în buzunarul de la piept. Este drept că simt, efectiv, cum locul respectiv mă arde. Mi-am notat câteva chestii foarte interesante, aflate în arhivă. Bătrânul arhivar poseda mai mult decât bun simţ. Poseda fler şi o intuiţie extraordinară. Am pus câteva întrebări care, la ora actuală, îmi provoacă uriaşe dureri de cap: „De ce a fost construită la pata?", „Ce scop are la pata, pentru că a fost realizată într-un timp record?", „Ce legătură poate fi între tablouri, piatra mea şi Vittorio de la Miaţa?", „De

ce au apărut tablourile tocmai în oraşul lui Antohi?" …

Detest coincidenţele. Să zicem că accept o coincidenţă. Două coincidenţe… mă rog, destinul. Dar când sunt un şir întreg de coincidenţe… asta seamănă a plan bine pus la punct.

Dacă recapitulăm, La pata a fost construită sub îndrumarea a mai multor guverne, ca o formă de colaborare. Construită în timp record, a avut ca idee de bază colaborarea pe plan sportiv. Ce lucru mai altruist decât pacea sub auspiciile competiţiilor sportive? Când ai la îndemână atâtea aparate moderne lesne te oferi să faci testări tuturor sportivilor, tuturor celor care prezintă un anume interes pentru tine.

Mă bucur încrunt. Ştiu că se uită la mine. Am dispărut ca măgarul în ceaţă, a doua zi după ce mi-am aranjat biroul, şi am reapărut, cu o mutră savantă şi mai ales, fără să le zic nimic. Ce părere vă daţi? Sigur! Şi ei fac la fel. Se prefac că scriu, dar, în realitate, mă disecă din priviri. Dacă privirile lor ar fi pistoale cu vopsea, în clipa asta aş fi mai ceva ca un tablou modernist. Nu mă pot folosi deloc de computer. Singurul lucru pe care îl pot face, pentru cei ce mă urmăresc, este să încropesc un articol cât de cât interesant. Mă enervează cumplit să mă uit la computerul din faţa mea, unul deştept foc, fără să-l pot atinge. Cât despre plimbatul pe străzi, nici măcar atât. Mai ştiu eu, poate îi pleacă unuia umărul, la plimbare şi mă trezesc plonjând în faţa unei maşini. Doar nu a trecut mult timp de când am staţionat împachetat în gips.

Răsuflu adânc. Trebuie să mă gândesc la problemele mele. Nu de alta, dar iar o iau razna. Tot felul de prostii îmi vin în minte. Mal, tată, grijă mare, nu de alta dar ai să ajungi, în curând, să vorbeşti cu stâlpii.

Am impresia, hm, cred că este o certitudine, că pun acelaşi întrebări de prea multe ori. Trec pe lângă ce este important. Ceva îmi fuge de sub priviri. Trebuie să ies la aer. Mă sufoc aici. Mă ridic şi ies. Puţin îmi pasă că sunt indignaţi. Asta este meseria de ziarist. Alergătură, alergătură.

Da. Familiar peisajul. Oameni alergând grăbiţi, maşini în viteză. Totul este o grabă uriaşă. Oamenii se grăbesc, nu au timp să privească în jur. Băiete, cred că ai început să îmbătrâneşti. Mi-este dor de casă. De Scoţia mea. De Capul Şoimului şi de iarbă verde, de vântul nebun de pe stânci şi de cântecele bătrânilor.

În viaţa asta zbuciumată am învăţat un lucru. Trebuie să existe un loc de unde să-ţi tragi seva. Unii se reîntorc la rădăcinile lor: la ţară,

la casa părintească, undeva. Pentru cei care au călătorit o viaţă întreagă, vă spun fără să exagerez, inima lor este cea care le spune despre grădina magică. Locul unic unde ne regăsim. Pentru mine acest loc este Scoţia, Capul Şoimului. Să stau sprijinit de stâncă, să simt iarba sub mine, să privesc în zare şi vântul să mă lovească în faţă, este tot ce poate fi unic pentru mine. Să hoinăresc prin pădure, să privesc apa şopotind printre stânci, păsările ciripind printre crengi şi soarele jucându-se printre frunze, este tot ce îmi doresc uneori. Alteori, un dor de ducă nebun, mă copleşeşte şi sar în primul tren. Dacă ar fi să o cred pe Bertha, într-o altă viaţă am fost pasăre. Un amărât de cuc ar spune alţii. Pentru mine, grădina magică, locul primordial, regăsirea fiinţei mele se face acasă, în Scoţia. Toate evenimentele din ultima vreme au scos la iveală un sentiment, o stare pe care nu credeam să o am. O dorinţă de posesiune. Îmi pun întrebarea: dacă eu simt asta, acum, oare toţi oamenii ajung odată şi odată să simtă această dorinţă de posesiune? Dorinţa de a avea aceea grădină fermecată numai pentru ei; dorinţa de a poseda acel loc magic care să nu fie atins de nimeni, doar al lor? Dar dacă dorim cu toţii acest lucru, pământul acesta nu ar fi de ajuns. Sau poate această dorinţă ne deosebeşte. Ne dovedeşte că nu trecem prin viaţă ca nişte raţe pe lac? Eu cred că, în viaţă, ajungi de mii de ori în situaţia în care te întrebi dacă acel moment nu este acea clipă din viaţă în care arăţi că trăieşti cu adevărat. Că nu faci umbră degeaba pământului. Dar eu, eu nu am avut timp pentru întrebări existenţiale. Poţi pune întrebări când ai spatele acoperit. Ai casa ta, locul tău, stai bine cu bîştarii, îţi poţi permite să faci filosofie şi la nouă dimineaţa şi la unu noaptea. Toată viaţa am fost pe fugă. Toată averea mea este o valiză cu haine cumpărate pe fugă şi un sac cu sfaturi înţelepte de la doamna Donaghi-senior. Am ajuns în clipa în care mă întreb dacă am făcut umbră degeaba pământului sau nu? Dorinţa de a avea acel loc este în clipa asta, pentru mine, aproape… dureroasă. Încep să mă întreb dacă această treabă cu tablourile, cu la pata, cu toţi acei oameni, nu este o prevestire finală pentru mine. Sunt optimist dar ceea ce simt în aceste clipe mă sperie. Mă înspăimântă. Vreau să fiu în mijlocul agitaţiei, în mijlocul a cât mai mulţi oameni dar, în aceeaşi clipă simt, nu doresc, că sunt cu adevărat pe stânci, culcat pe iarbă, simt vântul adiind şi privesc cum aleargă norii pe cer. Această stare de dualitate mă înspăimântă. Mă scutur. Nu. Nu mă voi gândi la asta. Agitaţia din jur îmi trezeşte durerea de cap. Stop. Până aici. O iau spre

centru. Am grijă să evit, pe cât posibil discret, aglomeraţia. Am grijă să nu merg aproape de bordură. Încerc să fac toate acestea cât mai natural. Nu-i voi lăsa să mă sperie. Hm, ar fi sub orgoliul meu dacă m-aş lăsa dominat de teamă. Nu vreau să scot agenda din buzunar. Recapitulez evenimentele petrecute cu câteva săptămâni în urmă. Încerc să-mi amintesc, cât mai precis, cuvintele lui Antohi, ale lui Thor, ale lui Geste sau ale lui M Quhae. Încerc să vizualizez paginile ziarelor citite în arhivă. Uneori sunt atât de dezordonat, de agitat… Privesc clădirile gigantice. Coloşi din oţel şi geamuri negre. Îmi amintesc de mecanismul unui ceas. Mic fiind, mă gândeam şi-i spuneammamei că nu voi înţelege niciodată ce era cu măţăraia aia din fier. Un amalgam identic cu oraşul ăsta. Un gând îmi trece repede prin cap. Fără să vreau mă opresc. Sunt îmbrâncit.

— Hei, uită-te pe unde mergi!

— Scuze, îngân şi pornesc din nou.

Ideea care mi-a trecut prin cap… este grozavă, dar… nu ştiu de ce nu mă încântă. Antohi. La el m-am gândit. Mereu i-am cerut ajutorul şi prima dată… Mă tentează gândul de a-i cere ajutorul. Dar sunt filat şi bănui că regulă se aplică şi la el. Nu este destul că sunt eu în pericol? Să-l pun şi pe el în aceeaşi situaţie?

Când ne-am despărţit, mi-a trecut prin cap o idee trăsnită de tot. Acum… nu-mi pare la fel. Să fiu a naibii dacă… Era îngrijorat, era trist, era calm. Asta m-a mirat. Calmul lui. Pe mine mă ardeau tălpile şi el… era atât de calm. Şi eu aş fi calm dacă… dacă aş avea… spatele acoperit. Asta este! Încep să râd. Iisuse! M-a jucat pe degete. Nu-mi pasă că sunt privit ca omul de pe lună. Hm… Dragul de Antohi.

Evident că, în condiţiile acestea, nu ezit. Fac rapid stânga-împrejur. Un telefon. Un regat pentru un telefon. Dau un imperiu pentru un telefon. Amice, nu am fost pe fază atunci dar… mai bine mai târziu decât niciodată.

2. *Pisicuţă*, *pis, pis, pis*

Te-am visat azi noapte-n vis…

Formez numărul. Sunt atât de agitat că reuşesc să greşesc de două ori până formez numărul corect. Se aude cum sună. Nimic. Mă uit la ceas. Ar trebui să fie acasă. Ar trebui. La el, ce naiba este normal? Hm… Mai insist.

— Mal… urgent la şefu', strigă Bertha.

— Acum, acum… Haide odată, vorbesc cu receptorul.

Nimic. Se încăpăţânează să nu răspundă nimeni la telefon.

— Mal, urlă de dincolo Bertha.

— Vin, urlu şi eu.

Ies pe fugă. Acum l-au apucat năbădăile pe redactor. Urc treptele câte două deodată. Mă împiedic şi, în ultima clipă, evit căderea. Înjur printre dinţi şi-mi continui goană nebună. Mă opresc în faţa uşii, îmi trag răsuflarea şi bat calm.

— Intră, aud un urlet.

— Am venit, zic calm şi evit să respir sacadat.

— Am spus să vii urgent, nu la Paştele Cailor, urlă nervos la mine.

Mă uit atent. Drace! Nu l-am văzut niciodată atât de nervos.

— Stai jos.

Mă execut fără nicio vorbă.

— Ai auzit vreodată de Pactul Italian?

Clatin capul negând.

— Evident. Domnul mare reporter este prea ocupat să fie atent şi la treburi mărunte ca acestea… Să nu îl tulburăm cu mărunţişuri…

Ridic sprâncenele. Este nedrept şi o ştie şi el. Dar ce Dumnezeu l-a tulburat în aşa măsură? Nu zic nimic şi aştept.

— Pactul Italian este un acord internaţional, generat în urmă cu câteva decenii pentru reglementarea transferurilor produselor de artă dintre ţări.

Se opreşte şi se uită la mine. Tac mâlc şi-l privesc atent şi serios.

— Ideea pactului a venit din Italia, de aceea se şi numeşte Pactul Italian. Pe scurt, în el se spune că orice proprietate care se dovedeşte a fi produs de artă, indiferent de natura provenienţei sale, aparţine de drept ţării ultimului stăpân său proprietar al respectivului produs.

De ce îmi spune toate acestea?

— Ce ştii tu de muzeul Hugo von Ataim?

— Hă, îmi scapă. Ce muzeu?

— Muzeul Hugo von Ataim, repetă calm. Ai auzit de muzeu? Văd după mutra ta că nu.

Mă uit la el nedumerit, o clipă. Muzeu… Muzeul lui Thor!

— Ce legătură am eu cu muzeul lui Hugo…?

— Asta vreau să ştiu şi eu, se întoarce spre mine redactorul. Tocmai am primit o citaţie în legătură cu furtul unor picturi din muzeul ăsta.

— Furturi? sar din scaun. N-am furat nimic!

— Aha! Deci ai fost acolo, mă învinovăţeşte redactorul supărat.

Încerc să mă dumiresc. Ce furt?

— Îmi arăţi citaţia?

— Sigur, sigur. Dar mă lămureşti despre ce este vorba? spune redactorul făcând evidente eforturi pentru a rămâne calm. O acuzaţie de fals în reportaj este una, o acuzaţie de impertinenţă etc este alta, dar nu de furt! Iisuse! Mâine, poimâine, ne pomenim cu o citaţie pentru omor! Explodez!

— Calm, vă rog calm, încerc să-l potolesc.

Iau citaţia şi o citesc. Este foarte clară. Conform articolului X din Pactul Italian sunt vinovat de furtul unor tablouri din Muzeul Hugo von Ataim. Ce nume!

— Ce spune Pactul ăla, exact? întreb. Pentru că eu, unul, ştiu sigur că nu am furat nimic.

— Pactul se referă nu la furtul de tablouri, fizic ca să spun aşa, ci la la furtul moral. Nu te uita aşa la mine. Am petrecut toată ziua citind afurisitele ălea de hârtii. De parcă altceva n-aş fi avut ce face…

— Furt moral?

— Am luat legătura cu avocaţii noştri. Ai martori că nu ai vorbit cu nimeni despre tablouri? Şi în numele sfinţilor, ce căutai în muzeu?

Mă uit o clipă la el, apoi iau o hârtie şi desenez o ureche. Mă uit la el încă o dată, cu subînţeles. După sclipirea din priviri înseamnă că s-a deşteptat.

— Mal, hai să ne calmăm. Te invit la o cafea, ce zici?

— Bine, accept după o mică ezitare.

Coborâm ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. Redactorul are locul lui, se pare. Ieşim din clădire şi o pornim. După câteva cotituri intrăm pe o stradă îngustă, mică, ce pare a fi mai mult dosul marilor clădiri. O ia înaintea mea şi se opreşte la o uşă metalică, masivă. Bate de două ori şi aşteaptă. Uşa se întredeschide, cineva ne studiază, apoi ne lasă să intrăm. Este un depozit. Mă rog, pare un depozit. Coborâm câteva nivele, până ajungem la o parcare subterană. În mijlocul halei se află o masă simplă şi un tip mărunţel la ea. Ne apropiem de el. Pe masă sunt întinse tot felul de jetoane. Parcă aş fi într-un film cu gangsteri. Din păcate, un film de două stele. Unul prost.

— Ce mai faci Pat? întreabă mărunţelul.

— Dar tu, Tiny? Aud că ai fost cam obraznic în ultima vreme.

Se pare că remarca nu-i place mărunţelului.

— Trebuie să trăim cu toţii, Pat. Nu cuvântul „pace" trebuie să fie emblema acestui secol? zice înjurând.

— Ba da. Dar trebuie să ne ştim şi interesele, spune rar redactorul.

„Hm, nu ştiam că îl cheamă Pat. Ce nume…"

Redactorul se întinde şi ia un jeton alb de pe masă. Apoi, luându-mă de braţ, ne îndreptăm spre una din multele uşi existente. Acolo, introduce jetonul într-o fantă şi aşteptăm. Se aude un clinchet, uşa se deschide şi intrăm. Alte scări. Coborâm până ajungem la o scară rulantă. Îmi face semn şi sar pe bandă rulantă. Banda porneşte.

— Când îţi fac eu semn sari de pe bandă, da? mă instructează.

Nu zic nimic, doar îl aprob dând din cap. Ştie că sunt băiat isteţ şi nu pun întrebări. Asta îl scuteşte de o mulţime de complicaţii vis-à-vis de persoana mea. Îmi vine să râd. Credeam că numai eu sunt complotistul anului, când colo… Ca să vezi de unde sare iepurele.

Fără să număr orele, mergem aşa mult timp. Banda când urcă, când coboară. De o parte şi alta se văd mecanisme uriaşe. Nu pot zice că sunt sub metrou. Nu seamănă cu nimic. Sunt atenţionat. În faţa noastră, pe stânga, se vede un mic peron. Sărim amândoi în acelaşi timp. Mergem apoi spre o uşă. Deschidem uşa şi ne pomenim într-o stradă pustie. Peste tot se văd tomberoane de gunoi. Hei, unde sunt patrulele şi curăţitorii? Aici este treabă, băieţi. Mergem un pic apoi vedem o… cârciumă, dacă se poate numi aşa. Două mese, câteva scaune, un chelner soios.

— Salut, Valenti, strigă şeful.

— Boss! sare fericit tipul.

Îl îmbrăţişează puternic. Hm, se cunosc.

— El este Mai Donaghi, mă prezintă.

— Salut, zic şi-i întind mâna.

Se uită uimit la mine, apoi la mâna întinsă. Mă priveşte atât de uimit de parcă nu i-ar veni să creadă că exist. Într-un târziu îmi apucă mâna grijuliui, de parcă i-ar fi frică să nu mi-o rupă.

— Ce onoare, murmură.

— Şi eu mă bucur. Sincer.

— Am citit tot ce aţi scris, îmi spune continuând să-mi scuture mâna.

— Mă bucur, zic prosteşte.

Este atâta adoraţie în privirile lui.

— Dar dacă nu-mi dai drumul la mână s-ar putea să nu mai am cum să scriu.

— Oh, iertare. Nu am vrut, zău, spune stânjenit.

— Am glumit, încerc să fiu destins. Just joking!

— Manole este? întreabă redactorul.

— Nu. Dar a venit altcineva.

— Cine? se întoarce redactorul.

— Nu-l ştiu. Dar este O.K. Am verificat foarte atent, subliniază Valenti. Este înăuntru. Bea o cafea.

— Dă-ne şi nouă una, zic vesel.

Dacă este să cad în capcană acum, asta este. Dar… Zău dacă nu mi-aş vinde pielea foarte scump. Intrăm şi am surpriza să văd un interior identic cu cel din cârciumile irlandeze. Aş jura că sunt la Dublin să beau o bere. Mă uit spre musafir şi în clipa următoare calc strâmb. Cad într-un genunchi îmbrâncindu-l pe redactor. Luat prin surpriză, acesta îl loveşte pe Valenti.

— Ce Dumnezeu ai? se întoarce supărat spre mine.

Fraţilor… Sunt greu de surprins, v-am spus-o. Dar în clipa asta, stau într-un genunchi, uitându-mă la ultima persoană pe care m-aş fi aşteptat să o găsesc într-un astfel de loc. La Antohi. Care, calm, îşi bea cafeaua cu înghiţituri mici, savurând-o, aşa cum trebuie băută o cafea.

— Antohi? zic ca un idiot.

— Mereu trebuie să te închini la cineva? mă tratează ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum abia ne-am fi despărţit, ca şi cum aici trebuia să ne întâlnim.

— Îl ştii?

— Şi încă cum, zic şi încerc să mă ridic.

Genunchiul mă doare cumplit.

— Şi încă cum…

O clipă ne studiem reciproc, apoi redactorul se întoarce spre Antohi.

— Cred că trebuie să ne lămurim. Patrick McCullen.

Mă stăpânesc să nu zâmbesc. Orice aş fi jurat dar… până la numele ăsta…

— Antohi Rémy.

— Mal Donaghi.

— Valenti Capătucci, se recomandă şi chelnerul.

Ne aşezăm la masă. Redactorul se uită la mine apoi spre Antohi.

— Cred că eu trebuie să încep, zic dregându-mi vocea. Valenti, ne faci o cafea? Te rog.

Simte că este în plus şi pleacă. Încercând să fiu cât mai concis, îl pun pe redactor la curent cu aventura mea. În timp ce povesteam, a deschis de câteva ori gura, dar s-a stăpânit. A avut răbdare să termin ce aveam de povestit. Sincer, am evitat să spun ce temeri aveam. Nu i le spusesem nici lui Antohi. Atunci ce rost să agit lucrurile? Întâi să mă lămuresc eu, apoi… restul clanului. După ce termin ce am de spus, vorbeşte redactorul. Spune de citaţie, de Pactul Italian, de ce a fost în lipsa mea. Antohi ne ascultă pe amândoi.

— Asta a fost, în mare, ceea ce s-a petrecut. Acum sunt lămurit cu citaţia, mă fulgeră cu privirea redactorul.

— Tablourile au fost luate de cei din la pata, spune încet Antohi. De către Gillen.

— De cine? sar ca ars.

— Stai calm. De Gillen. De asta ştiu că au fost luate de cei din la pata. În rest, Thor este în regulă. Toţi sunt la fel cum i-ai lăsat când ai plecat. Sala însă a fost sigilată.

— Ce se întâmplă oare? mă întreb cu voce tare.

— Se grăbesc. Aşa pare. Manole ţi-a spus câte ceva despre… problemele noastre? întreabă redactorul pe Antohi.

— Da. Ştiu despre ce este vorba, zice enigmatic.

— Te-am căutat, la telefon, intervin eu.

— Ştiu. Nu puteam răspunde.

Dau din cap. Mă simt atât de… în plus încât, dacă nu aş fi teribil de curios, m-aş ridica şi aş pleca la plimbare.

— Citaţia… mă ocup eu de ea, zice Antohi şi ia hârtia de la redactor. Mal, trebuie să te întâlneşti neapărat cu cineva.

— Cu Manole? întreabă redactorul.

— Da.

— Cine este Manole? întreb

— Ai să vezi, zic cei doi într-un glas.

Încep să râd.

— Dacă ştiam ce o să întâmple, regizor mă făceam, râd. Zău dacă nu aş fi făcut filme cu conspiraţii bune, nu ca ălea care sunt acum. Tată, maestru aş fi fost!

Zâmbesc şi ei din complezenţă, se vede pe feţele lor.

— Mal, trebuie să vorbeşti cu Manole.

— Antohi, eu te sunam să mă ajuţi cu la pata, râd în continuare.

Scot agenda şi i-o întind. O citeşte rapid. Surprind câteva zâmbete schiţate. Am spus eu că noi doi ne gândim la aceleaşi lucruri, în acelaşi timp…

— Da. Manole te va lămuri.

— Să meargă la serviciu sau… poate în alt loc? spune redactorul.

— La serviciu. Ar părea mai plauzibil.

— Mă lămureşte şi pe mine cineva? zic printre dinţi.

— Da. Mergem la birou, eu te cert şi te consolez pentru citaţie, apoi te trimit după un subiect.

— Şi Manole, cum îl întâlnesc? Unde lucrează?

— La poliţie.

Mă uit la ei ca la a opta minune a lumii. De ce nu mă mai miră nimic din ce se întâmplă?

3. Manole

Ne întoarcem la birou. Acolo jucăm mica noastră scenetă. Ne certăm la cuţite, fiecare vărsându-ne necazul şi nervii acumulaţi. În parte, avem dreptate fiecare. Eu că nu am ştiut despre ce face el, el că a tras atâtea spaime din cauza mea. Ţipăm unul la altul clipe bune. Ne oprim doar când obosim. Ne doare gâtul, ne doare capul. Ne învârtim prin cameră ca doi nebuni. Suntem obosiţi. Mă opresc şi îl privesc. Ca un pumn uriaş, aceea senzaţie de presiune mă loveşte în piept. Simt, ca o durere, mirosul de iarbă, de piatră.

Răsuflarea mi se opreşte. O panică teribilă mă cuprinde. Mă întorc cu spatele la redactor şi îmi sprijin palmele de perete. Am nevoie de un punct de sprijin, să simt duritatea acelui punct de sprijin.

— Să ne calmăm, aud în spate. Vezi că este un subiect în cercetare la Bertha. – ceva cu o acţiune a poliţiei. Mergi şi vezi ce poţi afla, clar? Şi să nu mai vii cu porcării la mine. Poţi fi tu cineva, dar sigur nu eşti indispensabil. Clar?

— Cristal, spun şi, pentru efect, trântesc uşa cât pot de tare.

Previzibil, toate capetele se rotesc la 180 de grade. Hm, văd că trasul cu urechea este o practică indestructibilă. Şi cât se poate de utilă. Dacă înainte era linişte, acum se aude zumzetul atât de bine cunoscut. Hm… dacă nu suntem şi noi actori de mare clasă… Chem un taxi şi spun:

— Staţia 2 Poliţie.

— Uau, ai şefule belele? mă întreabă şoferul.

— Poţi să o zici de câte ori vrei, confirm.

Am stomacul sub forma unei perii de sârmă. Senzaţia de atac. Aşa am denumit-o. Nu mi-este frică. Vreau ca totul să se deruleze ca într-un film dat la viteză mare. Să aflu mai repede deznodământul. Şi totuşi, sunt cel mai răbdător om din lume. Unul din atuurile mele. Mă concentrez la priveliştea oraşului. Secţia 2 Poliţie înseamnă crime, furturi armate, droguri. Subiectul luat de la Bertha, săraca, n-are noroc şi pace, este unul clasic. Un furt armat, un suspect omorât de poliţist în încăierarea care a urmat. Simplu pentru mine. În clipa asta aş fi în stare să transform o simplă ploaie din Kentucky într-un ciclon. Mă mănâncă degetele. Ştiu că trebuie să-mi fac temele, apoi voi avea parte de felia mea de tort.

— Am ajuns şefule, mă atenţionează şoferul.

— O.K.

Achit taxa plus bacşişul şi cobor din maşină. Clădirea Secţiei 2 Poliţie are două etaje, este galbenă şi lungă. Este o clădire veche, cu un parc în faţă. Se vede stilul ordonat al militarilor. Rondouri cu gazon, curate, tunse, dar nicio floare. Pomii plantaţi milităreşte, la distanţe egale, de o parte şi alta a aleilor. Curaţi. Nicio floare nicăieri. Puteau plăti pe cineva să le pună câţiva trandafiri măcar. Dar… mesajul este cel ce contează. Adică trebuie să citim clar. Suntem organizaţi, noi suntem cei care conducem, e bine? Nu e bine pentru că uneori sar pârleazul cu drepturile lor, cu regulile lor. Şi „uneori”-ul ăsta devine „deseori” în cele mai multe cazuri. Văd uşa pe care scrie ENTER. O pornesc spre acolo. Ţipenie de om. Alt lucru este când… intru.

Da. Era de aşteptat. Balamucul arhicunoscut din secţiile de poliţie, din sălile de urgenţă a spitalelor, din redacţie când se pregăteşte scoaterea ediţiei.

Îmi fac loc cu coatele spre cel mai apropiat poliţist. La un birou, înecat de mii de hârtii, cu o privire stranie, ceva între uimire şi nedumerire, mă priveşte un sergent blond.

— Da? zice cu o voce…

Ştiu. Şi eu aş vrea să fiu acum la mii de kilometrii depărtare, undeva, departe.

— Sunt de la ziar. Detectivul Manole m-a chemat. În legătură cu… şi mă uit pe notiţe, în legătură cu cineva de la Spicemarket.

Ridică un receptor şi rosteşte în silă:

— Detectivul Manole?

Ascultă câteva clipe apoi închide.

— La etajul doi, a patra cameră pe stânga. Şi mai întrebaţi.

Dau din cap convingător şi plin de compasiune pentru el.

Urc zece trepte şi le cobor urgent când, peste mine, vin doi poliţişti cu un individ între ei, beat mort sau drogat, nu-mi dau seama prea bine. Oricum, individul abia este ţinut în frâu de cei doi. Se poartă toţi fără mănuşi şi înjurăturile pe care le aud sunt… frişcă faţă de ce ştiu eu. Iuhu, apoi aici chiar ai ce învăţa. Îi las să coboare apoi urc din nou. Este atât de mare aglomeraţia că nici la metrou nu am văzut-o. Fac eforturi să depistez camera cu pricina. O văd într-un final. Ignor protestele celor care aşteaptă şi intru după ce bat scurt, o dată, la uşă. În cameră altă nebunie. Birouri înghesuite, cu poliţişti care iau declaraţii, cu infractori sau suspecţi, unii calmi, alţii nervoşi. Oricum, atmosfera este una care te înnebuneşte. Sunt ziarist aşa că sunt obişnuit cu atmosfera. Mă opresc la primul birou şi întreb:

— Manole?

— Ăla, spune scurt tipul şi continuă să urle în telefon…

Întorc privirea şi-l depistez pe mult căutatul Manole. Un tip înalt, solid ca o uşă de navetă spaţială, cu păr roşcat şi la fel de bine pieptănat ca al meu. Aş pune pariu că da. Merg la el.

— Detectiv Manole?

— Cine întreabă? zice.

Are o voce calmă, uşor răguşită. Are o privire pătrunzătoare, de parcă ar vrea să înţeleagă totul dintr-odată. În acelaşi timp este obosit. Se vede clar din cearcănele din jurul ochilor, din pleoapele umflate, din umerii lăsaţi de parcă toată povara lumii ar avea-o asupra-i.

— Mal Donaghi. Reporter. Aţi zis că azi putem afla mai multe despre caz. Am fost cuminţi şi ne-am respectat promisiunile. Deci… las cuvintele nerostite, dar flutur semnificativ carneţelul de notiţe.

Dă din cap.

— Bine. Corect. Ăsta-i dosarul, zice şi îmi întinde un dosar din plastic, negru. Te superi dacă pui întrebările în timp ce-mi beau cafeaua? N-am dormit de câteva zile bune.

— Nicio problemă, zic şi-l urmez.

Cu el în faţă nu-i nicio problemă să străbatem coridorul. Ajungem la cafetieră şi în timp ce el îşi toarnă o cafea, eu citesc dosarul. Că am şi ce citi. Patru pagini. Mare dosar. Îmi fac datoria până

la capăt. Pun întrebările, el răspunde clar. În cazurile în care suspectul moare în urma unui schimb de focuri cu poliţia, trebuie să fii cu mare băgare de seamă. Sunt suspiciuni de ambele părţi. Închiderea unui dosar trebuie făcută doar când nu mai există nici cea mai mică umbră de îndoială. Mai simplu este, dacă se poate spune aşa ceva, că unul din poliţişti a încasat în pulpă un glonte de la hoţi. Pun tot felul de întrebări, comode sau incomode, nu-mi pasă. Sunt un ogar la vânătoare. Dar domnul detectiv Manole este OK. Cu adevărat. Răspunde clar şi fără ezitări. Fiecare vorbă este atestată de dosar. Fără dubii, ăsta pare să fie emblema detectivului. La final el pare mai destins, eu mai încordat.

— Şi tot în dosar ai adresa victimei, dacă o vrei, spune şi-şi termină cafeaua.

Vreau să-i răspund, oarecum ironic, că a fost prea amabil dar, întâlnindu-i privirea, mă răzgândesc.

— Da. Nu strică o discuţie cu partea adversă, nu? fac pe inocentul.

— N-am nimic contra. Eu am făcut oferta, nu?

Iau adresa din dosar. Adresa victimei, pe naiba! Un nume nou: Maria. Şi o adresă: a unei universităţi.

— Grea meseria de reporter? mă întreabă.

— Te superi dacă zic că este la fel ca a ta?

Râde.

— Fiecare zice, despre ce face el, că este ceva deosebit. Dar eu mi-am dorit, de mic, să fiu poliţist. Mă visam în fiecare noapte făcând tot felul de isprăvi fantastice. Ce mi-am dorit asta am.

— Adevărat, zic. Uneori, când îţi doreşti cu adevărat ceva, poţi fi sigur că ai parte de acel ceva. Mama îmi spunea: „Mal, dragule, niciodată să nu-ţi pui o dorinţă. S-ar putea să se împlinească".

— Isteaţă femeie, râde.

— Mulţumesc. Ai dreptate. Ferească sfântul să-ţi pui dorinţe în gând. S-ar putea împlini şi atunci ce ne facem?

— În clipa asta aş da orice pentru o oră de somn.

— Şi ce te împiedică?

— Nu am terminat schimbul, zice ofticat. Trebuie să plec.

— OK. Mersi încă o dată. Dacă mai ai ceva pentru noi…

— Mulţumeşte redactorului din partea mea pentru pont. Dacă mai are ceva pentru noi, ştie unde ne poate găsi, strigă şi dispare în

mulţime.

Dispare este un cuvânt oarecum eufemistic în cazul lui. Capul lui este mult peste nivelul oamenilor aşa că îl pot urmări cu privirea.

Cobor şi ies din clădire. Efectiv mă simt în altă lume atunci când ies din clădire. Linişte, multă linişte. Mă uit peste notiţe. Deasupra lor tronează un nume, Maria, o adresă şi câteva cuvinte despre ea. Ce poate să-mi ofere Maria?

Dedesubtul adresei, Manole a scris, cu litere mici, câteva indicaţii: „cunoaşte foarte multe despre L., despre V. Om bun la toate".

4. Maria

Am aşteptat să iasă din universitate. Nu aveam niciun chef să intru şi, poate, să dau buzna peste discuţii amicale, intime, când eu aş vrea doar să-i vorbesc. Sunt oarecum avertizat de faptul că este o fiinţă deosebită, dar care fiinţă de pe pământul acesta nu este deosebită? Ştiu că va purta un palton gri, cu un fular roşu. Deci urmăresc o pată roşie. Din clădire se revarsă, parcă necontenit, valuri de oameni. Unii trişti, alţii veseli, niciunul indiferent. Unele chipuri îmi par cunoscute, dar este doar o senzaţie. Deodată zăresc o pată roşie. Fularul. Este înconjurată de colegii şi colegele ei. Mda! Îmbrăcată splendid, cu paltonul gri, elegant, cu cizmuliţe cu tocuri înalte, pe umăr are, aruncată neglijent, poşeta, iar la gât fularul roşu, aranjat cu o artă deosebită. Pare atât de rece. Să fie una din zilele ei reci sau una din multele măşti. Greu de spus. Distantă că o prinţesă, aproape de ei şi totuşi departe, la mii de mile. Nu ştii de unde să o iei şi cum. Câteva saluturi fugare, câteva zâmbete aruncate ca din tren şi iat-o singură luând drumul către casă. Iar eu sunt în drumul ei. Încetez să mai reazem copacul şi purtând vizibil cartea de filosofie înaintez.

— Mă scuzaţi…

Se opreşte o clipă şi tot pentru o clipă prin ochii indiferenţi trece o umbră de curiozitate.

— Da?

— Mă scuzaţi dacă inoportunez, dar am o mare problemă. Am fost trimis de Manole să mă ajutaţi.

Tace şi nu zice nimic.

— Nu înţeleg cum v-aş putea ajuta. Nici nu vă cunosc.

— Să mă prezint. Mal Donaghi, ziarist.

— Maria. Puteţi să-mi spuneţi Maria. Mi-a telefonat Manole. Haideţi.

Rece. Indiferentă. Şi totuşi mi s-a spus că e toată o văpaie. Acum înţeleg de ce Manole îi spune „Vulcano”. Sub fiecare munte zace un vulcan. Are dreptate. Şi-mi spun că nu ar fi rău să îi demonstrez niţel cine sunt. Şi mă dezlănţui.

Merge grăbit. Nu-mi răspunde decât monosilabic. Mi-este teamă că nici nu este atentă la mine.

— Sunteţi atentă?

— Da. Vorbiţi mai departe. Vă ascult.

Mă potolesc. Sunt doar în vizită de afaceri. Să ne păstrăm deci sobrietatea. Ocolim tot felul de căsuţe şi mergem pe tot felul de străduţe lăturalnice.

— Aici, se opreşte în faţa unei porţi.

Dincolo de poartă o casă mică. Nicidecum o vilă. Doar o casă simplă. Şi doi nuci uriaşi.

— Am mai scurtat drumul. Nu am mai luat-o prin centru. Ocoleam mult, aşa, pe aici, este mai scurt, explică.

— Frumoasă casă aveţi, o laud.

— Nu e a mea, mi-o taie.

Se opreşte brusc şi se întoarce spre mine.

— Eu nu am casă, nu ştiaţi?

Încep să mă repliez.

— Nu prea. Tot ce ştiu despre dumneavoastră se rezumă doar la câteva cuvinte.

— Sunteţi anost?

— Nu. Nu cred.

— Atunci minţiţi.

— Mint? Cum aşa?

— Minţiţi când spuneţi că nu ştiţi nimic despre mine. Anost nu sunteţi, indiferent nici atât. Deci, ştiţi multe.

— Nu înţeleg.

— Ce să vă fac? Asta-i treaba dumneavoastră.

— Daţi-mi un mic ajutor.

— Sunteţi bărbat.

Mă uit cruciş la ea. Nu este femeia care să vrea complimente. Am fost avertizat despre asta.

— Poate că sunteţi obosit. Dar nu este o scuză. Mai ales când vreţi să faceţi o treabă ca cea pe care aţi început-o. Haideţi!

Rumeg ideea.

— Poate am greşit. Sigur am greşit. Şi totuşi vă dau cuvântul meu de onoare că nu ştiam până mai ieri nimic despre dumneavoastră. Nu sunteţi genul de om făcut să dea interviuri. Să ştiţi că Manole a fost foarte zgârcit în amănunte. Mi-a spus doar că veţi purta un fular roşu, iar eu trebuie să am o carte de filosofie în mână.

— Mersi. Totuşi cred că ştii multe despre mine.

— Nu cred. Întotdeauna am considerat femeia un mare mister.

— O la la… Şi eu care credeam că este de ajuns să vezi o femeie şi imaginaţia să o ia razna.

— Presupuneri?

— Da. Să faceţi tot felul de presupuneri la adresa mea.

— De făcut am făcut.

— V-am speriat? Sincer.

— Da. Sau mai degrabă mi-a fost milă. Mi-este milă de oamenii singuri.

— Dacă cuiva i-ar fi milă de dumneavoastră?

— Cumplit! L-aş urî din toată inima. Nu am nevoie de mila lui.

— Vedeţi. Şi atunci de ce sunteţi atât de darnic cu milostivenia dumneavoastră?

— Ştiţi ceva? Să facem pentru moment armistiţiu. Şi să-mi spuneţi pe nume.

Intrăm în casă. Rămân uimit. Este aşa de sobră încăperea… Frumos mobilată dar simplu. Ne facem comozi. Eu îmi aprind o ţigară, iar ea pregăteşte o cafea pe plita din odaie. Din spate arată frumos. Trup frumos mobilat, spate lat şi mijloc subţire, picioare puternice dar frumoase. Poartă un taior de culoare kaki, iar bluză de mătase, culoarea freziei, face un contrast deosebit. Totul pare lejer, dar este ceva… aparte. Ceva care îmi pare cunoscut.

— Mai amară sau mai dulce?

— Indiferent. Las la latitudinea ta să o faci cum vrei tu, Maria.

— Numele meu este Marlena Maria, scoţianule.

— Marlena?!

— Da. Sau nu-ţi place?

Fac practic eforturi extraordinare să-mi revin.

— Ba da. Îmi place mult. Zău! râd galben.

— N-aş zice. Arăţi ca şi cum ai fi văzut o stafie.

— Nu. Deloc.

Tac. Valuri, valuri, amintirile încep să mă copleşească. Ceva îmi

păruse cunoscut. Da. Seamănă cu Milena a mea.

— Scuză-mă dacă am atins vreun teren interzis.

— Nu, nu…

— Cu ce treabă ai venit pe la mine?

— Suntem în siguranţă? Adică, nu ne aude nimeni?

— De auzit nu, dar nu suntem în siguranţă. Casa e oarecum izolată. Practic, la dispoziţia atacatorilor. Ştii să baţi?

— Da. La maşina de scris. E drept nu 100 de cuvinte pe minut, dar mă descurc, glumesc. Mi-a spus Manole că eşti… cum să spun…

— Zi!

— Om bun la toate, ca să zic aşa.

— Da. Am făcut de toate.

— Ştiu. Şi eu am făcut de toate ca să ajung unde am ajuns. Printre altele am fost şi „secretară".

— Şi secretară şi amantă şi restul. Da. La cine vrei să te opreşti? Lupţi contra vreunei firme?

— Nu. Adică nu ştiu. Ştiu însă că l-ai cunoscut pe Vittorio de la Miaţa.

E rândul ei să se oprească din mişcare şi să se albească la faţă. Se uită fix la mine.

— Tot Manole ţi-a spus asta?

— Nu… mint.

— El nu ar face una ca asta. Po t să te întreb de unde ştii?

— Da. Nu este niciun secret. De la fosta lui secretară, blondina înaltă cu preferinţe pentru bărbaţii bine.

— Tia. Uite ce este. O fi Tia cum este dar nici ea nu ţi-ar fi spus chestia asta. Astfel de chestiuni se ocolesc. Rămân subiecte tabu.

— Nu ştiam. Dar i-am spus că îl ştiu pe Antohi. Şi atunci mi-a spus de lucrul ăsta.

— Te pricepi cum să-l iei pe om. Nu ştiu cine este Antohi dar cert este că este un om deosebit dacă Tia a intrat în terenul meu zicându-ţi ceva de mult îngropat, zidit, ascuns.

— E un om şi jumătate. Şi este unul din prietenii lui Manole.

— Aşa da. Vrei să-ţi spun ceva despre Vittorio. Ce anume?

— Cer prea mult dacă spun „totul"?

— Îngrozitor de mult. Este… greu pentru mine. Vezi, e rândul tău să mă „atingi".

— Fără intenţie. Dar am nevoie de ajutor.

— Ştiu. Vittorio a fost şeful meu. Poate… e mult spus, dar a fost… stăpânul meu. Sunt o fiinţă care nu se prea lasă călcată pe coadă dar, uite că el a reuşit să mă subjuge. Să mă domine. Scrâşneam din dinţi şi munceam. Apoi… a fost o dragoste nebună, nebună de tot. L-am pierdut. Sufeream de aceeaşi boală: nu suportam tipii care se credeau buricul pământului. Cât i-am fost secretară a lucrat la proiectul unui pod. Un pod deosebit. Un pod care urma să facă legătura între două oraşe deosebite. Amănunte nu ştiu prea multe. În chestii de astea nu-mi permitea amestecul. Şi apoi, pe vremea aceea, avea un post destul de nesemnificativ.

— Dar construise cel mai important centru.

— Da. Dar era obosit. El! El, care niciodată nu voia să obosească! Tracasat, hărţuit, căuta un pic de linişte. I-am dat câtă linişte am putut da.

— L-ai făcut fericit.

— Fericit? Nu ştiu. Dar era vesel când era cu mine. Trăiam în alt timp, departe de toate. Ai iubit şi tu. Am văzut asta pe chipul tău. Ai iubit şi ai pierdut. Ştii ce înseamnă acele clipe furate. Asta făceam şi noi. Furăm clipele de răgaz, speram să nu se termine prea curând. Dar s-a terminat. Vittorio a plecat. A urmat apoi crima aceea… O crimă dementă menită să acopere altă crimă.

— Nu este numai o singură crimă.

— Nu înţeleg.

— Adică se mai adaugă şi alte crime, discreditări…

— De asta ai venit la mine?

— Da. Pe scurt povestea sună aşa: Vittorio de la Miaţa este autorul proiectului unui oraş. Construcţia a fost făcută sub ochii lui, cu îndrumările lui, pas cu pas. Un oraş aparte. Am ajuns acolo căutând un prieten şi acolo am intrat într-o splendidă încurcătură. Plecasem să cer ajutor unui prieten, Antohi, pentru un reportaj. Şeful meu îmi ceruse ceva nemaipomenit. Acolo Antohi m-a pus în legătură cu un pictor, directorul unui muzeu. Un muzeu straniu. Tablourile de acolo sunt stranii. Poate îţi pare o tâmpenie dar dispăreau oameni şi apăreau tablouri în galerie. Ştiu, pare incredibil, dar… Apoi am primit în dar o piatră, ceva… nemaivăzut până acum. Plus am primit ceva bobârnace…

— Oameni ca noi sunt incomozi.

— Cert. Era cât pe ce s-o mierlesc. Cu această ocazie am făcut cunoştinţă cu un doctor şi familia lui. Oameni dintr-o bucată aruncaţi

la gunoi. Aranjaţi ca să nu mai poată scoate capul afară niciodată. Apoi am cunoscut un detectiv. La fel de strivit şi el. Toţi mi-au spus acelaşi lucru. Sunt absolut convins că Vittorio vrea să spună ceva. Ne indică ceva. Ceva ce noi nu înţelegem. *Încă* nu înţelegem.

— Sperai ca eu să-ţi povestesc despre proiectele lui. Despre gândurile lui.

— În parte, da. Ştiu că este foarte greu să-ţi aminteşti despre lucruri care încă te dor. Şi eu am fost ca tine.

— Eşti tare.

— Că „am fost"? Te înşeli. Sunt foarte slab. Şi azi îmi amintesc despre clipele noastre cu aceeaşi intensitate cu care le-am trăit atunci. Dar… Hai să o lăsăm baltă.

— De ce? Ţi-e frică?

O privesc. Stă pe scaun gârbovită. Ţinuta ireproşabilă a dispărut, dar a rămas aerul deosebit pe care-l degajă, picioarele fine, dezgolite până deasupra genunchiului, mâinile albe, fine, atârnând fără vlagă, capul frumos, cu chip obosit, străveziu.

— Nu. Nu de amintiri mi-este frică.

Se zgribuleşte brusc sub palma aspră a unui ger nevăzut.

— Da. Da. Ai dreptate.

— Ştii, Maria, ai toate motivele să te temi de ce se poate întâmpla.

Ridică capul încet şi mă simt deodată strivit sub enormă şi greaua privire, de ochii plini de lacrimi şi recunoştinţă. Da. Are dreptate. Şi eu în locul ei aş proceda la fel. Mai ales când mai primesc pe deasupra şi nişte telefoane „drăguţe", nişte scrisorele „drăguţe" şi nişte impulsuri la fel de simpatice cum ar fi brânciul amical ca să ajung mai repede sub roţile unui autobuz ce vine cu viteză sau palmele primite de după un colţ când te aştepţi mai puţin, asta aşa, doar ca să dea ceva de lucru chirurgului tău şi să-ţi subţieze contul din bancă, că asigurările… Prea mulţi bani strică. Asta o înţeleg. Sunt unii care au simţul umorului atrofiat, rău de tot. Sau sunt alţii tare, tare glumeţi. Şi viaţa este o joacă, nu-i aşa? E.

— Oricum, mulţumesc, spun încet.

— Îmi pare rău că nu te prea pot ajuta.

— Apropo, nu am înţeles ceva. Unii spun că Vittorio s-a sinucis, alţii că a murit ajutat…

— Cum poţi spune că s-a sinucis??

— Tu ce crezi?

— Mi s-a spus că a făcut un atac de cord pe când era la petrecere, undeva la Cairo.

— Aha.

— Nu văd ce este anapoda aici. Era obosit, tracasat. Nu a mai rezistat. Nu a mai putut suporta şi i-a cedat inima.

— Nu i-a cedat deloc inima. Alţii nu l-au mai putut suporta. ASTA A FOST. Inginerul Vittorio de la Miaţa nu suferea de inimă, spun încet.

Plec lăsând-o uimită. Hm, nu prea cred eu că nu ar şti toate acestea. Dar, mă rog, poate are în spate nişte „argumente" serioase. Manole, Manole, ai crezut că mă ajuţi dar, uite, nu ai putut. Oameni suntem cu toţii. Sar peste o groapă şi încerc să ies din labirintul de străzi mici şi înguste.

5. Drumurile noastre toate, se vor întâlni vreodată…

Stau la birou şi ronţăi, plin de conştiinciozitate, pixul. Unii umblă cu dischete, alţii cu tot felul de agende electronice. Eu mă mulţumesc cu un pix. Bat, cu două degete, raportul, adică reportajul pentru Patrick McCullen. Elegant stilul meu, nu? Patrick McCullen., ce nume! Aş fi jurat că este un texan de treabă redactorul şef. De fapt, este un scoţian de treabă. Dacă mă gândesc un pic, nimeni din redacţie nu-i ştie numele. El este REDACTORUL ŞEF. Atât. Îmi spunea bătrânul că prieteniile adevărate se fac pe vremuri de nenorocire, de război. Doamne, câtă dreptate a avut. Eu şi Patrick. În vremuri normale nu am fi avut nimic în comun. Totuşi, el este cel care m-a primit, m-a ascuns şi, de ce nu, m-a ajutat. Iau foile şi o pornesc spre cabinetul negru. Stai să vezi ce răcneşte. Plecarea la Maria uitasem să i-o raportez. Bat în tocul uşii. Uşa este deschisă, aşa că…

Redactorul ridică privirea din hârtii şi văd cum buzele i se subţiază.

— Da? întreabă încă calm.

— Câteva clipe libere pentru mine?

— Cum să nu! Vai de mine! Pentru o aşa personalitate…

Aha, a început represaliile. Drace, să te ţii… Închid uşa. Tot o să se audă răcnetele dar măcar să atenuez nivelul decibelilor.

— Unde ai fost? Ce este aici? Circ? Se pleacă şi se vine când vrei tu? Eu ce păzesc aici? Sau sunt un măscărici? Ţi-am cerut aşa de mult când ţi-am cerut un reportaj despre o crimă? Sau este deasupra

talentelor domnului Donaghi?

— Am adus reportajul, strecor printre strigătele redactorului.

— Vai, nu trebuia atâta deranj. Sunteţi prea bun pentru noi, domnule Donaghi. Cum să vă mulţumim?

Îl las să-şi facă numărul. Este obosit, tracasat, nervos şi pe deasupra a fiert în suc propriu câteva zile din cauza mea. Se opreşte într-un final, răsuflând din greu.

— Lasă reportajul aici şi pleacă. Într-o zi o să auzi că am murit şi atunci fi sigur, să ştii că este din cauza ta!

— Regret. Sincer. Am vorbit cu detectivul, am făcut câteva cercetări pe cont propriu. Trebuia să fiu sigur, boss. Când este vorba de poliţişti şi hoţi, de gloanţe încasate în ambele tabere, trebuie să fii sigur ce tipăreşti. Ai deja o citaţie. Nu cred că mai vrea cineva încă una, subliniez.

Pufneşte enervat. Nu trebuia să-i amintesc de asta. Nu trebuia.

— Am făcut două variante. Una scurtă pentru pagină a patra şi una lungă pentru pagina unu sau doi. Tu hotărăşti. Poate mai apare ceva între timp. Ştiu că băieţii sunt plecaţi la vânătoare.

De fapt, nu vreau decât să se uite pe fiţuica pe care am pus-o deasupra păgânilor. Nu conţine decât câteva cuvinte: „Trebuie să-l văd pe Manole!”. Se uită în cele din urmă la reportaj şi-i pică fisa. În fine.

— A cooperat? Adică a făcut pe durul cu tine sau…

— Său. A fost… prietenos. Nu mă aşteptam.

— Da. Le mai vindem poturi despre droguri sau alte chestii. O mână spală pe alta. Asta să o bagi la cap, mă atenţionează.

— Ai dreptate, şefule. Ca totdeauna. Ca totdeauna.

Ies din birou. A trecut furtuna. Văd alţii care se pregătesc să intre în cuşca leului. Le fac semn că pot intra. Eu am fost cel care a recepţionat fulgerele.

— Odată şi odată o să spun să mă plătiţi ca paratrăsnet, îi avertizez.

— Tu eşti de vină. Cine naiba te-a pus să pleci fără să spui, dau din umeri nepăsători.

Merg mai departe fără să îi iau în seamă. Vorbe aruncate peste umeri. Prostii fără sens. Eu trebuie să ajung la detectiv.

— Taxi, strig, şi repede. Este urgent. Secţia 2 Poliţie.

— Totul este urgent, zice calm negrul de la volan dar asta nu-lâm piedică să decoleze ca la raliu.

Ajungem la Secţie repede. Tipul este expert. Plătesc fără să clipesc cât cere, asta da taxă, şi urc urgent spre biroul domnului Manole. Aceeaşi nebunie ca de data trecută. Intru în cameră şi-l caut cu privirea pe Manole. Nu-l văd deloc.

— Detectivul Manole? întreb pe primul ofiţer pe care îl văd.

— Era pe aici acum câteva clipe, spune şi se uită în jur. Mai aşteptaţi-l. Sau este urgent? mă întreabă.

— Nu. Nu. Îl aştept, zic fals degajat.

Mă duc la biroul lui şi mă arunc pe scaun. Biroul este gol. Dacă ar fi fost aici, acum câteva clipe, ar fi avut măcar o hârtie pe birou. Nu ştiu de ce dar mă cuprinde o stare de agitaţie inexplicabilă. Fraţilor, aici pute. Da' pute rău de tot.

Într-o clipă, fals calm şi degajat, încerc să ies din clădire. În clipa în care am coborât ultima treaptă, văd uşa de la intrare deschizându-se şi… pe Gillen, ăla este Gillen! Gillen la Secţia 2 Poliţie? Ce caută aici? îl văd privind calm lumea şi încep să simt primejdia. Fac stânga-împrejur şi caut cu privirea o ieşire de urgenţă. Văd un coridor prin care intră şi ies poliţişti. O iau spre uşa respectivă. Nu mă pot concentra decât asupra unei singure întrebări: Ce caută Gillen aici? Zâmbesc larg când trec de uşă şi intru pe culoar. Este lung dar la capătul lui văd trepte. Poate dau spre o ieşire de serviciu. Nu-mi permit să mai rămân nicio clipă în clădire. Mă rog să nu apară niciun sergent sau altcineva care să mă ia la întrebări. Am avut dreptate.

Cobor treptele şi mă trezesc… într-o sală de sport. Iisuse! Noroc că nimeni nu face gimnastică acum. Mă uit în stânga şi în dreapta. Văd alte uşi. Fug spre ele. Duşurile. Caut o ieşire disperat. Dacă Gillen îşi permite să apară în public, fără frica de a fi înhăţat, înseamnă că totul s-a împuţit. Iisuse! Ies de la duşuri şi pătrund pe cealaltă uşă. Este o ieşire de serviciu. Trepte care urcă. Încerc să mă orientez. Nu am chef să ajung în acelaşi loc, de unde am pornit. Urc cu atâta frică în mine… Apuc mânerul cu putere şi deschid uşa cât de încet pot. Sunt la etajul doi. N-am niciun pic de noroc azi? Mă uit atent şi-l văd pe Gillen la celălalt capăt al coridorului. Mă arunc într-o cursă nebună, contra-cronometru. Trebuie să ies din clădire înainte ca Gillen să coboare. Nu-mi mai îmi pasă de ofiţerii care se uită după mine. În clipa când ies pe uşa principală mă simt în stare să mă bat cu un batalion. Undeva, pe aici, trebuie să fie şi maşina cu care Gillen a venit. Sigur. Iat-o. Hm, de când a devenit Audi o maşină pe care s-o treci cu

vederea? Fac cu mâna unui taxi.

Vreau un elicopter în clipa asta. Încerc să mă stăpânesc. Nu vreau să par panicat dar dacă Gillen… şi dacă era doar cineva care semăna cu el? Devin paranoic. Reporter paranoic.

— Da' ai alergat ceva, spune şoferul.

— Sunt cam grăbit din fire, spun neatent.

— Şi tare neatent, spune şi opreşte taxiul.

Mă uit brusc la şofer. Este Manole.

— Iisuse, m-ai speriat. Iisuse! zic şi încerc să-mi potolesc bătăile inimii. Nu mai face asta niciodată. M-ai omorât, ţip la el.

— Scoţian cu inima slabă? Asta o văd pentru prima oară, zice calm.

— Şi ultima dată. Ştii pe cine am văzut acum câteva minute? Pe Gillen. Ştii cine este Gillen? Îţi spun eu…

— Ştiu cine este. Unde l-ai văzut?

Mă potolesc. Dacă mi s-a părut? Dacă era doar cineva care semăna cu el?

— Unde l-ai văzut? repetă foarte atent la mine.

— Mi s-a părut că l-am văzut pe Gillen, zic potolit. Nu cred că ar putea să fie el. Ar fi o mişcare tare eronată din partea lor.

— Eroare sau nu, asta grăbeşte lucrurile un pic.

Stă pe gânduri. Nimeni nu se aştepta la asta.

— Donaghi, Donaghi, eşti atent?

— Mai ceva ca o vulpe la vânătoare, zic.

Scoate o hartă din torpedou.

— Ştii unde este hipodromul? Dar Piaţa Presei Libere? Bun. Memorează drumul pe care ţi-l arăt. Nu-mi permit să scriu nimic. Deci, o iei pe aici şi pe aici, îmi arată şi arătătorul lui indică un drum precis pe hartă.

Sunt atent. Doamne, cum să nu fiu atent la drum…

— Trebuie să intri într-o canalizare. De acolo mergi tot înainte. Clar? Donaghi, mergi tot înainte. Ai să ajungi unde trebuie.

— Unde? întreb. Unde? Hai scutiţi-mă cu misterul ăsta. Unde? Vreau să ştiu dacă acolo pot afla răspunsuri despre tablouri, despre piatra albastră, despre la pata. Îmi garantaţi că pot afla astfel de răspunsuri?

— Nu ştiu. Sincer, nu ştiu. Poate acolo vei afla unele răspunsuri. Poate nu. Poate vei afla alte întrebări. Crede-mă Donaghi, în clipa asta,

eşti mai valoros decât mulţi alţii. De aceea, caută şi evită, pe cât posibil, pericolele. Ştiu, spune repede văzându-mi faţa, ştiu că nu este vina ta dar… fi un pic precaut. Te rog eu.

Este mult prea serios ca să mă cert cu el. Şi am tras o spaimă care încă nu mi-a trecut.

— OK. Dar întâi trecem pe mine, acasă.

Se uită lung. Ce mi-a spus acum câteva clipe?

— Ştiu, dar trebuie să mă schimb.

Se uită spre pantalonii mei.

— Nu am ajuns încă la stadiul ăla, spun. Dar sunt leoarcă. Şi toţi o să mă întrebe unde naiba am alergat în halul ăsta.

— Cred că un magazin este mai simplu, spune şi porneşte taxiul.

Fie pe a lui. Trebuie să mă schimb şi să mă calmez. Nu de alta, dar trebuie să intru într-o canalizare. Încep să cred că totul este un coşmar. Canalizare? Cum naiba intru acolo? Ce mă aşteaptă acolo? Cireaşa de pe tort?

6. Mişcarea de rezistenţă

Am coborât cât mai repede cu putinţă. Pe jos apă multă şi murdară. Într-adevăr, cine şi-ar închipui că într-o canalizare ar exista calea spre cea mai oribilă lume, cea a crimei, a misterelor şi mai ales cheia tainei pietrei albastre.

Noroc că mi-am luat cizmele. Doamne, cine şi-ar fi putut închipui, scumpă mătuşă, că voi ajunge să-şi mulţumesc pentru faptul că m-ai bătut atât la cap să-mi iau cizmele astea de alpinist, impermeabile, pe care le detestam când le vedeam? Sărut mâna şi la mai mare, mătuşico, datorită dumitale acum, scumpul tău Mal, nu are probleme cu apa sau noroiul.

Pe măsură ce înaintez apa începe să crească. Sper să nu fiu nevoit să înot, nu de alta, dar nu am costumul de scafandru autonom la mine. Doar un amărât de costum din tweed şi o geacă de piele care nu a costat decât 1500. Iar eu pentru un reportaj bun, realmente bun, iau maxim 2000. Halal echitate! Simt cum piciorul îmi zboară brusc înainte şi, fără voia mea, fac o baie. Stau nemişcat în apă o clipă, ascultând atent orice zgomot. Sper, stimate gazde, că nu v-am deranjat! Mi-ar părea atât de rău! Mă ridic încet, înjurând din toată inima bălţile din toată lumea, apoi, sprijinindu-mă de zid, îmi continui drumul. Dacă la început a fost cât de cât lumină, acum sunt într-un întuneric beznă. Dar, zău că mi-e frică să aprind lanterna. Cine ştie ce-ar mai ieşi de aici.

Pipăi zidul umed, rău mirositor, până simt că se termină. Mai încolo, niciun sprijin. Iau cu dreapta lanterna din buzunar, îi acopăr lentila cu degetele apoi o aprind uşor, să nu fac zgomot. Pe moment nu văd nimic orbit, apoi mă obişnuiesc cu lumina. În faţa mea se deschid trei coridoare. Ca în filme. Unul la dreapta mea, altul în stânga şi unul drept în faţă. Care este adevărata cale? Pentru că doar una este adevărată, restul sunt, presupun, nişte capcane. Sting lumina şi pe întuneric fac o mică socoteală. Vas să zică sunt pe strada A128, înseamnă că eventualul drum la dreapta ar duce undeva spre Casa Presei, iar cel din stânga spre lac. Cel din faţă ar duce pe undeva, pe la Hipodrom. Şi tot nu sunt eu lămurit cum ar avea atunci vreo legătură cu ce mă doare pe mine. Fie ce o fi. La o adică sper să mă descurc. O iau spre stânga. De data asta, prudent, pipăi cu piciorul locul înainte de a păşi. Evit astfel două gropi alunecoase. Aprind din când în când lumina şi mai ales evit să mă sprijin de ziduri. Nu aş putea spune exact cât am mers dar la un moment dat aud un zgomot surd. Apa este deja până la nivelul coapselor. Şi, iaca, îmi vine o idee. Dacă s-ar aprinde lumină la un moment dat aş putea fi zărit, dar nu e acelaşi lucru dacă sunt sub apă. Risc o răceală zdravănă dacă înot şi e posibil să fie doar o simplă trăsnaie, dar dacă e ceva adevărat? Mă las uşor în apă. Mârâi ceva de dulce când, scoţându-mi geacă, simt apa rece aproape paralizându-mi mişcările. Caut sub apă un pietroi, ceva mai mare, şi după ce-l găsesc, îl pun peste geacă. O să stea la murat, nu glumă. Astfel nu va pluti şi nu mă va da de gol. La fel procedez cu haina. Aş vrea să cred că tot albă va rămâne cămaşa dar… aş visa. După cum simt apa încep să-mi vizualizez cămaşa devenind neagră. După ce-mi „aranjez" ţinuta îmi balansez batiscaful şi încep să fac explorări în mediu hidro. Din când în când mai scot periscopul afară ca să mă aprovizionez cu aer. Chestia o fac cu grijă, ca să nu-mi asurzesc eventualii urmăritori cu gâfâielile de focă obosită. La un moment dat nu mai simt picioarele atingând pământul. Îmi dau seama că nivelul apei a crescut simţitor, iar când scot capul din apă şi căpăţâna mea face cunoştinţă cu tavanul într-un mod foarte sec, simt că ipoteză mi se confirmă întru totul. Spaţiul liber ca să pot respira a devenit foarte mic. Hotărăsc că să-mi fac o rezervă de aer, să înot până o epuizez, în speranţa că în acel moment voi găsi vreun gol de aer. Dacă nu, cu ultimele puteri, să mă întorc. Mă scufund. Aprind lanterna. Noroc că este bună la aşa ceva. Merg, adică înot ce înot până văd, brusc, deasupra mea un trup omenesc plutind în derivă.

Curenţii îl leagănă uşor. Sting lumina şi mă ridic la suprafaţă. Simt aerul răcindu-mi faţa. Apoi, imediat, simt şi duhoarea. Aprind lanterna. Un picior este la câţiva centimetri de obrajii mei. Îndrept lumina şi cu toate că am văzut multe, simt stomacul cum mi se întoarce pe dos. Persoana este de foarte, foarte multă vreme pe-aici. Piciorul cel puţin, dacă nu vedeam conturul trupului, l-aş fi confundat cu un buştean umflat de apă şi mucegăit. Unele degete nici nu mai există, se vede chiar osul. Mă scufund pe sub cadavru şi aprinzând lanterna îl studiez cât de cât. Nu-l ating deoarece dacă aş face-o tare mi-este teamă că s-a sfărâma bucăţi – bucăţele. Renunţ după un timp. Ce trebuia văzut, am văzut. Îmi continui drumul. La un moment dat lumina se opreşte pe un grilaj. Sting lanterna şi mă ridic încet la suprafaţă. Şi văd ce nu mă aşteptam să văd. Lumină. Şi mult zgomot. Grilajul e înalt, până la tavan. Dincolo de el este un fel de peron iluminat ambiguu. Iar după limba de beton, iar apă. Cu toate eforturile mele grilajul nu poate fi deschis. Înseamnă că este unul mobil. Sunt pe cale să plec când aud voci. Mă scufund fulgerător. Când am zis eu că am „noroc", apăi să ştiţi că am „noroc". „Norocul meu" acum este apa devenită destul de limpede. Cămaşa albă. Dâra de noroi pe care o las în urmă. Şi celelalte siluete venind, înot, spre mine. Ies la suprafaţă. Sper să nu mă linşeze de prima dată. Lumina se face mai puternică. Grilajul se ridică încet şi eu, escortat, înot spre micul mal.

— Un oaspete neaşteptat, susură o voce prea blândă la ureche.

Ridic ochii dar sunt orbit de lumină.

— Mă scuzaţi, dar nu am putut să-mi anunţ venirea. Fiţi sigur că v-aş fi înştiinţat, zic şi mă ridic.

De fapt, e mult spus „mă ridic" căci o forţă uriaşă mă saltă din apă ca pe o rufă şi mă aşază pe sol scuturându-mă zdravăn. Nici nu ridic ochii bine că o cârpă neagră îmi stăvileşte dorinţa de cunoaştere. Mâinile îmi sunt apucate bine de o parte şi de alta şi încep să mergem. Înainte de a termina primul pas aud grilajul lăsându-se. Şi de ce să nu spun sincer, chiar în clipa aceea îmi fac cruce cu limba, implorând cerul să mă ajute să mai văd lumina soarelui.

Nu pot spune că este cald pe unde merg. Aşa că la un moment dat tremur binişor de frig şi frică. Pe spate am cuibărit un şarpe de gheaţă.

— Încă puţin şi ajungem, susură aceeaşi voce.

Nu pot spune nimic. Nu de alta dar cârpa e prea mare. Mi-a

acoperit şi gura. Hm, dacă nu aş fi scoţian aş fi pariat că este o glugă, dar aşa nu cred nimic. Aştept să văd ce va urma. Şi mi-este cam teamă că nu va fi ceva bine pentru mine. Asta pentru că nu aici trebuia să ajung. Ci cu totul într-o altă direcţie.

— Coboară, se răsteşte altă voce.

E groasă, aspră şi mi-l închipui pe posesor ca fiind un tip gras, un obez de fapt, acrit de toate, fumând ţigară după ţigară. Înainte de a mi se scoate cârpa sunt controlat, cum se cade.

— Puteaţi să mă întrebaţi pe mine dacă am ceva. V-aş fi răspuns că nu am nimic, spun dar nu sunt atât de sigur că m-au şi auzit.

— Dezlegaţi-l!

Mi se scoate cârpa şi braţele îmi sunt eliberate. Îmi frec carnea amorţită şi încerc să mă obişnuiesc cu lumina din încăpere. Deşi imaginile încă îmi joacă înaintea ochilor tot recepţionez informaţia că aici iluminarea se face cu ajutorul unor făclii.

— V-aţi revenit? aud aceeaşi voce blândă.

— Nu încă, răspund şi-mi frec ochii cu nădejde.

Când îi las în pace văd o încăpere mare, un fel de amfiteatru antic. Adică văd treptele de jur-împrejur, văd spaţiul central în care stă ilustra mea persoană. În faţa mea, locurile spectatorilor sunt de fapt scaune sculptate în piatră. Mai multe scaune sunt mai mici sau mai înalte, au o anumită ierarhie. Pe unele din ele, se află siluete ghemuite, în haine negre.

— Nu vă fie teamă, nu aţi nimerit la un spectacol. Aici nu se joacă teatru.

— Dar… cărţi?

— Poate doar cu cărţile pe faţă.

— Nu este şi ăsta un joc?

— Nu aş prea zice. Să vă spun drept este pentru prima dată când văd pe cineva, aproape mort, râzând.

— Aproape mort? Drace! Sinistră situaţie. Chiar vă vine să râdeţi?

— Vorbeam despre dumneavoastră.

— De mine? Nu aş zice că râd. E drept că nici nu bocesc. Nu mă pricep. Poate… dumneavoastră vă pricepeţi?

Spectatorii încep să mârâie. Vreau să mă întorc spre interlocutorul din spatele meu dar sunt împins la loc cu violenţă.

— Ştiţi unde vă aflaţi?

— Cert, nu unde trebuia să fiu.

— Aţi încurcat drumurile?

— Sincer să fiu, da. Dar tot este bine. Văd că am ajuns în ţara misterelor. Şi asta în plin secol al tehnicii şi al călătoriilor în spaţiu. Mie de mic mi-au plăcut poveştile.

— Vreţi să vă spun una?

— De ce nu? Mi s-a spus că nu este frumos să refuzi. Evit, deci, să fac acest lucru.

— Minunat! râde vocea.

— Apropo, nu m-am prezentat. Mă numesc Mal Donaghi, ziarist.

— Ia te uită! rămâne uimită vocea. Un ziarist a venit să se intereseze de noi?

— Nu ştiu pe cine aşteptaţi, dar cert nu sunt eu acela. În general nu mint aşa că tot ce v-am spus adineaori este purul adevăr.

— Vreţi să vă cred?

— Adevărul umblă cu capul spart. Vă priveşte dacă credeţi sau nu, dar dacă vă veţi interesa niţel veţi afla că nu mint.

— Corect. Ştiu acest lucru, aprobă vocea.

— Citiţi ziarele? Nu aş spune că este multă lumină pe aici. Poate vreţi să vă păstraţi incognito, bat eu apropouri.

— Nimeni de aici nu are nume. Nici chiar eu, aud altă voce.

Înainte de a putea răspunde, pe lângă mine trece o siluetă mică, subţirică, cu un fel de coroană uriaşă, trapezoidală, toată drapată în negru. Urcă treptele şi ocupă scaunul cel mai înalt. Zona aceea este cea mai în umbră, aşa că nu pot zări mai nimic.

— Şi nimeni nu a mai ieşit de aici, completează cea de a doua voce.

— Ascultaţi… Excelenţă. Eu am nimerit întâmplător pe aici. Nu am avut nicio intenţie să ajung aici, încerc să lămuresc personajul principal.

— Încotro mergeaţi?

— Căutam un drum, dau eu înapoi.

— Un drum?

— Un drum pentru rezolvarea unui mister.

— Nu este un răspuns.

— Ba e. Altul mai bun nu am, mă enervez.

— Ba da. Adevărul.

— Eu…

— Știu. Nu mințiți. Dar nici nu vreți să-mi spuneți cum ați ajuns aici, ce căutați.

— Dacă vă spun, mă considerați… nebun.

— Toți cei de aici suntem… cam nebuni.

Ups! Trebuie să mă hotărăsc. Oftez.

— Atunci, a fost așa: trebuia să o iau pe un drum și erau trei drumuri. Am tras cu banul și am luat-o la stânga. Adică pe aici.

— Incomplet. Înainte de a coborî în gura de canalizare ați dat târcoale două zile. Ați fost peste tot. Și ați iscodit peste tot.

— Am întrebat. Iar pe aici am luat-o pentru că trebuia să ajung undeva, între Hipodrom și Lac, bravez.

— Unde?

— Vreți să știți prea multe.

— Doar „adevărul. Am tot dreptul să fiu bănuitor cu cei care calcă acest teritoriu și care dau răspunsuri în doi peri.

— De ce?

— Pentru că acest loc este doar al nostru. AL MEU.

— Nu este un răspuns. Și credeți că este vreo deosebire mare între mine și dumneavoastră?

Spectatorii se agită din nou.

— Da, se supără vocea. Și încă una imensă.

— Nu cred. Toți suntem egali. Chiar dacă pe lume nu se observă acest lucru încă.

— Minciună! Voi sunteți elita, oamenii de nădejde ai acestei lumi, strigă batjocoritor.

— Nu cred. Elită nu există. Poate doar o clică care se crede mai specială pentru că are patru codițe în loc de trei și ochi albaștri în loc de verzi. Bancuri!

— La fel scrieți și prin ziare.

— Scriu ce cred. Oamenii citesc ziarele pentru că acolo sunt descrise fapte și doar câteva păreri despre ele. Părerile emise nu sunt legi și există oricând posibilitatea ca să fiu contrazis. Este adevărat că eu încerc să îi conving pe ceilalți de justețea părerilor mele. Nu mă bazez pe basme. Îmi plac, dar ele sunt o lume cu totul și cu totul aparte.

— Ca această lume.

— Lumea cui?

— A celor refuzați, a celor sacrificați în numele legilor umanitare, se apropie de mine personajul.

Acum văd bine făptura Excelenţei sale. Coroana uriaşă este însuşi capul excelenţei sale. În faţa mea am cel mai reuşit exemplar de diocefal. Cred că Frankestein, personal, s-ar fi speriat de acesta. Este drept că şi eu dau un pas înapoi dar îmi revin repede.

— De asta…

— Eu arăt încă bine. Înţelegeţi?

Înţeleg.

— Presupun că nu vreţi să auziţi de la mine ceva în genul „I am sorry"?

— Nu.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Cu informaţii.

— Dacă pot să vă ajut, vă ajut. Dar nu m-aţi lămurit ce este cu acest joc, fac semn spre amfiteatru.

— Nu este un joc.

— Nu este un joc? Sunt interogat de parcă aş fi vinovat de nu ştiu ce mare crimă. La o adică vă sunt oaspete, zic cu tupeu.

— Oaspete? râde. Poate prizonier.

— Prizonier?

— Aţi văzut prea multe. Aţi înţeles prea multe…

— Văzut?! Oh, da, am înţeles că am nimerit într-o lume diferită, a unor handicapaţi, dar cu certe complexe de paranoici, fără supărare că v-o zic, mă enervez.

— Aţi merita să muriţi pentru ce aţi spus!

— Şi nu mor pentru că aveţi nevoie de mine, nu? De ajutat vă ajut prietenește, dar refuz să o fac sub constrângere.

— Glumiţi! Sunt foarte sigur că glumiţi.

— Deloc. Detest constrângerile. În general, ceea ce fac, fac din plăcere şi din convingere.

— Drăguţ. Dar nevalabil. În ziua de astăzi nu mai facem nimic din plăcere. Iar să credem cu ardoare într-un anumit lucru, este absurd, pentru că toate sunt în continuă schimbare.

— Oare? Dar ce faceţi aici este din convingere?

— Nu credeţi? Toţi cei de aici am ajuns unde am ajuns datorită unora ca tine. Care cred cu fanatism în anumite lucruri.

— Nu confundaţi persoanele. Eu accept schimbarea dacă mă convingeţi de adevărul ei.

— Adevăr?! mai există adevăr?

— Nu înţeleg. Vreţi să fiţi mai explicit? Nu de alta dar am convingerea că joc într-un film de proastă calitate.

— Acest loc este imperiul nostru, al unora ca mine. Un loc pe măsura noastră. Unde ne ascundem frumuseţea şi de unde vom porni răzbunarea noastră.

— Răzbunare?

— Da. Credeţi că am fost aşa de la început? Greşiţi. Am fost adus în această stare. Şi nu numai eu. Toţi prietenii mei. Am crescut aici, ascunşi de mamele sau taţii noştri. Alţii nu au avut pe nimeni, copii lepădaţi. Ce să caute într-o lume perfectă astfel de exemplare?

— Imposibil!

— Ba este posibil. Mama mea a fost un cobai. Un fel de om expus la tot felul de teste şi asta în numele umanităţii. Vă place? Din nefericire era însărcinată. Cu mine. Îţi închipui restul poveştii?

— Da. Din cauza acelor agenţi… aţi devenit mai altfel.

— Exact. Altfel, ce bun substitut pentru cuvântul monstru. Nu credeţi că mai există şi astăzi aşa-zise centre de sănătate unde, de fapt, eşti pur şi simplu desfiinţat ca om în numele binelui umanităţii? Mama mea suferise un mare şoc pe atunci, aşa că a devenit o ţintă uşoară pentru oamenii aceia. Sub pretextul că o ajută, au desfiinţat-o.

— Şi cum aţi ajuns aici?

— Simplu. Mai erau şi alţii în situaţii asemănătoare. Am ajuns aici. În acest splendid loc. Imposibil de aflat, imposibil de controlat.

— Şi oamenii aceştia nu au putut protesta?

Râde.

— Îi credeţi chiar atât de naivi pe acei indivizi?

Nu-mi vine să cred. Mai pot exista astfel de locuri? De bună seamă. Unde există oameni ca Gillen mai pot exista astfel de specimene.

— Fugari, zic încet.

— Fugari? Nu suntem nişte simpli fugari. Nu fugim. Ne-am ascuns aici şi aşteptăm să vină şi ziua noastră. ATUNCI vom arăta de ce suntem în stare!

— Dar nu toţi cei de afară sunt vinovaţi…

— Nu. Adevărat. Dar sunt vinovaţi că sunt normali şi nu arată că noi.

— E o nebunie să pedepseşti lumea pentru câţiva demenţi.

— Atunci spune-mi numele celor vinovaţi.

— Eu să-l știu? Tu ești cel mai în măsură să răspunzi.

— Nu pot. Nu știu. Știu doar locul.

Mă luminez deodată. Acum înțeleg tot teatrul ăsta. Indivizii aceștia mă cunosc ca pe un cal breaz.

— Acum înțeleg cu adevărat. Dacă sunt ziarist înseamnă că am acces la o serie de informații. Cum ar fi acelea privind diversele locuri, locuri pe care le cauți tu.

— Nu îl caut, mă corectează. Știu unde este. Dar nu pot pătrunde în interior.

— De asta îmi lași viața.

— Da.

— Greșești. Cine îmi garantează că după ce vă ajut voi mai trăi?

— Nimeni.

— Atunci? Și apoi dacă stau să mă gândesc, viața mea nu valorează atât de mult.

— Mai gândește-te.

— Nu am la ce. De unde să știu că îi vei pedepsi pe numai pe vinovați, dacă mai trăiesc bineînțeles? Nimeni, vorba ta, nu garantează.

— Știam că vei ajunge la noi.

— Pe naiba! Am mai spus. Din greșeală am nimerit aici.

— Ce știi tu despre Vittorio de la Miața?

Rămân perplex. Nu am întrebat pe nimeni de acest nume. Cel puțin în acest oraș.

— Sunt obosit, lungesc discuția că să-mi revin din șoc.

În spatele meu cineva mormăie ceva și sunt trântit imediat pe un scaun. Unul din piatră după cum protestează bietele mele oase.

— Deci?

— Nu înțeleg despre cine vorbiți, fac pe nebunul.

— Despre Vittorio de la Miața. Îl știți foarte bine. Nu mă refer la o cunoaștere personală. Este obiectul a câtorva săptămâni de nesomn. Și e păcat să vă chinuiți de unul singur.

— Să mă chinui?

— Ați fost pe la scumpa doamnă Maria. Dar ea știa atât de puțin! Iar Manole nu riscă nimic spunându-vă că nu știe nimic. În rest… cine știe? Spuneți-ne nouă ce căutați și poate vă ajutăm. O mână spală pe cealaltă.

— Ziua de ieri, mormăi. Ce căutați voi și poate vă ajut EU, spun cu voce tare.

— Avem puncte comune, strecoară.

— Nu cred. Dacă am fi avut mi-aţi fi spus ce vreţi şi nu m-aţi fi luat pe ocolite cu tot circul ăsta.

— V-am întrebat: Ce ştiţi despre Vittorio de la Miaţa?

— Deocamdată nimic.

— Nu sunteţi sincer.

— Ba da. Nu ştiu nimic concret. Doar că a fost un constructor genial. Iar construcţiile sale sunt vestite în toată lumea.

— Asta o ştie oricine.

— Asta ştiu şi eu. Şi nu o ştie toată lumea de vreme ce m-aţi întrebat de el.

— Nu vă jucaţi cu focul. Ce mai ştiţi despre inginer? se enervează.

— Chiar nimic.

— Nimic, nimic?

— Cu riscul să mănânc o bătaie pe degeaba vă mai spun încă o dată: nimic.

— O să mâncaţi şi bătaie dacă vă mai încăpăţânaţi, mă ameninţă.

— Nu-mi plac constrângerile.

— Ştiu, aţi mai spus-o. Dar dacă nu vreţi să fiţi înţelegător nu am ce să vă fac. Ce ştiţi…

— Despre inginer? Nimic! Pentru numele lui Dumnezeu, nu înţelegeţi că nu ştiu nimic?

— Despre la pata?

— La pata? mă mir.

— Da. Oraşul construit de inginer. Unul din cele mai vestite proiecte ale sale.

— Doar că este un centru al ştiinţei. Unul de dimensiunile unui oraş. Am fost invitat să-mi fac tot felul de testări acolo. Nu mi-a plăcut, nu m-am dus.

— Cine v-a vorbit despre el?

— La o petrecere, o cunoştinţă.

— Cine?

— O cunoştinţă. Fără nume!

— Interesant. Ce v-a mai spus amicul?

— M-a întrebat doar dacă nu vreau să îmi fac fişa bio acolo. Nici el nu ştia mare lucru despre centru. Doar că este sub patronajul U.S.W. Şi că dispune de tehnica cea mai avansată. Atât tot.

— A avut dreptate. E cel mai dotat centru existent. Cine îl finanţează?

— U.S.W., v-am spus.

— Nu este adevărat. Armata este cea care dă banii. U.S.W. răspunde în mare doar de cercetare. Acţiunile sunt împărţite. Sunt mai mulţi acţionari. Iar ce se cercetează acolo nu se referă numai la medicină sau fizică sau chimie. Mai sunt şi alte domenii.

— Presupun că şi găsirea unor arme de luptă.

— Presupunere corectă.

— Şi vreţi să ajungeţi la acele arme?

— Nu. La acţionari.

— Tot ăia.

— Nu. Nu este deloc acelaşi lucru. Eu nu îi vreau pe acţionari ca apoi să îi şantajez. Nu vreau arme, bani sau putere. Eu vreau ca să îi judec.

— De ce?

— Ei sunt vinovaţi pentru starea în care sunt. La pata este iadul pe pământ. Experienţele se fac numai pe oameni.

Rămân cu gura căscată.

— Nu ştiaţi? Ei bine, oamenii sunt cobaii. Indiferent de domeniul cercetării. V-am spus cum am ajuns noi în starea aceasta. Nu au niciun interes să trăim, am fi mărturii zdrobitoare în cazul unui proces. Ar fi un imens scandal. Vedeţi legătura? Nu încă? ghiciţi atunci cine a fost ultimul director al iadului?

— Nu ştiu nimic despre acest subiect.

— Directorul era ofiţer. Îl chema Gillen.

— Gillen!!

Asta da lovitură de teatru!

— Dar el răspundea de cu totul alte probleme. Martin, un prieten de al meu, era presupus că vinovat, am vorbit cu el şi am reuşit, aşa zic eu, să îl scot cu basmaua curată. Gillen a plătit pentru anumite scurgeri de date spre negustorii de război. Aşa îi numesc eu. A fost condamnat şi s-a sinucis. Martin, pe de altă parte, a dispărut. Şi el şi familia lui. Îmi lăsa de regulă câinele când pleca undeva, dar atunci nu a lăsat nimic. M-am alarmat. L-am căutat şi nu l-am găsit. Am făcut cercetări pe cont propriu şi am găsit urme. Murdare. Am făcut scandal. Ziarul la care lucram era singurul aproape imparţial şi m-a susţinut în cercetări. Scandal, publicitate… tot tacâmul. S-au luat măsuri. Dar

măsurile nu mi-au convenit. Martin nu s-a mai întors acasă. Casa era pustie când am plecat. Am avut şi eu problemele mele. Asta este, foarte pe scurt, istoria mea cu Gillen. Dar a fost tare demult…

— Nu aşa de mult de vreme ce oamenii nu au uitat încă.

— Nu au uitat?

— Nu. De aceea s-a stabilit o comisie care să cerceteze activitatea la patei pentru perioada în care Gillen a fost director.

— Ştiţi mai multe despre acest subiect. Vedeţi, am avut dreptate când am spus că nu ştiu nimic.

— Încă! A fost pregătită o contracarare a acţiunii comisiei.

— I-au cumpărat?

— Nu. Imposibil de făcut acest lucru. Comisia a fost aleasă ad-hoc. Nu aveai cum să ştii dinainte pe cine alegeau. Opt persoane. Din cele mai diferite locuri ale lumii. Tare mi-este teamă că nu vor avea o soartă prea bună.

— Îi vor omorî?

— Mai rău! îi vor înlocui sau îi vor modifica.

— Dar cum?

— Au mijloacele cele mai moderne de studiu. Dispun de tehnica cea mai avansată. Şi apoi operaţiile de copiere se pot face foarte uşor.

— Sunt interzise!

— Nu şi pentru ei. Acolo, orice este posibil.

— Şi vreţi să împiedic acest lucru? Parcă doreaţi să îi pedepsiţi pe toţi.

— Mi-am schimbat planurile.

— Iată-mă şi misionar. Convertesc lumea.

— Nu râde. Nu este nimic de râs. Nu am renunţat la ideea cu la pata.

— Ce doriţi să faceţi cu la pata?

— Eu, nimic. Sunt prea… vizibil. TU vei face.

Acum îmi este frig de-a binelea. În încăpere nu este cald şi hainele mele nu sunt uscate.

— Te-ai speriat?

— Nu prea. Am făcut de toate. Spărgător nu am fost dar timpul nu e pierdut…

— O vei face din convingere.

— Nu prea cred. Deşi e posibil ca Gillen să fi fost director la la pata şi având în vedere că acolo se petrec tot felul de chestii… E mult.

Iar, lucru esenţial, dumneata mă derutezi. Până acum câteva clipe răzbunător, dur, tiranic, acum… schimbat. Cine eşti…

TU?

— Nu am nume. Oamenii ca mine nu au nume.

— Nu cred. Toţi oamenii au nume. Dacă nu ai, îţi iei unul.

— Sunt… Şeful. Eşti mulţumit?

— Nu prea…

— Nu am cum să am încredere într-un prizonier. Într-un prieten, da. Mi-au spus prietenii mei că nu te sperii aşa de uşor dar nu am crezut. Acum cred. Aş vrea să nu mă crezi tiranic. Sunt obişnuit să comand. Lupt pentru o idee măreaţă. Să descopăr vinovaţii. Să plătească!

Sunt derutat.

— Nu mă crezi! Am să ţi-o dovedesc. Oamenii pe care îi comand nu sunt doar urâţi sau debili. Sunt şi foarte inteligenţi. Vino! Adică, mai întâi îţi voi prezenta pe cei de aici, şi arată cu mâna spre cei din amfiteatru, spectatori muţi la discuţia noastră.

Sunt şapte, ba nu, opt. Şi cred că sunt cei mai hâzi dintre ei.

— Să încep cu el, spune Şeful şi pune mâna mică şi subţire pe umărul unui cocoşat.

Spinarea şi capul acestuia fac un tot unitar. Ochii, albaştrii şi mari, sunt furioşi.

— El este cel mai bun medic. Răspunde de sănătatea noastră, puţină cum este şi de aceea este unul din cei mai importanţi de aici. Numele lui este Legardere. El este, spune şi arată spre alt personaj, Toshi.

Acest Toshi pare normal, la prima vedere, doar că este foarte slab.

— Te uiţi la el că pare normal, nu? Pare. Spune-i Toshi ce ai, nu îi arăta însă. Ar fi prea mult pentru el, acum, la început.

— Nu sunt atât de slab cum crezi.

— Vă cred, spune Toshi. Are o voce moale, parcă obosită. Am fost supus la radiaţii şi am avut parte de unele modificări ale oaselor.

— Am văzut odată, demult, un documentar despre războiul atomic şi urmările lui. Dar…

— Exact. La acelaşi tip de radiaţii am fost supus. Şi oasele s-au modificat.

Sunt stânjenit. Aş vrea să îi spun ceva dar nu pot. Nu am ce să îi

spun unui astfel de om.

— Ei sunt Cain şi Abel, continuă Şeful şi îmi indică o umbră.

O mână se ridică, o strâng şi aud două voci tinere, oarecum vesele, salutându-mă. Apoi realizez că umbra este posesoarea a doua capete. Unul aşezat normal, Abel, iar celălalt, undeva la nivelul abdomenului, Cain. Mai salut un negru scheletic, aproape un păianjen, un pitic, un alb fără mâini şi un orb, toţi specialişti în diferite domenii.

— Practic, de lucrat vei lucra cu Cain, Abel şi cu Legardere. Poate te va mai ajuta Komo, negrul.

— Şi tu.

— Eu mai puţin. Dar cineva, pe care îl cunoşti, va fi umbra ta.

— Cine?

— Eu, aud în spate.

În spatele stă Maria. De data asta într-o salopetă neagră, din piele, degajând forţă, nicidecum inspirând milă.

— Asta da, surpriză. S-ar părea, mă întorc spre Şef, că vă plac loviturile de teatru.

— Mărturisesc că da.

— De unde aţi ştiut că voi veni aici?

— V-am spus, aţi dat târcoale, aţi iscodit, ne-am pus în gardă. Cineva v-a vândut informaţia cu canalizarea.

— Deci Manole ăsta…

— Era de al nostru.

— Puteam să o iau spre dreapta sau drept înainte, nu neapărat la stânga.

— Toate drumurile duc aici. Aşa le-am aranjat până ajungeaţi aici. Acum le vom degaja şi vor duce fiecare unde trebuie.

— Şi aici unde sunt?

— Sub baraj.

— Sub baraj?!

— Da. Este unul din puţinele locuri care nu pot fi controlate.

— Ştii, intervine şi Maria, Vittorio ne-a lăsat schema cu căile de comunicaţie subterane, făcute pentru cazurile de urgenţă.

— Oraşul şi reversul oraşului, interesant, mormăi. Apropo, n-aveţi nişte haine mai curate şi mai ales mai uscate?

Zâmbesc cu toţii deodată. Ei da, mi-am dat acordul. De bunăvoie şi nesilit de nimeni. Încă o dandana, oftez în sinea mea.

— Şi eu care credeam că-mi veţi oferi explicaţia pentru piatra

mea albastră…

— Am eu una, dar nu este o explicaţie, ci o ipoteză, intervine Komo. S-ar putea să fie o mostră pentru ce este dincolo de tablouri. Poate că într-un anumit mediu se modifică.

Aha, ştiu şi despre asta!

— Ce mediu?

— Nu mai ştiu. Cert este faptul că… este vie, în sensul nostru. O unitate biologică.

— Hm. Îmi daţi acum piatra înapoi?

— Dar unde este?

— În porthartul pe care mi l-aţi luat. Are un fund dublu, special, care nu poate fi dibuit. De nimeni. Oricât de mare specialist ar fi în căutări.

Scot piatra din învelişul ei de catifea. Luceşte încet, dar viu. O pun la loc şi mă scutur de un fior.

— Haideţi că aţi îngheţat de tot.

Merg cu ei şi rămân tot mai uimit. Din sala întunecată mă trezesc în mijlocul unui oraş spaţial. Predomină albul şi verdele. Scări spiralate, tot felul de roboţi, tot felul de fiinţe, care mai de care mai ciudate. Când ne văd se opresc şi ne salută în diferite limbi.

— Sunt poporul meu, spune Şeful cu mândrie.

Pe Maria o cunosc, se vede, aşa că se opresc şi vorbesc cu ea.

— Îţi urează bine ai venit, îmi spune.

— Mulţumesc de urare, spun cu ochii aţintiţi pe minunăţiile din jurul meu. Zău, nici la Centrul Spaţial nu am văzut aşa ceva. Am fost deseori, dar aici…

— Totul întrece orice poate imagina omul? întreabă Cain. Adevărat, dar să ştiţi că este rodul a mulţi ani de muncă. Şi mai ales de sacrificiu.

— Aici este corpul central, mă lămureşte Maria. Mai încolo sunt centrele de cercetare şi la ultimul nivel este sanatoriul nostru.

— Oamenii unde stau?

— În cadrul sanatoriului. Sunt îngrijiţi în mod special. Au nevoie de anumite… îngrijiri. Unii sunt aproape neajutoraţi. Mai sunt şi noii veniţi.

— Corectăm tot ce se poate corecta. Acum este încă bine, mormăie piticul.

— Pe vremuri, adaugă cocoşatul şi-mi dau seama că el m-a păzit,

nu aveam niciun mijloc de ajutorare. Aici erau doar grote umede, mucegăite şi nu raiul de acum. Astfel încât acum cei vechi, care au rezistat, constituie, alături de roboţi, personalul sanitar. Cei noi sunt alături de noi în munci mai deosebite.

— Sunt multe de explicat dar nu este timp din păcate.

Pătrundem într-o încăpere luminoasă, albă, în care pereţii, uriaşe ferestre de sticlă, ne arată mirifica imagine a pădurii şi cascadelor dincolo de baraj şi lac.

— Ferestrele nu sunt chiar ferestre, nu vă temeţi. Din afară pare zid de beton ca peste tot. Ce este aici este realizarea specialiştilor noştri. Aceasta este camera dumneavoastră. Aveţi tot ce vă trebuie ca să mergeţi oriunde vreţi. Vă veţi folosi de acest robot, îmi arată un fel de fotoliu. Doar să îi spuneţi unde vreţi să ajungeţi.

Se retrag apoi discreţi. Obosit de cele văzute, fac un duş ca să mă remontez. Recunosc că până am văzut apă curgând am transpirat cumplit. Nu ştiam cum să dau drumul la apă. În final am văzut un fel de cască. Mi-am pus-o la urechi crezând că este un radio. loc! Am înjurat şi m-am gândit la ce bun ar un duş acum. Culmea, chiar atunci a început să curgă apă. M-am gândit la săpun şi imediat au apărut două mâini moi care m-au săpunit şi m-au frecat. M-am gândit la un masaj. Imediat alte două mâini au apărut şi m-au masat sub duş. Chestie interesantă. Te gândeşti şi… ai. După duş am îmbrăcat o salopetă alb, având un ecuson cu o pasăre în zbor, şi am început să cercetez camera. Este teribil de ingenioasă. Mă relaxez apăsând tot felul de butoane şi descoperind de înseamnă fiecare. Mănânc câte ceva din platourile aşezate frumos pe masă. Pleoapele îmi sunt tot mai grele şi îmi propun ca, după ce mă trezesc, să dau o tură peste tot. Înainte de adormi îmi imaginez figura redactorului când o să-i povestesc şi mai ales când o să-i dovedesc cele întâmplate. Surâd şi în clipa următoare încep să sforăi uşurel pe o nară.

7. *Ala*, *bala*, *portocala*…

Cain şi Abel

Toshi

Legardere

Komo

Maria

Cinci nume pe o foaie de hârtie. Mă văd scriindu-le şi apoi împachetând foaia în patru. Mă văd arzând foaia.

Mă trezesc brusc. Nu ştiu ce m-a trezit. Senzaţia de arsură de la degete sau faptul că nu trebuia să ard foaia. Mă uit în jur nedumerit. Aha, gata, mi-amintesc cum am ajuns aici. Dandana peste dandana, oftez.

Aud un foşnet şi îl văd pe Komo intrând în cameră.

— Cum a fost?

— Somnul? Grozav. Nu ştiu dacă am reuşit vreodată să dorm cum trebuie. Ei bine, acum… sunt ca nou! exclam plin de entuziasm.

— Iată hainele. Facem un tur complet astăzi?

— Cred şi eu. Ştii, fără să par că fac pe deşteptul, dar nu trebuie să mă instruiţi cât mai repede?

Începe să râdă.

— Ba da. Dar nu am vrut să pară că… grăbim un pic lucrurile.

— Trebuie să spui clar ce vrei. Nu ştiu dacă este cazul să mai vorbim despre menajarea orgoliilor. Tu ce crezi?

Îl văd cum mă priveşte atent.

— Ştii, vreau să-ţi mai spun ceva, adaug şi mă opresc. Dar ce îţi spun rămâne numai între noi, da?

Se uită atent la mine. Mă uit şi eu la el.

— Bine.

— Cum sunt scoţian îmi este destul de greu, trebuie să mărturisesc, să-ţi spun că… Hm, uneori, hm… sunt cam căpos din fire. Adică… unii ar spune superficial. Dacă vezi că dau semne că… alunesc pe panta asta, trage-mă de mânecă, da?

Dă din cap. Sunt stânjenit şi el nu zice nimic.

— Deci, spun repede şi-mi frec mâinile cu entuziasm, unde mergem?

— Vino cu mine.

Mergem pe un culoar superb. Este alb, dar un alb luminescent. Dincolo de perete tot felul de umbre se văd prin perete. Un efect de halou foarte ingenios. Nu-mi pot stăpâni admiraţia faţă de aceşti… de aceste fiinţe. Peste tot vezi grădini suspendate, poduri, lumini. Şi toate acestea sunt la adâncime, sub unul din cele mai mari oraşe ale lumii. Mă duce gândul la labirintul Minotaurului. Legenda pomeneşte de un zeu crud. Oare? Grecii antici omorau fiinţele care nu întruneau idealul lor de frumuseţe. Şi nu numai ei făceau acest lucru. Aceşti năpăstuiţi de soartă au creat o lume mirifică. Komo are răbdare cu mine. Se opreşte de fiecare dată şi-mi răspunde la întrebări dar scurt şi la obiect. Nu se

grăbește, nu se enervează. Oricât m-aș grăbi nu mă pot stăpâni să nu admir ce au creat. Sunt unele lucruri pe care… pur și simplu doar mi le-am imaginat că vor fi odată și odată create. Alb și verde. Peste tot alb și verde. Și nu obosești privindu-le. Mă simt departe de tot ce este… necaz, de tot ce poate fi rău. Am aceea senzație yoghină de eteritate. Parcă mă plimb prin grădinile și pădurile Edenului. Toate sunt atât de departe de mine. Hm… Mă simt ca acasă. Simt iarba sub picioare, văd flori, văd pârâuri, simt adierea apei… frunza verde a copacilor și șoaptele lor. Uneori ne trebuie atât de puțin să fim fericiți… Alteori, nicio comoară din lume, nicio putere nu ne poate face fericiți măcar o clipă.

Ajungem în cele din urmă la… o poiană. Nu. Mai degrabă seamănă a seră. Văd cupola de deasupra, văd pomii și iarba. Isteață idee! Au creat un sanctuar ca loc de discuții: o masă din piatră, bolovani drept scaune. Fain de tot. Aplaud ideea. La masă sunt adunați mai mulți indivizi. Unii în robe albe, alții în robe de culoare verde-închis. S-au întors către mine când am aplaudat.

— Mii de scuze, spun cu gura până la urechi. Dar tot ce am văzut mă copleșește.

Nu glumesc. Simt cum emoția mă gâtuie, cu adevărat.

— Bine ai venit, spune Maria. Te-ai odihnit? zâmbește.

— Pe onoarea mamei mele că da! Mă simt că într-un basm, adaug plin de entuziasm.

Îi văd zâmbind. Mă port copilărește dar nu mă pot abține. Încep să mă întreb cum este să fii copil în fiecare zi. Nu ne trebuie mult. Nu ne trebuie nimic de fapt. Ce ne împiedică? Nimeni și nimic. Doar noi, înșine. Noi singuri ne impunem bariere.

— Mal, ești atent?

— Hm? Da, da, scuze.

Văd și eu acum la ce se uitau cu toții. Este o schemă. Pare o clădire rotundă. O jumătate de sferă. O machetă! Asta e! O machetă, cum de nu mi-am dat seama?

— Este o machetă, spun.

— Corect. Dar știi a cui? întreabă Maria zâmbind în continuare.

— Nu. Ba da… Asta e la pata?

Mă apropii și mai mult de masă. Asta e celebra la pata? O minge? Toshi se apropie de masă și ridică cupola. Imediat mi se schimbă viziunea. În interior se văd o serie de culoare, de camere, de intrări și

ieşire. Se aude un ţăcănit şi tot interiorul se modifică. Nu-mi stăpânesc o exclamaţie de uimire. Pare un computer.

— Fără să par prostul satului, cred că seamănă cu un computer.

Se aud murmure de aprobare. Komo mă încurajează din priviri.

— Dar… trebuie un program special ca să-şi poată schimba… structura sa. Dacă asta este la pata… trebuie un programator. Ceva care să ne permită intrarea.

Mă uit mai atent. Cert este încă un nivel. Unul inferior.

— Acesta este nivelul superior? întreb.

— Da. Dar mai este încă un nivel deasupra. Oficial acolo este un laborator şi un observator astronomic. Nu am reuşit să aflăm prea multe. Aşteptăm informaţii noi.

— Şi cel subteran?

— Altă problemă, intervine unul din cei prezenţi. Acolo nu avem deloc acces. Tot ce am reuşit să aflăm este că nu se schimbă ca celelalte două nivele. În rest, nimic.

Mă uit atent la machetă.

— Şi eu ce trebuie să fac?

— Destul de mult. Pe scurt, tu trebuie să intri în la pata, să ajungi la o anumită cameră şi să obţii de acolo o listă. Poate fi un cip, o hârtie, orice.

— Ca să fac treaba asta, sigur cineva de acolo vă ajută sau mă ajută, le spun privindu-i.

Komo zâmbeşte.

— Sunt lucruri care se spun şi lucruri care nu se spun, adaugă Maria. Să zicem doar că tu trebuie să ajungi la aceea cameră.

Mă uit nedumerit la ea.

— O să-ţi explicăm, intervine Abel. Ia loc.

Mă aşez pe una din pietre. Mă simt atât de bine… Nu pot explica dar senzaţia pe care o am se apropie de starea de fericire. Nu-mi pasă de ce trebuie să fac. O să fac. Nu ştiu cum, dar în clipa asta nu prea importă ce şi cum. Mă simt fericit. Dacă stau să număr zilele fericirii mele… ar fi o nimica toată pentru mine, ar fi totul şi destul pentru mine. Să le pun în balanţă? De ce aş face-o? De ce nu? Mă simt fericit. Da… Ce o fi, o fi, asta e şi cu asta basta!

Macheta s-a dublat ca mărime. Acum se vede destul de clar fiecare cameră, fiecare coridor. La unele uşi se văd mici figurine colorate. Albe, albastre, negre, roşii. Komo îmi explică şi-mi arată

camera în care trebuie să ajung. Este o cameră de comandă cu o coloană în centru ei.

— Vei merge cu fiecare din noi şi-ţi vom explica detaliile necesare. Am sistematizat pe cât posibil ce ştim.

— Dacă sunt prins să ştiu cât mai puţin, adaug.

— Da. Dar nu trebuie să te gândeşti… Ba trebuie să te gândeşti şi la această posibilitate. Regret duritatea dar… există şanse să fii prins. Nu vreau să-şi faci iluzii prea mari.

— Corect şi echitabil, zic. Dar cum intru în la pata?

— Prin sistemul de demagnetizare, spune Komo.

Apoi începe să-mi explice că trebuie să mă strecor printr-un anumit sistem, asemănător celui de ventilaţie, dar care realizează demagnetizarea întregului sistem. O să-i pun întrebarea mai târziu. Ce poate însemna canal de demagnetizare? Privesc şi zău că mă amuz. Trebuie să fac pe cârtiţa câţiva zeci de metri. Până la o punte.

— Acolo ai să introduci în fantă asta, intervine Legardere şi-mi arată o hârtie, ca un bilet de avion. Pe el sunt o serie de inserţii şi desene.

— Şi după ce introduci hârtia… va trebui să te descurci pe cont propriu. Nu ştiu ce fel de sistem au. Poate fi un simplu computer de bord, poate fi un computer de tip analizator…

— Aha, spun neconvingător.

— După ce afli ce îţi vom spune, ai să ieşi pe aici, intervine Maria şi-mi arată un drum complicat prin clădire.

— Mal, intervine Komo, o să mergi cu fiecare din noi şi o să încercăm să-ţi arătăm ce trebuie să faci. Nu suntem infailibili şi de aceea s-ar putea ivi ocazii în care… ai să fii doar tu şi intuiţia ta. Asta pentru noi este cel mai mare dar.

— Sunt previzibil ca o prepeliţă de câmpie, spun suspinând.

— Da' de unde, zice Maria. Aş zice că ai ieşiri de om nevrotic.

— Adică? mă încrunt.

— Imprevizibil şi isteric, zice calm Legardere.

— Ăsta e charmul meu, spun tot mai încruntat.

— Te credem pe cuvânt, mă ironizează Maria.

Ce are fata asta cu mine? Nu i-am făcut nimic.

— Vii? îmi spune Komo.

— Da. Cine e primul?

— Eu, zice calm Toshi. Eu o să-ţi arăt încă o dată intrarea.

Spargem adunarea. Pornesc cu Toshi spre biroul lui. Fraţilor, e magnific! Închipuiţi-vă o bulă transparentă, suspendată, undeva, deasupra unei ape. De jur-împrejur apă. Recunosc, când am vrut să intru în biroul lui, am dat înapoi speriat. Cine n-ar fi? Deschizi uşa şi vezi în faţa ta un hău de un albastru intens. A avut delicateţea să se întoarcă pe coridor şi să-mi explice cum funcţionează biroul lui. Şi nici nu a mai făcut vreo referire la modul cum m-am purtat. Isteric, nu?

Tot timpul cât am vorbit am încercat să nu privesc decât în ochii lui. Nici în jos, nici în jur. Ignoram vântul care îmi sufla prin haine, mirosul de alge marine. Mă concentram pe mapa pe care mi-o arăta. Nu am ceas să spun cât a durat, dar, oricum, a luat ceva timp. Trebuia să ajung la gura sistemului cât mai neobservat.

Apoi am ieşit din birou şi am pornit spre biroul Mariei. Era mai aproape de normal. O uriaşă seră mărginită de o pădure de brazi. N-am întrebat ce şi cum. M-am mulţumit doar să o privesc. Să privesc albăstrelele, dăliile şi petuniile. O mare de culori. Maria mi-a spus şi ea partea ei de lecţie. Mi-a spus tot ce ştia despre protocolul din la pata. Ce însemnau siluetele colorate în alb, roşu, negru şi albastru. Unde să mă aştept la musafiri şi care sunt locurile care trebuie evitate cu orice preţ. Ce ea a mers mult mai greu. M-a pus să pronunţ anumite comenzi de câteva ori, până am ajuns la dialectul dorit de ea. Mi-a arătat cum să mă mişc când mă întâlnesc cu fiecare dintre ei. Am repetat de câteva ori. Am fi repetat încă pe atât dar m-a întrerupt Legardere.

— Gândeşte-te la alţii dacă nu la tine. Aici nu merge cu dai şi fugi, mă avertizează Maria. Gesturile mărunte sunt cele care ne caracterizează. Atenţie încă o dată la mimică feţei. Trebuie să fii foarte atent. Clar?

— Cristal, zic şi plec cu Legardere.

Am capul făcut ţăndări. Multe informaţii într-un timp prea scurt. Biroul lui Legardere este de fapt clinica lor. Nu-mi face nicio plăcere să stau aici dar… afacerile sunt afaceri. Legardere îmi întinde, într-un plic, hârtia, de fapt, biletul de intrare în la pata.

— Nu trebuie să-ţi repet să ai grijă. Cred că ai auzit acest lucru de mii de ori până acum. Eu îţi voi spune doar atât: biletul este unic. Odată introdus nu mai ai altul. Dacă-l pierzi… nu poţi intra în computer şi toată graba şi agitaţia vor fi degeaba.

Vorbeşte încet şi rar. Mă uit la plic intimidat. Dacă îl pierd, adio şi n-am cuvinte. Ne-am zbătut cu toţii degeaba. Este cel mai scurt

instructaj făcut vreodată. Apoi Legardere mă conduce la Komo.

Cabinetul lui este o uriaşă poiană cu flori. În mijloc o mică masă din piatră. Îl văd stând sprijinit de un copac, aşteptându-mă. Mă vede şi se ridică.

— Ai priceput până acum? se interesează.

— Da. Nicio problemă până în clipa asta.

Îmi face semn să merg cu el. Îl urmez şi mă trezesc într-o încăpere plină cu computere de tot felul.

— Am să încerc să nu te încurc, bine?

— O.K.

Dar sună neconvingător OK-ul ăsta. Cum pot învăţa toate de aici în câteva ore? Komo mă calmează şi începe să-mi spună care sunt tipurile de aparate care pot fi folosite la la pata. Îmi arată cum se poate deschide fiecare din ele. Îmi arată, în cuvinte cât mai simple, ce este o parolă, o capcană, un program satelit. Vorbeşte mult prea limpede ca să nu-l înţeleg. Totuşi sunt cazuri în care îl pun să repete. Repet şi eu după el de câteva ori.

— Komo, dacă merg acolo trebuie să merg cât mai repede. Sincer. Altfel există riscul să uit ce am învăţat.

— Nu chiar. Cum să-ţi spun… în clipa asta, din punct de vedere psihic, eşti cel mai apt să reţii toate acestea. Posibilitatea de a uita este foarte redusă, crede-mă. Am studiat această problemă foarte, foarte atent. Dar… ai dreptate şi tu. Va trebui să ajungi acolo în câteva zile. Se pare că… treburile decurg mai repede decât ne aşteptam.

— Înţeleg. Zii mai departe, îl îndemn.

Îşi continuă instructajul. Prost să fii şi tot ai înţelege ce spune. Acum, când voi avea în faţa mea un computer, nu-l voi mai trata ca pe o simplă maşină de scris. În niciun caz.

Nu ştiu cât timp a trecut. Este plăcut să-l asculţi. Are o inteligenţă vie, o intuiţie extraordinară. Ştie când să explice, când să insiste, când să repete. Simt la un moment dat o prezenţă în spatele meu. Mă întorc. Este Maria.

— Suntem gata, spune Komo.

— Şi? întreabă Maria.

— Nu m-am comportat isteric, îi răspund.

Nu mă pot stăpâni.

— Hm, zice.

Tot Komo este cel care îmi arată pe unde trebuie să ies.

— Mal, degeaba îţi explic tot felul de scheme. La faţa locului pot interveni x-necunoscute care să dea peste cap toate planurile pe care le facem acum. Tu eşti factorul uman. Ţi-am arătat pe unde să ieşi. Cum? Tu eşti singurul care ştie cum. A-ţi spune să mergi drept înainte şi cu asta gata, ar fi eroarea vieţii mele. Mă înţelegi?

— Fii convins de asta, spun. De regulă socoteală de acasă nu se potriveşte cu cea din târg. O să încerc să fiu la înălţimea aşteptărilor voastre, adaug grav.

Ştiu ce vor de la mine. Nu este deloc puţin. Încerc să-mi stăpânesc emoţiile. Atâţia oameni depind de mine… Dacă o să-i dezamăgesc?

— Eu, unul, am pariat pe tine, aud o voce gravă în spate.

Mă întorc. Bosul boşilor. Şeful cel mare a venit în persoană.

— Sper să fiu un cal câştigător, spun.

— De ce nu? Mă aşteptam să cedezi.

— De ce? întreb nedumerit.

— Pentru că instructajul acesta durează de ore întregi. Nu ţi-e somn? Nu ţi-e foame?

— Nu, răspund nedumerit. De ce?

— Pentru că sunt, nici mai mult nici mai puţin decât 30 de ore de când te… instruim, spune Maria.

— 30 de ore? mă mir. Nici nu am simţit, mărturisesc.

Îi văd zâmbind, fericiţi cu toţii.

— Un pic de odihnă nu strică nimănui, hotărăşte Şeful. Te invit la masă. Ce zici?

— O cafea aş bea, zic. Dar foame nu-mi este.

— Fie, o cafea, aprobă Şeful.

Ieşim cu toţii din spaţiul lui Komo şi ajungem în camera mea. Ne aşezăm, care în fotoliu, care pe pat. Eu mă arunc într-un fotoliu. Ar trebui să mă simt obosit, înţepenit.

Deloc. Sunt complet fresh, ca acum 30 de ore. Sfinţi părinţi, nici nu am simţit cum trece timpul… Aici ai putea sta secole. De ce nu poate fi la fel, acolo sus, mă întreb amărât dintr-odată. Ce ne lipseşte să fim la fel? Trebuie să punem bariere între noi? Trebuie să-i facem pe alţii să se simtă mizerabili ca să ne putem măsura nivelul fericirii?

Îi privesc vorbind calm despre lucruri care sunt, fără exagerare, pe viaţă şi moarte. Sunt la fel ca şi atunci când i-am cunoscut. Este o pace în ei… o pace pe care noi, toţi, ceilalţi, ajungem să o căutăm o

viaţă. Şi să nu o găsim. Asta să fie calea spre Nirvāṇa? Avea dreptate Manole. Am aflat răspunsuri dar şi alte întrebări. Când o să termin cu ele? Probabil niciodată. De aia sunt reporter. Hm… Să fim atenţi ce dorinţă ne punem… Dacă am şti ce cerem sunt sigur că am fi cu toţii muţi.

7. Listă

Alunec, alunec uşor, încetinind oarecum ritmul alunecării folosindu-mă de mâini şi de picioare. Sper că la capătul culoarului ăsta să nu fie o baie de acid! Îmi vine să glumesc când de fapt sunt la cea mai mare strâmtoare. Văd o lumină la picioarele mele. Opresc alunecarea chiar cu riscul aducerii mâinilor mele în cea mai proastă stare. Apoi încep să cobor încetul cu încetul. Gura culoarului dă într-un alt culoar. Aterizez cu cât mai multă grijă pe podea. Mda, situaţia devine tot mai albastră. Nenorocitul de culoar este circular! Peretele prin care am apărut eu este din metal, celălalt perete este din sticlă, luminescent. De altfel, radiază o lumină aurie, destul ca să vezi pe unde calci. Mai neplăcut, deosebit de neplăcut, este faptul că, fiind culoar circular, nu ştii nici pe cine ai în spate şi nici pe cine ai în faţă. Iar pe deasupra, chiar dacă ai vrea să ghiceşti dacă vine sau nu vine cineva şi din care parte, nu poţi. Efectiv nu poţi. Ecoul se comportă ciudat. Am mai avut ocazia să merg pe astfel de culoare, să mă „joc" de-a Tom şi Jerry şi zău că nu a fost deloc plăcut. Nu ştii din ce parte vine lovitura, nu poţi să o eviţi. Umbli încordat ca un arc. Care are la un moment dat cedează. Şi asta când te aştepţi mai puţin. De aceea nu-mi plac culoarele de genul ăsta. Nici chiar în joacă să nu pomeneşti de ele. Fac ca trenul când aud de ele! Încerc să mă preling de-a lungul peretelui. Hârtiuţa îmi arde mâna. Mă tot gândesc că dacă sunt prins şi ei găsesc hârtia, ce o să le spun? Mă opresc. Am ajuns la un nod. Aici culoarul devine drept. Încerc să mă încurajez de unul singur. Nu-mi place deloc ca atunci când sunt prins să am o figură idioată. Gândul ăsta m-a obsedat întotdeauna. Prostii. Trebuie să-mi înlătur frica. Sau mai rău: panica. La capătul culoarului văd o uşă. Mă opresc doar o clipă. Prost obicei: când sunt în astfel de situaţii merg înainte. Fie ce o fi! Deschid uşa ferm dar cât mai uşor cu putinţă. Şi rămân mască când intru.

În faţa mea este o punte. O jumătate de punte mai exact. Care duce la o coloană. Camera parcă este din filme. În loc de pereţi sunt numai computere. Dincolo de punte hăul. Încerc să văd totuşi ce poate fi în sus sau în jos. Imposibil. Abis. Din când în când o străfulgerare pe

ecranele computerelor. Bag mâna în buzunar şi scot o cartelă. Mi-o fixez pe piept. Implor tot ce poate exista, Dumnezeu, sfinţi, gândul mamei, prietenii, ca să fie bună cartela. Să nu se declanşeze nicio alarmă. Merg pe punte încet, dar ferm. Aşa trebuie să fiu: neşovăitor. Nu trebuie să dau de gândit sistemelor. Scot hârtia, o netezesc şi încet o introduc în mica deschizătură din coloană. Imediat se deschide o uşiţă şi apare o dischetă. Iau discheta şi o introduc în fanta de mai jos. Se aude un clic şi apare un calculator şi tastatura. Oftez. Nu mă prea pricep la calculatoare. Apăs pe tastă ENTER. Ecranul se luminează şi apare întrebarea: „Ce doriţi". Hopa. Este clar. Nimic codificat. Stau şi mă gândesc. Ce să întreb? Cum se deschide sistemul de apărare a la patei? Care este construcţia? Ce se urmăreşte aici? Doamne, mii de întrebări mi se învârt în cap!

Până la urmă bat următoarea întrebare: „Strict Secret. Informaţie oprită faţă de oricine altcineva. Răspunde la – Ce program urmează".

Of, Doamne Dumnezeule, ce văd că apare… Citesc pe nerăsuflate paginile ce se derulează încet. Încerc să răsuflu şi simt că nu pot. Cineva parcă mă strânge până la sufocare. Programul la patei este supravegherea… rasei umane??? O.K., o bănuiam. Dar ce urmează nu ştiam. Mă sprijin de balustradă. Pur şi simplu sunt ameţit. O întrebare mă fulgeră şi o bat urgent la taste. „Membrii. Date personale. Motivaţii". Sună poate anormal şi copilăros dar asta vreau să ştiu. Şi aflu. Mai aflu că sunt în lumea asta anumiţi oameni periculoşi pentru programul la patei. Oameni simpli. Tineri şi bătrâni, care vor fi exterminaţi. Şi eu sunt în fruntea lor. Dumnezeule! Tot ce pot să fac acum este să iau un mic cip şi să-l scot, ceea ce va determina la pata să intre într-o aşa-zisă hibernare. Apoi să merg la oamenii aceia să-i avertizez. Cum să-i anunţ? Sunt din locuri atât de diferite… Mă opresc şi bat cererea de ieşire în caz de urgenţă. Îmi prezintă o schemă. O memorez urgent. Apăs tasta „escape". Totul dispare. Ca şi cum nu ar fi fost nimic. Ştiu că informaţiile cerute de mine au fost notate undeva. Dar că nimeni nu va şti ce am cerut. Nu există două cartele identice în la pata. Doar cu o hârtie identică cu a mea poţi afla ce am vrut eu să ştiu. Dar „hârtia mea a rămas în computer. Şi nimeni şi nimic nu o poate scoate de acolo. Acum nu-mi rămâne decât să alerg să îi caut pe acei oameni. Şi mai ales să caut o anume doamnă Sally, asistentă medicală, care se pare că are un anume chip. Ştiu că o pot găsi în oraşul

Kludge. Culmea este că oraşul, nu unul mic, deloc, este foarte aproape de la pata. Unul dintre cele mai aglomerate oraşe. Îmi scutur memoria şi realizez că am mai fost pe acolo. Cu ocazia a… a… a doua anchete! Fără să vreau mă înfior la gândul că poate se ştie despre doamna Sally. Şi cineva de „sus", care „mă iubeşte" tare mult, abia aşteaptă să vin. Nu-mi rămâne decât să apelez din nou la bunii mei amici. Mă strecor pe acelaşi culoar circular. Cum am ajuns aici ştiu, cum să o şterg mai repede de aici ştiu şi asta. Trebuie să fiu doar mai rapid. Şi credeţi-mă că frică îmi dă aripi de vultur. Frica de a şti că oamenii sunt în pericol. Pericolul de a fi şterşi de pe suprafaţa pământului şi asta când… Dumnezeule! Am ştiut dintotdeauna de OZN-uri, de extratereştri, bănuiam că de mult noi lucrăm cu ei, adică nu noi, alţii… dar de aici până la a-ţi vinde semenii pe… Problemă mare este că negustorii sunt falşi. Nu cu ei ar trebui să aibă legătură cei din spaţiu. Alerg cât pot de repede. Singurul lucru care ne poate scăpa este cât de rapid sunt. Cât de rapizi suntem.

8. Profesorul Thomas

Studiez în minte lista neagră. Primul care trebuie căutat este un savant. O fire închisă, se pare. William Robert Barton. Câteva articole l-au adus în atenţia la patei. Unul din articole se referea la litori, particule cu proprietăţi foarte ciudate. Celelalte articole se refereau la culori. La impactul culorilor asupra entităţilor din spaţiu. Articole deosebit de importante. Se spune că poţi înţelege cel mai bine un om doar după ce porţi, şi umbli un timp, cu papucii lui. Vorba vine. Savantul ignorase orice teorie valabilă până la această oră şi tratase problema dintr-un punct de vedere total opus. Tratase problema şi întrebările care apar de obicei, dintr-un punct de vedere… deosebit. În consecinţă oamenii negri se iviseră imediat. Computerul folosit de savant, cu un program făcut special de el, dăduse rezultate extraordinare. Peste orice aşteptări. Şi care, evident, se potriviseră cu cele ştiute de la pata. Nu a fost singură idee care a atras atenţia celor interesaţi. Savantul, în schimb, este un om ursuz, cu cel mai mic coeficient de sociabilitate posibil. Aproape de nul. Reveresul este coeficientul de inteligenţă. Incredibil de mare. Atât de mare că ai crede că a fost testat un robot universal nu un simplu om. Testul de inteligenţă a fost apoi corelat cu testul aptitudinilor. Cum reacţionează omul. Test care îl ştiu şi eu. Ei bine, savantul reacţionează incredibil de bine. Modul însă în care ajunge la aceea reacţie este… cel puţin straniu.

Poate de aceea a fost şi etichetat drept periculos.

Al doilea care trebuie căutat este un inginer, Thomas, viitorolog la Universitatea din Los Angeles. Hopa… Pe Thomas îl ştiu. Pe soţia lui, de fapt o ştiam. Da. Era actriţă. O femeie de o rară sensibilitate şi care percepea, mai mult decât oricine, ceea ce era în jurul nostru. A fost arestată. Iisuse! Acum fac legătura! Doamna Thomas a fost actriţă, una cunoscută, frumoasă, teribil de frumoasă şi de inteligentă. Căsătorită cu un om inteligent, cu o profesiune cam incomodă pentru anumite capete obtuze. Cum a făcut ceva soţul, cum a fost răpită. Ca să-l aibă pe soţ la mână. Sau poate că ea a spus ceva? Şi totuşi de ce el este pe listă? Din câte ştiu este un om calm. Liniştit, la locul lui. Îşi vedea de casă, de familie, de cei doi copii, o fată şi un băiat, de slujbă. Trebuie să fie o explicaţie plauzibilă.

Urmează… Antohi! Mda, era de aşteptat. Apoi… apoi urmează Maria, şeful meu, Thor Laendel, M'Quhae şi încă trei nume pe care nu le cunosc defel… Eu, unul, mă recunosc în capul listei, sus de tot. Numele meu are un semn, roşu, care mă nelinişteşte. Asta şi faptul că între numele meu şi celelalte nume este un anume spaţiu. Mi se pregăteşte ceva anume? Nu văd decât o soluţie. Să pornesc chiar acum spre domnul Thomas. Dacă nu i s-a întâmplat ceva între timp. Să-l „agăţ" sub orice pretext şi să-l avertizez. Mă uit la ceas. Am timp să prind avionul dacă mă grăbesc oleacă. Mă reped la dulap, apuc borseta gata pregătită şi aparatele şi ies în fugă pe uşă. Mă felicit pentru faptul că mi-am pus la punct paşaportul şi bagajele. Am avut de furcă cu redactorul şef dar a fost de acord, până la urmă, cu treaba asta. Mai ales că el a fost cel care a alergat peste tot şi, contra unor sume mari de bani, a obţinut toate actele şi un permis special de transport. Cu el poţi să călătoreşti peste tot, fără vize sau bilete. De aceea reuşesc să mă sui în avion fără probleme. În nicio oră ajung la L.A.

Ca să mă calmez, cât timp a durat zborul, am făcut, mintal, un mic discurs pentru profesor. Îmi reamintisem despre profesorul Thomas că a enunţat o variantă destul de dură în ceea ce priveşte structura socială a societăţii în viitor.

Rămâne, în continuare, pentru mine o enigmă, de ce aceşti oameni au fost puşi alături de mine, de Antohi, de Maria sau de Thor Laendel. Se înţelege că Thor şi cu detectivul ştiu despre treaba cu tablourile. La fel, Maria ştie despre Vittorio de la Miaţa. Şeful meu ştie despre ambele chestii de la mine. Antohi e băgat şi el până peste cap în

treaba asta. Dar ce legătură este între… Hopa! Stai! Nu cumva este vorba despre aceleaşi persoane? Nu cumva „omuleţii negri sunt aceiaşi în ambele cazuri? Ba da. Răspunsul este sigur „da".

Ajung destul de repede la Universitatea din L.A. Mă apuc să caut catedra profesorului Thomas. Răsfoiesc catalogul de la poartă zăpăcit. Nici cartea de telefoane a L.A.-ului nu este groasă ca acest catastif. În fine, dibuiesc catedră şi după ce îmi notez cam pe unde ar fi, pornesc iarăşi fuga. Culoarele acestea întortocheate îmi provoacă alergie. După o jumătate de oră epuizantă găsesc camera profesorului. Ar fi fost culmea să nu îl găsesc după atâta alergătură. În fine. Bat la uşă.

— Intră, aud.

Este. Acu-i acu!

— Bună ziua. Domnul Profesor Thomas?

Lumina îmi bate direct în ochi şi, orbit, nu disting deloc persoana. Mă apropii de birou sperând să scap de lumină. Camera, se pare, este cu orientarea spre apus. Profesorul se ridică şi el.

— Eu, bună ziua.

Abia când îi întind mâna realizez cine este profesorul Thomas. La oricine mă gândisem, numai la el nu. Da. Acum îmi amintesc mai bine. L-am văzut de câteva ori când îşi căuta soţia dată dispărută, aşa cum ştiam. Încă un pion pe tabla de şah a lui Gillen. Sau a la patei. Tot una. Şi el a încremenit. Un om ca el nu poate uita uşor ce a fost. Ca şi mine. Răsuflu adânc.

— Până la urmă tot ne-am întâlnit. Sincer să fiu, sunt surprins, spune.

— Da. Şi eu.

Încercasem să îl ajut aşa cum şi Antohi mă ajutase pe mine. Şi el îşi pierduse ce avea mai drag. Îşi iubise soţia enorm. A vrut să o ajute să fugă. A pregătit totul. Şi când a fugit a şi fost arestată. Din păcate, de atunci, a fost dată dispărută. Cât timp se păstraseră aparenţele nimeni nu îi atinsese. Când a fugit, şi cât îi spusesem să nu o facă, a căzut imediat în capcana lor. Oftez. Se uită la mine. Aş spune bucuros. Dar eu nu mă bucur. Face parte din lumea lucrurilor trecute pe care vreau să le uit.

— Uite ce-i profesore, vreau să vorbesc cu dumneata între patru ochi… Doar noi doi. Şi încă urgent. A naibii de urgent.

— Pentru ce?

— Vreau să mă ajuţi într-un reportaj, spun şi îi fac un semn

discret.

Spun asta pentru eventualele „urechi" indiscrete. Nu pot să spun că nu îl cunosc. Îl cunosc. Asta este partea proastă acum.

— Au făcut ceva studenţii? se prinde profesorul.

— Nu. Dar vreau să scriu ceva despre studenţi. În curând o să aibă loc Olimpiada Ştiinţei.

— Mai sunt 6 luni.

— Da. E adevărat. Dar vreau să vorbesc despre pregătirea lor. Despre viaţa lor. Nu s-au discutat astfel de lucruri până acum.

— Da. Ziarele sunt cam zgârcite cu noi. Nu aleargă decât după senzaţii tari.

— Deci, mă ajutaţi?

— De ce neapărat între patru ochi?

Mă aşteptam la întrebarea asta.

— Simplu. Să nu-mi sufle altul reportajul.

— Bine. Vreţi să vorbim acum?

— Da. Dacă se poate, spun şi îi fac uşor semn cu capul.

Pricepe.

— Bine. Urmaţi-mă.

Mergem într-o cameră alăturată. De aici ieşim pe o terasă plină de antene.

— Vorbiţi. Aici nu ne poate auzi nimeni. Chiar dacă ar vrea.

— Sunt sceptic.

— Nu fiţi.

Dacă spune el, fie. Îi înmânez mica foaie pe care am scris toată nuveleta. Sper să îi placă story-ul. Citeşte şi, bineînţeles, rămâne praf. Am avut prevederea să îi scriu tot. Toată povestea mai puţin partea cu tablourile. Cum am obţinut informaţiile, la ce se referă, etc. Tablourile sunt altă poveste.

— Imposibil, îngână.

— E posibil.

A încremenit. Trebuie să-l trezesc la realitate. Nu am timp. Deloc.

— Profesore, mă auzi? Nu avem timp de palavre.

Îi smulg hârtia din mână. Se trezeşte din amorţeală. Are figură unui boxer după ce a primit un pumn în plină figură. Este în perioada de numărare.

— Profesore, mă auzi?

Dă din mâini şi răsuflă adânc.

— Da. Aud. Dumnezeule!

— Profesore, trebuie să mă ajuţi.

— Cum? Cum naiba? De unde ştii „toate acestea? Cum ai obţinut informaţiile? Cine ţi le-a dat?

— Cucu-Bau, mă înfurii. Nu mai puneţi atâtea întrebări. Vreţi să mergeţi cu mine în la pata?

— Unde???

— În la pata, spun calm.

Este încă aiurit. Dacă-i trosnesc două palme o să bată la ochi imediat discuţia noastră. Ce reportaj se discută între două palme şi trei pumni? îi apuc uşor cotul şi-l strâng tare de tot. Tare. Durerea îşi face efectul. Strâmbă din nas şi încearcă să-şi tragă cotul. Nu-l las. Scânceşte şi-şi revine.

— Mă doare.

— Regret dar trebuia să vă aduc la realitate. Situaţia este foarte gravă.

— Nu ştiu dacă pot să vin. Staţi, nu interpretaţi greşit. Nu mi-e frică. Dar… am copii, domnule Donaghi.

Îl privesc şi îl înţeleg.

— Mda…

— Asta nu înseamnă că renunţ. Sunt un om… leal. Îmi place să cred că sunt încă un om de cuvânt. Am să o trimit pe Frankie.

— Pe cine?

— Pe Frances, fiica mea.

— A, nu! Nu! protestez. Asta îmi mai lipseşte. Să am grijă de copii. Dumneata este cel de care am nevoie, nu înţelegi?

— Frances este o fată de nădejde.

— Nu! Profesore, eu am nevoie numai de dumneata, spun rar. De ştiinţa dumitale.

Oftează.

— Încerc.

— Bine. Aşa mai merge.

Mă mulţumesc cu acest „încerc". Înseamnă că o să facă tot ce este posibil. Are doi copii de îngrijit… Oftez.

— Şi încă ceva, profesore. Ştiu că eşti un om de nădejde, însă încearcă să uiţi ce ai citit. E moarte curată. Ţi-am spus direct pentru că ne cunoaştem.

— Pe ceilalți de unde ai să-i iei?

— Văd atunci. Nu-mi fac încă planuri. Dacă tot te-am avertizat pune-ți familia la adăpost. Și ferește-te și dumneata. Avem mare nevoie de dumneata, clar?

Intrăm din nou în cameră. Plec nu înainte de a-i reaminti să aibă mare grijă. E în pericol.

Acum trebuie să o caut pe Maria. Pe Antohi l-am avertizat codificat într-o telegramă trimisă din avion. Tot el o să îi avertizeze pe detectiv și pe directorul muzeului. Nu am grijă în această privință. Rămân Barton, Maria și cei trei. Mă uit la ceas. Aproape zece seara. Trece timpul… Fac un scurt calcul. Dacă mă sui în avion în trei ore sunt acasă la Maria. Dacă iau trenul ajung mâine dimineața. Mă hotărăsc. Iau avionul Așa am timp să schițez reportajul despre studenți. Pornesc spre aeroport.

Secțiune 1.01 9. Barton

Privesc zadarnic în zare. *Nimic*. *Mi-e silă*. *Da*. *Să mă schimb*? *Da*, *să mă schimb*! *Oricât ar dori unii să mă schimb*, *eu nu mă schimb*.

Mă întorc în intimitatea camerei mele. *Privesc camera ca orb*. *Pereții plini de cărți*. *Cărțile*, *unicul meu refugiu*. *Citesc*, *citesc*, *citesc*. *Îmi ridic ochelarii*. *Cândva ochelarii mă strângeau*, *îmi desenau pe nasul plinuț și pe obrajii roșii dungi vinete*. *Acum îmi alunecă mereu*. *Și culmea*, *nu s-au lărgit ei*. *Obrajii îmi sunt vineți*, *nasul tras*, *galben*.

M-am privit în oglindă și uimit am descoperit un sentiment de silă față de mine însumi. *Oglinda a redat chipul unei mumii*, *nu a unui om sănătos*, *plin de viață*. *Oare plin de viață înseamnă și sănătate*, *implică și frumusețe*? *Nu cred*. *Adică știu sigur că nu*. *Dintre cearcănele negre*, *din fundul capului*, *îmi văd ochii strălucitori*, *arzători*, *ca a unui strigoi*. *Ochii văd*, *observă lumea înconjurătoare*. *Există pe lume oameni care nu știu ecuația lui Schrödinger*, *care nu știu nimic* despre *diviziunile literaturii contemporane*, *ignoră teoremele lui Cauchy și totuși sunt fericiți*. *Nu știu nimic*, *nu știu că pe lume a existat un Fermat*, *c-au existat un Fermi sau un Poisson*, *un Leibnitz sau un Franz Schubert*. *Iar acest lucru nu-i împiedică să fie sănătoși*, *optimiști*, *să trăiască*, *să muncească*, *să facă dragoste*, *să se bată unii cu ceilalți sau să facă un chef iar a doua zi să o ia de la capăt*. *Există copii care învață*, *și trec peste tot ce-au învățat cu aceeași ușurință*, *să ajungă la maturitate și să ignore marile mistere și marile dorințe ale lumii*. *Și eu cu ce m-am ales că știu puțin din toate câte pot fi pe pământ*, *că am cules puțin din misterele lumii în care*

venim și din care plecăm? Ce folos dacă le știu, dar nu am putut să le ATING? Un mic monstru legat de noroiul care l-a plămădit. Stau, scriu, citesc, privesc pe geam. Asta-i tot ce pot face. Și mai pot da din gură. Orator! Vax! Nu dau pe o călătorie în lume niciun milion de cuvinte. Nu pot niciodată cuvintele să șteargă fie rana, fie strălucirea din inimă. Ce-i acolo, acolo rămâne. Basta! Pauza s-a terminat. Să reluăm piesa! Mi-e silă. Doamne, ce n-aș da să simt răcoarea codrilor mângâindu-mi fruntea, să-mi simt picioarele arse de nisipul fierbinte saharian, să tremur sub nesfârșitele ploi tropicale, să văd turmele de elefanți trecând în amurg, să văd strălucirile de oțel ale șerpilor boa sau să văd cocoțați pe un aisberg urșii polari vânați de eschimoși. Dar nu pot. Legat de cele mai absurde motive stau și privesc pe fereastră lumea. Mă mulțumesc să văd coloșii de beton și sticlă, mii de ferestre, de balcoane, să-mi fac o mulțime de gânduri când privesc un balcon în care stau înșirate, ca un curcubeu, rufe albe și colorate, proaspăt spălate, sau când privesc ferestre iluminate, încercând să-mi închipui ce se petrece de după perdea. „Anii de ghicit" pe care i-am petrecut m-au învățat câte ceva. Și cu timpul, culoarea perdelelor, culoarea hainelor, modul de aranjare, toate micile amănunte îmi spun povești pe care le ascult în tăcere. Când mă plictisesc micul radio devine partenerul cel mai drag. Timpul trece și călătorii fac doar în gând sau cu gura. Dar ce este mai cumplit este minciună de care mă înconjor, pe care o împrăștii ca pe o miasmă de roze. Poate că sunt, așa cum mi-a spus cineva la o mare ceartă, din alt veac, din altă lume. Că am regretul veacurilor trecute și a celor care vor să vină, nevăzând lumina celui în care sunt. Dar ce lumină să vezi când orice mișcare ți-este privită cu ochi răi, când trebuie să fii un robot. Să vezi dar să nu înțelegi, să faci dar să nu știi ce, să înțelegi dar să refuzi realitatea că pe cel mai abject coșmar. Nu pot! Și mă revolt în gând, replicile sunt acide, dar aciditatea lor atacă pereții și cărțile, martorii muți ai revoltei mele. Aș vrea să râd, să râd la nesfârșit de această comedie dar mi-e teamă. S-ar putea să intervină scumpele mele rude, scumpii mei prieteni și să mă vâre într-un mai știu eu ce savant balamuc, cu titlu onorific de sanatoriu, ca să-mi revin, că de! am cam luat-o razna după atâta învățat. Ce-am mai învățat, nenorociților? Că nimeni nu are valoare, că nu e nimic nevandabil și când nu este înseamnă că nu e conform societății și atunci la gunoi cu el, sau într-un sanatoriu? Aud o bătaie ușoară în ușă. Nici aici nu am liniște. De astfel, nici nu este necesar să spun „intră" sau „afară", tot vor da buzna aici. Iau o carte la

întâmplare și încep să o studiez.

— Dragul meu, ai studiat prea mult. Te oboseşti. Hai cu mine dincolo. A venit familia Lincoln în vizită.

Aud dar nu ridic privirea. Mă fac că nu aud. De asta a venit. Să mă prezinte: *marele geniu*! *Căsătorit nu sunt aşa că… Măi, veniți să vedeți marfa, însă cu grijă vă rog, e foarte scumpă și…*

— Dragule!

Tresar. Atingerea mi se pare impură.

— Da, da… Lăsați-mă să studiez, vă rog.

— Te rog, vino puțin dincolo. A venit familia Lincoln în vizită la tine. Fii drăguț, zău.

Privesc nehotărât cartea din mână. Aș vrea să-i urlu în față tot adevărul. Dar știu că n-o s-*o fac. Blestemata de etichetă, blestemat conformism, blestemată laşitate. Las cartea și plec, ca un condamnat spre spânzurătoare, escortat de cel mai neîndurător gardian*: *mama. Însuși mama mea*.

10. Ghici cine vine la cină?

Am filat intrarea la casă. Să fiu… să mă ia… Am îngheţat ocnă. Cine a spus că în Londra mai este şi vreme frumoasă? Trebuie să fi fost un tâmpit. Mă învârt prin oraşul ăsta de trei zile şi în toate zilele a plouat. Nu zic că nu era soare dimineaţa dar nu treceau câteva ore şi începea să plouă. Îmi place ploaia. În Scoţia plouă destul de mult. Dar aici… Nici dacă o să-mi petrec zece ani de azi înainte pe plajele Hawaiene nu ştiu dacă o să pot să-mi scot umezeala din oase. Mă uit la casă. Trebuie să-mi schimb tactica. Dacă mai stau mult aici efectiv mucegăiesc.

Pornesc spre casă. Văd perdeaua clătinându-se uşor. Bat încet. Uşa se deschide repede. Clar. Fusesem vizionat.

— Bună ziua, surâd cuceritor.

— Bună ziua, zice.

Mă studiază intens. Îmi vine să râd. Este medie de înălţime, păr alb, meticulos aranjat, rochia de catifea cu broşa de rigoare. Tipic englezoaică. Nimic nu mişcă fără să ştie ea. Scot legitimaţia şi i-o întind amabil.

— Sunt Mai Donaghi, reporter.

Surâd în continuare cât mai cuceritor posibil.

— Aş dori să vorbesc cu domnul William Robert Barton. Despre litoni, adaug.

Studiază în continuare legitimaţia. Hm, în loc de ochi are microscoape.

— Aşteptaţi aici, vă rog.

Intră în casă după ce-mi înapoiază legitimaţia. Rămân în faţa uşii calm. Senzaţia de a avea pe cineva în spate a dispărut. Am fost cuminte sau nu? E drept că am avut grijă ca în aceste trei zile să mă mişc teribil de mult. Am picioarele „mozaicate". Din bucăţi adică. Mici, mici de tot. Cât de curând o să pice. Mă dor cumplit! Aud un zgomot în spate şi mă întorc.

— Intraţi, vă rog, spune şi mă invită să intru.

Pentru moment nu văd nimic. De la lumina de afară la întunericul din casă este o mare diferenţă. Clipesc de câteva ori încercând să mă obişnuiesc cu bezna. Hopa… Nu este chiar întuneric. Într-un colţ o veioză mică luminează antreul. Este fantastic. Am senzaţia că am intrat într-un muzeu. Casa seamănă cu o casă din vremea micilor lorzi, adică undeva din secolul XVIII-XIX. Holul este o bijuterie în lemn sculptat. Uau… Sunt invitat în living. Splendid! Seamănă cu casa lui Geste. În şemineu arde focul. Este atât de plăcut…

— Luaţi loc, vine imediat, îmi zice.

Iau loc într-un fotoliu. Este moale, plăcut. Dantelele îmbracă mânerele şi spătarul fotoliului. Totul denotă o pedanterie ieşită din comun. Sunt sigur că sunt făcute de ea personal. Mă uit prin cameră. Sculpturi peste tot, catifele, dantele, cristaluri. Nu sunt sigur că o să pot vorbi cu acest savant. Cum voi putea să-i spun ce am de spus fără să par scăpat de la balamuc?

— Da? aud în spate.

Mă ridic şi mă întorc. O siluetă fragilă, slabă, un chip tras, cu ochi obosiţi, obraji palizi. Deşi se vrea distant totul, absolut totul, denotă o suferinţă uriaşă. Doamna Barton e în spatele lui. Mi se pare respingătoare în acest moment. Seamănă a gardian.

— Mal Donaghi, reporter, mă prezint.

— Barton, se prezintă în silă.

— Luaţi loc, vă rog, ne îmbie bătrâna.

Aş vrea să o pot scoate din cameră.

— Redacţia m-a trimis să fac un reportaj cu dumneavoastră. Ştiu că trebuia să telefonez înainte dar… este ceva urgent.

Pe naiba grabă. Am profitat de lăcomia umană pentru faimă, glorie. Ochii bătrânei sclipesc avizi. Şi după cum se pare, ea este cea

care comandă.

— Am scris ceea ce am avut de spus în articol, spune sec şi continuă să stea în picioare.

— Haide dragule, poate vor să afle mai multe, zice bătrâna.

Dar sub tonul mieros se simte porunca. Mâinile i s-au încleştat ca nişte ghiare de braţul bietului om. Fără nicio legătură, îmi vine în minte vârsta savantului. Iisuse, este mai tânăr decât mine dar… pare de cel puţin cincizeci de ani.

Barton se trânteşte într-un fotoliu şi continuă să se uite la mine cu o ostilitate nedisimulată.

— Doriţi o cafea, un ceai? întreabă doamna.

— O cafea dacă se poate. Nu sunt prea obişnuit cu clima aceasta, spun zâmbindu-i.

Altă minciună. În Scoţia, climă tropicală. Hm… Barton tace ostil. Bătrâna pleacă nu înainte de a-l privi pe Barton sever. Are în privire un avertisment. Continuând să zâmbesc, mă întorc spre Barton şi-i strecor printre dinţi:

— Trebuie să ieşiţi din casă. Trebuie să vorbim.

Barton pare că nu a înţeles ce i-am strecurat.

— Deci, o să vă pun câteva întrebări despre litoni…

— Ştiţi ceva despre ştiinţă? mă întreabă cu dispreţ.

— O, da, mi-am făcut temele, zic cu voce tare dar adaug imediat în şoaptă: Trebuie să ieşiţi din casă şi să ne întâlnim undeva, afară.

De data asta a înţeles. De fapt, a auzit bine, dar nu ştie cum să interpreteze ce a auzit.

— De fapt, adaug cu voce tare şi şovăitor, dacă mi-aţi arăta şi laboratorul… adică, să-mi demonstraţie despre ce este vorba… ar fi altceva.

— Laboratorul meu nu este circ, mă repede dar ceva din privirea lui îmi spune că a înţeles ce vreau eu.

— Scuze, spun spăsit.

— Doamne, William Robert, nu este nevoie să fii nepoliticos cu domnul…

— Donaghi, Mal Donaghi, mă prezint din nou deşi ştiu perfect că mi-a reţinut numele.

—… „Domnul Donaghi, reia. A vrut doar să-i arăţi descoperirea ta.

— Este important dacă am face eventual şi câteva fotografii,

adaug. Câteva cu… sora dumneavoastră şi apoi la laborator…

— Sunt mama lui, mă corectează râzând flatată.

— Oh, scuze. Sunt… neîndemânatec. Dar sunteţi, sincer, prea tânără să fiţi… ştiţi, mama domnului Barton.

— Oh, râde. Sunteţi galant.

— O, nu! Reporterii nu sunt galanţi. Asta o ştie toată lumea, fac pe nebunul. Ce ziceţi domnule Barton?

— Sunt prea ocupat… începe el.

— Ba nu, intervine brutal bătrâna. Este timpul să fii cunoscut. O meriţi. Ştiţi, mereu am spus că fiul meu este un mare savant. Este timpul ca toată lumea să afle de el.

— Mamă…

— Am dreptate, William Robert, o ştii prea bine, scoate colţii bătrâna.

— Atunci… poate mergem, o fugă, până la laborator, sugerez eu suav. Între timp, poate doriţi să vă aranjaţi, deşi eu, personal, cred că nu este nevoie, pentru pozele de interior? o întreb pe doamna Barton.

— Este aici fotograful? se sperie.

— Vine în maxim o jumătate de oră, zic inocent.

— Oh, se sperie. Cred că o să mă aranjez puţin, cochetează ea, până atunci vă întoarceţi şi voi doi.

— Mai mult ca sigur, o asigur cu gura până la urechi.

Dispare din încăpere cu o iuţeală demnă de remarcat pentru vârsta ei. Precis, înainte de a se aranja, va suna toate cunoştinţele, rudele şi vecinele să le spună noutatea. Cunosc specimenul: doamnă de piaţă. Aşa le zic eu. Parvenite, le-aţi zice voi.

Îi fac semn savantului şi reuşim să plecăm fără ca nimeni să ne mai deranjeze.

— O să mergem pe jos, îi propun.

— Bine, spune. Este îmbrăcat destul de gros, nu ca mine.

— Acum îmi spuneţi ce este cu… atmosfera asta conspirativă? Nu de alta dat sunt din fire cam sceptic.

O fi sceptic el dar este şi slăbit. Se vede clar că lumina l-a ameţit. Acum îl văd mai clar. Iisuse! Parcă ar fi trăit într-o peşteră. Este foarte slab, gălbejit, tras la faţă şi obosit peste orice limită.

— Hm, dacă stau să mă gândesc aţi câştiga locul principal într-un film de groază, glumesc.

Se uită la mine ameţit. Îl iau de mână şi îl bag în prima cofetărie

întâlnită în cale.

— Două cafele, comand.

Se uită la mine frecându-şi pleoapele înroşite.

— Cred că e timpul să ne cunoaştem, zic.

De data asta sunt serios şi îl privesc atent pe savant. Îşi pune ochelarii şi mă priveşte la rândul lui. Se pare că îi place ce vede de vreme ce o umbră de zâmbet îi alunecă pe buze.

— Nu este vorba de niciun interviu, nu?

— Ba da. O să vină un fotograf, va face pozele necesare, eu voi scrie reportajul. Îmi veţi spune doar care este limita în care să mă încadrez: lucruri generale sau puţin din general, puţin din personal, puţin farmec à la Mal Donaghi.

— Nu sunteţi… de la guvern, decide brusc.

— Deloc. Am chiar o problemă cu ei. Nimic serios, încerc să-l liniştesc.

Zâmbeşte de-a binelea.

— Pe naiba, spune.

Se gândeşte o clipă şi apoi continuă:

— Nu ştiam de ce îmi păreţi cunoscut. Acum ştiu.

— Evident. Citiţi mult. Şi mai şi reţineţi ce citiţi. Nu vorbesc cu un „încuiat", scuze de expresie, spun serios.

Chelneriţa ne aduce cafelele. Îşi pune mâinile în jurul ceştii. Tresar. Era gestul Milenei. Tuşesc ca să-mi dreg vocea. Am un nod gigantic în gât. Văd cum mă priveşte. De pe faţa gălbejită, ochii inteligenţi au acum o sclipire jucăuşă. Parcă ar fi Crăciunul iar eu sunt Moş Crăciun. El aşteaptă darul de sub pom. Ce dar o să-i dau…

— Nu vreau să vă faceţi o impresie greşită dar… staţi bine cu nervii? O să vă spun ceva care pare o poveste fantastică, de prost gust, poveste în care aveţi un rol. Nu am niciun chef să începeţi să săriţi pe aici ca un indian la dansul focului.

Râde. De fapt, mai mult, râde cu faţa. Nu i se aude râsul.

— Spuneţi. Îmi plac poveştile de groază, spune.

Este fericit. Doamne, omul ăsta e chiar fericit în clipa asta. Sunt tulburat. Eu mă pregătesc să-i povestesc despre nefericire, despre crime, despre mizeria umană, iar omul ăsta mă consideră în clipa asta Moş Crăciun. Trebuie să fi fost o închisoare groaznică casa lui dacă în astfel de clipe se bucură ca un copil. Uneori părinţii îşi refulează rateurile pe copii. Le cer mult, tot mai mult şi mai mult până la

epuizarea finală, până la distrugerea identităţii copiilor.

— Vă ascult, mă îndeamnă.

Respir adânc. Suntem într-o mică cofetărie englezească, cu două ceşti de cafea în faţă, afară plouă, toarnă de fapt, şi eu am mai puţin de o jumătate de oră să-i povestesc ce s-a întâmplat în ultimii treizeci de ani. Îi zâmbesc şi calm, încep să-i povestesc despre ce mi-a cerut redactorul acum câteva luni. Şi ce aveam să aflu în perioada asta. Mâinile mele se odihnesc pe masă. La o adică sper să-l prind înainte de a sări şi a o lua la goană. Care om sănătos poate crede ce s-a întâmplat? Tu, dacă ţi-aş povesti, ai crede? Ha! La fel ziceam şi eu! Iar eu pe deasupra trebuie să-l conving să ne ajute. Dumnezeu cu mila!

Articol II. 11. Frankie

— Bine, bine. Acum du-te!

— Dar vii?

— Ai plecat?

Îi privesc râzând. O, doamne, cum pot fi atât de perversă. Surâd, iar în gând le doresc ce n-aş dori nici unui duşman. Dar şi ei fac totul să mă scoată din papuci.

Hai să merg şi eu acasă. Acum precis merg bârfindu-mă. Sau *şi potrivit de minune! El, un lingău, ea o zăpăcită, una care îşi ştie interesul. Numai la ei mă pot gândi acum? Oare ce mă mănânc astăzi? Cartofi nu mai fac, că m-am săturat de ei. O omletă? Nu, nu. Am mai mâncat. Poate o salată? Poate. Doamne, ce pantofi superbi! Dar şi 460 nu am de unde să scot. 460! Ce scump! Pantofii merită din plin. Of! Se potrivesc de minune cu rochia roşie. Pantofii negri, rochia şi poşeta roşii, mănuşi lungi negre şi, în păr, o floare roşie. Cerceii şi colierul neapărat negre sau, poate negru cu roşu. Merge! O îngheţată? Să-mi iau, să nu-mi iau? Ba da!*

— O îngheţată cu fistic, vă rog.

Prea am răbdat de multe ori. Dacă mă vede Mabel, m-am dus pe copcă. Dar, la o adică, tot ea este mai grasă decât mine. Degeaba râde de mine. Nu se vede cum arată. Degeaba râde de mine. Nu se vede cum arată în oglindă? Monobloc, nu alta.

— Bună ziua, doamnă Griffit!

— Bună, Frankie. Să ştii că i-am dat eu de mâncare lui Dick. Acum doarme. N-are nicio notă proastă. L-am controlat.

— Oh, vă mulţumesc. Vă faceţi atâtea griji pentru noi.

— Nicio problemă. E chiar o plăcere. Am şi eu ceva de făcut. Acum

grăbește-te, se răcește mâncarea.

— Fug. Mulțumesc. La revedere, doamnă Griffit.

Să te ia naiba, doamnă Griffit. Te-ai gătit ca o pupăză, te-ai dat cu un kilogram de parfum de miroși ca o cocotă. Află cucoană că nu-mi placi deloc. Mi-e silă de tine. E o plăcere pentru tine, te cred, mai ales că ești o fată bătrână și acră. Bietul tată, te crede atât de drăguță, dar n-ai tu nicio grijă, nu ai să fii niciodată, dar NICIODATĂ, doamna Thomas! Dacă tu ai uitat, eu n-am uitat și nici n-am să uit vreodată ziua aceea.

Niciodată!

Bietul Dick doarme. E obosit, tare obosit. Îmi pare rău Dick, că nu te pot trezi să privești cu mine la ultimul lucru rămas de la mama: poza ei în ținută de gală. Oh mamă, de ce ai plecat? Nu voi putea înțelege niciodată de ce ai plecat. Ce ți-a lipsit? Te iubesc, Dick te iubește, tata te iubește și el, în felul lui. Hm, dacă tata sau Dick ar găsi fotografia, ar ieși scandal mare, așa că te rog să mă ierți dar, acum te ascund. Ascunzătoarea mea ideală. Nu, nu, doamnă Griffit, nu ai să devii în veci a doua doamnă Thomas. În familia Thomas nu au existat două doamne Thomas și nici nu vor exista! Iar mâncarea, fără supărare, ți-o arunc la toaletă. Acolo e locul ei. Așa! Acum, să văd ce voi mânca, adică, stai, mi-a trecut foamea. Ce să fac? Să mă duc sau nu la petrecere? Parcă aș merge. Sau… Anul trecut am fost în rochia făcută de mama și toată lumea s-a uitat cam urât la mine. Eram frumoasă! Prea elegantă pentru niște mocofani ca ei. Parcă aud și acum: „Țicnită ca maică-sa". Odată și odată mă voi răzbuna pe ei. M-aș face actriță, tot spune lumea că joc teatru. Dar tata s-ar supăra. Nu s-a supărat că mama a plecat… A fost și ea actriță. Demult. Era studenta cea mai frumoasă, cea mai deșteaptă. Mama… Mama mea! Ce să fac?

Mă plictisesc. Să citesc? Nu. Mai bine merg la bătrâna doamnă Eve-Marie Evans. Pompos nume. Și nu este deloc nebună, cum spune lumea. E doar excentrică. Are lumea ei, de frumuseți demult apuse, dar care, pentru ea, vor fi nemuritoare. Îmi dă din când în când în cărți și mă învață să fac și eu pasiențe. Ce a spus ultima oară? Se vor petrece lucruri care îmi vor schimba cursul vieții. Uf, fermoarul ăsta… Pantalonii sunt mult mai comozi, dar ei nu îi plac fetele în pantaloni. Deci… spunea că se vor petrece lucruri neobișnuite. Poate. Adică, sigur, dacă franțuzoaica nu-mi dă notă de trecere, corijența mă paște. Iar tata… Da, parcă îl aud spunând că: „neam de neamul nostru, familia Thomas a fost o familie de intelectuali, nu una de leneși, de golani, de neisprăviți". Sorry, tată! Dar

ACUM n-am chef să studiez la franceză. Vreau doar să o ascult pe scumpa doamnă Evans cum vorbeşte. Ia s-o întreb dacă n-ar vrea să mă mediteze la franceză. Dar ar însemna să-i las singuri pe tata şi pe Dick cu scârba aia parfumată. Nu prea merge. Uf, ce prostie era să fac. Să merg pe alee să mă vadă toţi. Slăvită fii Maggie pentru ideea cu portiţa din spate, acoperită de iederă! De acolo, scârbă, nu se vede nimic oricât te-ai strădui să vezi. Şi de acolo până la doamna Evans nu sunt decât patru paşi.

…Sus, sus, piraţi.

Asaltaţi navele şi luaţi comorile.

Cu ele vom fi stăpânii lumii…

Uf, bine că am mers repede! Altfel mă vedea scorpia. Oare de ce nu deschide? O fi plecată undeva? Dacă ar fi plecată ar fi pus semnul nostru… Unde, unde-i? Ba da. A plecat. O să mă plictisesc de moarte.

12. Frinkle, Twinkle, Trick / Ai să-mi dai şi mie un pic?

Aşa cum am stabilit, în prima sâmbătă de după paradă, apare articolul despre Barton. Nu este pe prima pagină, dar nici pe ultima. Câteva date personale, câteva detalii despre munca lui şi o grămadă de bla-bla-uri elegante. Nu am niciun interes să-l scot la lumină dar nici nu-mi pot permite să mi-o pun în cap pe cotoroanţă. În ultima perioadă m-am comportat ca un reporter model. Nicio săpătură după gunoaie, nicio presiune nicăieri. După ce citesc articolul şi comentăm, ca de obicei, despre tot felul de nimicuri, fac în aşa fel încât să rămân singur cu redactorul.

— Ce vrei?

Este grăbit. Pentru el este o zi ca oricare alta. Trebuie să fii mereu pe fază. Sunt lucruri noi de aflat, de spus. Nu te plictiseşti niciodată. Poate doar, uneori, te apucă silă de atâta corupţie, de frică. Uneori. Alteori te gândeşti că tu poţi fi cel care poate sparge o astfel de bubă. Mă gândesc că, acum zece ani am repetat oricui era dispus să mă asculte, a sparge o astfel de bubă cu puroi, chiar dacă te murdăreşti, este nobil şi merită. Cred acelaşi lucru dar cu totul dintr-un alt punct de vedere. Nu mai sunt capabil să suport să fiu bătut non-stop. Mi-auâm bătrânit oasele.

— O vorbă, boss. Doar o vorbă, boss.

— Ceva urgent?

Este în continuare neatent. Caută prin hârtiile de pe birou ceva. După cum arată biroul ar fi un miracol dacă ar găsi ceva. Mă reazem de

tocul uşii şi-l privesc. Mută teancurile dintr-o parte în alta fără niciun rezultat. Ziceam ceva de miracole? Se opreşte şi se uită la mine. Îi arunc o privire à la Rudolf Valentino. Ridică o sprânceană.

— Cât de urgent?

— Foarte, silabisesc.

Ştie când glumesc şi când nu. Pricepe destul de repede.

— Merg să mănânc. Vii cu mine?

— Merg dacă îmi promiţi că nu mănânci usturoi, boss…

— Da' sensibil ai devenit de la o vreme, se uită la mine zâmbind.

Mergem într-un bar din apropierea sediului ziarului. Lume multă, majoritatea reporteri, fotografi, distribuitori, fum gros că poţi să-l tai cu cuţitul, gălăgie ca în gară.

— Bei bere? Băiete, o bere şi o apă, strigă fără să mai aştepte răspunsul meu.

Apa este minerală şi caldă. Grozav. Iau o gură şi mă abţin. Mă uit la redactor. Are în faţă o porţie uriaşă de shaorma şi o halbă de bere rece. Evident. Se vede că e şeful. Îmi face semn cu furculiţa să vorbesc.

— Frumos reportajul, nu? zic. Dar trebuie să mai schimb gama.

Continuă să mănânce şi să se uite la mine. Aşteaptă urmarea.

— Dacă am schimba repertoriul ar fi interesant, nu? Poate… să luăm nişte oameni simpli şi să le prezentăm viaţa. Realitatea de zi cu zi. Ştiu că este un subiect fumat de mult timp. Dar… dacă ştim să-l prezentăm… Ce zici? Pot face o încercare?

S-a lămurit. Caut pe cineva.

Mi-arăţi tot ce scoţi, da? spune cu gura plină.

— Ordinul nu se discută, se execută, spun şi decolez de lângă el.

Am mână liberă. Trebuie să-i găsesc pe cei trei Frinkle. Poate fi o coincidenţă de nume şi să fie trei persoane diferite, poate am noroc şi sunt rude. Singura modalitate de a-i căuta mai repede este computerul. Acum ştiu să umblu cât de cât cu el. Mă întorc la birou. Sper să nu urle nimeni dar „culeg" de pe drum un laptop. Biroul meu este plin. Parcă sunt lipiţi de scaun indivizii ăştia. Chiar nu se mişcă deloc?

Mă aşez la biroul meu şi încep să caut. O iau întâi cu cartea de telefon. Nu apar. Am ceva de căutat. După câteva ore afară s-a întunecat, ochii mă dor cumplit de tare, iar capul îmi crapă de durere. Drace! Observ că indivizii au dispărut. Clar. Fac ore suplimentare. Trebuie să găsesc cu orice preţ pe Frinkle. Trebuie să caut în altă parte. Antropologi. Să încerc şi asta.

— Donaghi, Donaghi, aud strigăte pe coridor.

Înainte de a putea să mă ridic erupe pe uşă redactorul. Are o figură care îmi place. Este răvăşit. Dar bucuros. Ce o fi cu el?

— Citaţia… Au anulat citaţia, spune într-o răsuflare.

— Lux a-ntâia! spun bucuros.

Ne gândim la acelaşi lucru. Amicii noştri au relaţii tari de tot. Au reuşit să-i pună cu botul pe labe. Îmi vine să sar în sus de bucurie. Redactorul este roşu la faţă de alergătură, cred că a sărit câte două trepte deodată.

— A spus ceva patronul? întreb precaut.

— Nu. Deloc. Asta e surprinzător, se încruntă. Dar avocaţii nu i-au luat niciun ban. Hm, a fost stinsă toată afacerea atât de repede…

— Ar trebui să ne bucurăm, sugerez precaut în continuare.

— Da. Altă dată să-mi spui şi mie adevărul, se repede la mine. Dacă ştiam nu ai fi intrat în beleaua asta! Lasă figurile cu lupul singuratic că nu mai ţin. Stai deoparte de belele! Vorbesc serios!

Ridic mâinile în sus. Mă predau. De fapt sunt mai mult decât bucuros. Numai la puşcărie nu am ajuns. O anchetă care să mă pună sub lacăt îmi lipsea acum.

— Ai găsit ceva? mă întreabă.

— Nimic, oftez. Nici nu mai ştiu unde să mai caut.

Se uită la mine.

— Arăţi ca dracu'!

— Şefu' atâta amabilitate… mă impresionaţi, zău.

— Lasă vraja. Du-te şi ia ceva aer. Încerc să te ajut. Nu promit nimic, însă.

Închid ochii. Văd stele portocalii în faţa ochilor. Cum o fi ăia pasionaţi de computere? Lor nu le clipocesc ochii după atâta lucru? Hm… Tot mai bine este cu pasul şi cu pixul. Te mai aerişeşti, mai vezi chipuri noi, nu că te-ai prăpădi de dorul şi dragul lor, mai afli noutăţi.

Mă uit pe geam. De mic îmi plăcea să privesc seară pe fereastră. Ziua făceam orice, munceam de-mi săreau capacele. Uneori mă duceam la Capul Şoimului şi priveam în zare. Seara, seara era numai a mea. Stăteam ore întregi pe pervazul ferestrei şi priveam în zare. Priveam luminile din zare şi îmi închipuiam tot felul de poveşti. Uneori adormeam cu capul sprijinit de fereastră. Mă găsea mama a doua zi când venea să mă trezească, să merg la şcoală. Aveam de mers aproape o oră până la şcoala din vecinătate. Drum frumos, prin pădure. Nu-mi

era niciodată frică. Să priveşti oraşul noaptea, ăsta da, spectacol. Atâtea culori, atâtea luminiţe… Mă întind. Am obosit.

Merg la aceeaşi bodegă unde am fost cu şeful. Cer o cafea. O gust. E chiar bună. Mă retrag într-un colţ şi o sorb încetişor. Majoritatea sunt bărbaţi. Albi, negri, asiatici. Tot felul de oameni. E seară şi au încheiat socotelile pentru ziua de astăzi. Au închis teatrul de păpuşi. Beau bere şi fumează crunt. Vorbesc despre fotbal, despre femei, despre ziare. Rivalităţile sunt lăsate la intrare până mâine dimineaţa. Acum se recreează. Time-out. Mă uit în ceaşcă. Hm „mama îmi repeta mereu că am ceva deosebit în mine. Mă certa, mă bătea, dar niciodată nu spunea că sunt un om de nimic. „Ai ceva deosebit în tine, nu risipi darul pe care îl ai". După ani şi ani îmi amintesc de cuvintele ei. Aş fi avut curajul să înfrunt lumea dacă nu aş fi crezut până în ultima fibră că sunt cineva? Mai mult ca sigur că nu. Am pornit de jos. Niciodată nu am dat înapoi. Mă simţeam dator să dau oamenilor din darul meu. Era un ţel pentru mine. Milena spunea la fel. Ce bine s-a înţeles ea cu mama! Le invidiam. Se înţelegeau dintr-o privire, dintr-o simplă atingere… S-au dus amândouă. Încă mai cred în ceea ce mi-au spus. Am spus „da" atâtor oameni. Lui Geste, lui M'Quhae, lui Komo, Mariei, lui Thomas, lui Barton. Toţi aceştia aşteaptă ceva de la mine. Şi eu trebuie să le răspund. Dumnezeu mi-e martor că nu o fac din obligaţie. Dacă pot să o fac, de ce nu?

— Tot cu ochii pe pereţi? Pardon. Văd că te reprofilezi.

Tresar. Redactorul a aterizat lângă mine.

— Mă gândeam eu că vii aici. Aveai de gând să te întorci la birou, nu?

— Trebuie să înţeleg că ai găsit ceva, şefule?

— Găsit.

Îmi pune în faţă un bilet. Am noroc. Cei trei Frinkle sunt rude.

— Sunt toţi antropologi. Ai adresa acolo. Dar… ai grijă cum intri.

Mă uit la el.

— Sunt urmăriţi, mă lămureşte. Nu poţi decât să te strecori până acolo. Au un băiat şi o fată. Găseşte un motiv plauzibil sau… intri ca Fantômas.

Surâde.

— Ca să vezi. Cum vă simţiţi voi, ăştia cu probleme…

— Ha, fac. Râde ciob de oală spartă.

— Eu zic gata pentru azi. Adică pentru mâine că este trecut de

miezul nopţii. Băiete, acasă! Ăsta-i ordinul. Fac cinste eu cu drumul.

În timp ce ne strecurăm spre ieşire, mi-aruncă peste umăr:

— Patronul zice că treburile merg bine de când ai venit.

Încep să râd. Mă miram să facă el cinste. Eu, scoţian? Stai să vezi ce scoţian poate fi el?!…

13. *Frinkle*

Stau ascuns după perdea. Să fiu a naibii dacă nu ştie să cânte. Şi încă frumos. Frumos? Superb. Sunetele se revarsă în cameră şi… sunt purtat departe, foarte departe, într-o poiană. Îmi amintesc cu exactitate ziua în care am cunoscut-o pe Milena. Era toamnă, o toamnă frumoasă şi calmă. Mergeam cu Antohi în drumeţie prin munţi. Ne plăcea pur şi simplu să colindăm lumea. Mergeam pe un drum de munte şi la un moment dat trebuia să o cotim spre stânga. Am auzit un chiuit şi în clipa următoare eram întins la pământ. Deasupra mea doi ochi căprui, scânteind ca două stele de veselie, mă priveau. Am rămas cu gura căscată.

— V-am lovit? m-a întrebat în timp ce se ridica de pe mine.

Am stat în continuare întins, privind-o. Avea o bluză albă, lăsată pe umeri, o fustă lungă, verde şi creaţă şi părul zbârlit de vânt. Ţinea picioarele, goale, unul sprijinit de celălalt, ferindu-se cât putea de pietrele ascuţite de pe drum. Având în vedere că în spate purtam tot echipamentul de munte, adică nici mai mult nici mai puţin de 10 kilograme, este explicabil de ce continuăm să stau ca o broască, cu burta la soare.

— Să vă ajut. Îmi pare rău că v-am lovit. Ştiţi… avântul a fost prea mare. Trebuia să încetinesc, a continuat să vorbească, brusc concentrată.

Cu ajutorul lui Antohi m-am adunat. Atunci, în spatele meu, am observat deltaplanul. Unul absolut fantastic, rudimentar, făcut din tot felul de petice şi legat cu o mulţime de şireturi şi fundiţe. Am rămas mască. Trebuie să fi avut un curaj nebun să încerci să pluteşti, nicidecum să zbori, cu aşa ceva. M-am uitat la Antohi şi l-am văzut zâmbind.

— Sunteţi bine? Vreau să spun, după impactul cu uraganul Milena, râse.

— Da, da, am răspuns.

— Mă simt cam prost. Vreţi să vă odihniţi puţin?

Am privit-o. Zâmbea şi era toată… o veselie.

— Sunteţi julită, am observat.

— Nu-i nimic. Chiar… sunteţi O.K?

— Da, răspunse Antohi în locul meu. Apoi a ajutat-o să ridice deltaplanul.

— Ce Dumnezeu poate fi asta? a întrebat-o.

A început să râdă.

— Am vrut să zbor. Şi am zburat.

A continuat să râdă ca un copil. Se bucura efectiv din toată fiinţa. Nu avea astâmpăr.

Oftez. În clipa aceea îmi păruse o prinţesă din basme. Nu vedeam în faţa mea decât ochii ei şi nu auzeam decât râsul ei, uşor gâlgâit, ca a unui copil. Iisuse… Mi se par de atunci că au trecut secole. Secole lungi de singurătate. Cât de singur poţi fi uneori chiar stând în mijlocul unei mulţimi.

Muzica s-a oprit. Vioara nu se mai aude. Dacă în clipa asta ies de după perdea o să o sperii. Cred şi eu. Ce naiba… care spectator stă după perdea? Şi totuşi eu trebuie să-i vorbesc. Nu-mi mai îmi arde de nimic. De auzit nu aud decât râsul Milenei şi nu văd decât sclipirea ochilor ei. Iar eu trebuie să vorbesc despre conspiraţii, despre crime, despre… Uf…

Ascult atent. Se aude cum pune vioara în cutia ei, aud un scaun scârţâind. S-a aşezat în faţa ferestrei. Ies încetişor de după perdea şi cu paşi cât pot eu de uşori, mă apropii de ea dintr-o parte. Tuşesc diplomatic, încet. Sare în sus, ţipând.

— Vă rog, nu vă speriaţi, spun calm şi zâmbitor.

Şi eu în locul ei aş sări în sus un kilometru. Mă priveşte încremenită de spaimă.

— Nu vă fac nimic, continui să vorbesc calm şi foarte clar. Vreau doar să vă întreb ceva şi plec. Nu vă fac nimic, repet.

Se uită la mine, în continuare, încremenită.

— Mi s-a spus că aici îi voi găsi pe… mă uit pe bileţel, pe domnii Frikle Jürgen, Frikle Frank şi pe doamna Frikle Hanna.

— Nu… nnnu sunt aici, se bâlbâie.

— Văd, glumesc. Dar trebuie să dau de ei neapărat. Neapărat.

Dă din cap, nelămurit.

— Nu vă supăraţi, trebuie să dau de ei urgent. Sunt reporter, spun şi îi arăt legitimaţia pregătită din timp.

Se uită la ea cu neîncredere.

— Nu sunt aici. Sunt morţi.

— Poftim???

— Au murit. Cine v-a trimis aici nu v-a spus asta? spune repede şi începe să se uite prin preajmă după ajutor.

— Te rog, nu te speria, încerc să o calmez. Dar… sunt în pericol, nu glumesc. Te implor! Trebuie să dau de ei. Neapărat.

Se opreşte o clipă.

— Sunt morţi. Nu-mi arde de glume. Hanna şi Jürgen sunt… au fost părinţii mei. Frank a fost unchiul meu. Fratele mamei. Cine v-a trimis nu v-a spus asta?

— Nu, zic încet şi cad în primul scaun la îndemână. Nu mi-a spus nimeni nimic.

Încerc să mă adun.

— Când au… vreau să zic, ce li s-a întâmplat?

— Au murit într-un accident de maşină. O altă maşină, de pe contrasens, un şofer adormit la volan… asta a fost, spune încet şi continuă să mă privească atent.

Sunt confuz şi încerc să-mi adun gândurile. Sunt o fire prea suspicioasă ca să nu mă gândesc la faptul că s-a ajuns la ei, înaintea mea.

— Trebuie să plec, mă ridic de pe scaun.

Face un pas înapoi, îngrozită.

— Nu te speria, plec. Ţi-am spus că nu-ţi fac nimic.

Plec fără să mă uit înapoi. Cântecul, vestea… toate parcă m-au lovit în plex. Mă simt ca un boxer făcut K.O. Să nu fi ştiut nici ei despre tot ce s-a întâmplat? Asta nu poate decât să mă îngrijoreze pentru că înseamnă că suntem cu un pas, unul uriaş, în spatele lor. Iar în cursele de genul ăsta a rămâne în urmă nu poate însemna decât că eşti… un om mort.

Trei dintr-o lovitură. Se mişcă repede de tot. Mă enervez cumplit. Un simţământ de neputinţă mă încearcă şi acest lucru mă înfurie cumplit. O furie… aş vrea să urlu în clipa asta să se audă până pe Lună. Tremur de furie. Atâta grijă, atâta fereală şi alergătură şi acum… pierdem teren. Iisuse! Ca să enumăr tot ce ştiu despre ei îmi ajunge o mână. Toţi trei erau specialişti antropologi. Toţi trei erau pe punctul de a elabora o nouă teorie privind evoluţia umană. Şi cu toţii erau pe lista la patei. Ce legătură este între ei şi la pata? Între ei şi Vittorio de la Miaţa? Am senzaţia că ceva îmi scapă din vedere. Ceva

mă deranjează…

Trebuie să mă întorc la birou. Ştiu că sunt urmărit şi încerc să mă port degajat, să-mi calmez nervii şi în acelaşi timp să fiu atent la ce este în jur. Să fiu a naibii dacă nu este prea mult pentru un simplu reporter scoţian!

14. Mal şi Frankie

— E cumplit, ţipă ea. Nu pot fi de partea lor. Urăsc regii, reginele, prinţii şi prinţesele, cu graţioasa lor curte care acordă binevoitoare priviri indulgente mulţimii. Ei sunt… cineva. Ei sunt atât de sus. Ei sunt ARISTOCRAŢI.

— De ce crezi asta? o întreb.

— Gândeşte-te numai un pic. Dacă se vor întoarce, ne vor privi foarte îngăduitori. Ăsta pe faţă. Pe la spate, ne vor dispreţui şi ne vor urî pentru că ei sunt nobili, ţi-am mai spus. Vor năvăli cu toţii, cu mic şi mare, şi vor ocupa palatul, totul. Vor fi locurile lor, numai a lor.

— Spui asta, replic, pentru că te gândeşti la tine. Te consideri şi tu superioară, la fel de „regală" ca şi ei, nu? Şi tu, de fapt, ai vrea să ai Grădina numai pentru tine, să fii slujită, să fii binevoitoare, să fii adorată, etc. Palatul acela ţi-ar sta şi ţie bine. Asortat cu Grădina, merge nu?

— Dumnezeule… suspină.

— Hai să facem pace. De fapt, tu nu mă poţi ierta. Ar însemna să te umileşti, iar tu nu cunoşti acest lucru. În inimă, poate doreşti să poţi face acest lucru. De fapt, visezi cu ochii deschişi… Speri să fii, ca în vechile basme, fiica abandonată a vreunei nefericite prinţese, dovadă că ai încercat să afli ce ţi-este interzis cu străşnicie. Ai riscat cea mai cumplită pedeapsă numai ca să afli lucrul acesta. Dar, există un mare „dar". Cred că ai fi o regalistă înfocată, totuşi, ca persoană… regală, ai încălcat cu bună ştiinţă toate regulile „casei", prinţeso! Tinzi spre o libertate totală, fără a o avea, şi fără a o vrea conştient. Toate dovedesc un comportament instabil. Periculos de instabil. Umbli călăuzită doar de sentimente, rareori de raţiune.

— Dacă nu-ţi convine, pleacă, mă repede ea.

Clatin sceptic din cap.

— Ai vrut din inimă să participi, dar ai făcut totul ca să fii rugată să o faci. Cu multă abilitate ai sugerat să fii chemată. Poate ai oferit secrete sau ai dat de înţeles că ştii mai multe, cine ştie. Sau ai influenţat… cu firea ta… posibil să te fi folosit de alţii.

— Nu-ţi cer nimic. Văd că ştii totul, atunci descurcă-te şi singur.

— Hm. Eşti prea furioasă ca să înţelegi. Vrei să fii eroină? În zilele de azi devii o eroină nu sacrificând o viaţă, ci salvând una. Mai exact, eroi sunt cei din umbră. Cei care lucrează ştiind că nu vor primi nicio mulţumire, niciodată.

— Pleacă.

— Nu pot. O recunosc. Nu pentru că n-aş putea, dar socotesc că este de datoria mea să te fac să înţelegi ce eşti, nu să devii o simplă unealtă. Pentru că, într-adevăr, eşti un executant perfect. Şi mai ştiu sigur că deşi acum zici „nu", asta o spui pentru ca mai târziu să zici „da".

Se întoarce cu spatele la mine. Nu am voie să o sondez. Trebuie să mă bizui doar pe instinct.

— Cred că te gândeşti la mine, acum, aud vocea ei, calmă. Vrei să mă trezeşti, deşi ştii că asta va durea. Poate durerea va dura puţin sau poate nu va trece niciodată. Ştii că te voi ajuta. Ai dreptate. La asta mă pricep. Fără gălăgie, doar să execut ordinele.

— Şi te doare cumplit. Ai vrea să ai o mare putere.

— Da! strigă. Şi aş folosi-o doar pentru lucruri bune.

— Orice lucru bine gândit, foarte bine gândit, atinge limite dureroase.

— Adică? mă întreabă nedumerită.

— E imposibil să mulţumeşti pe toată lumea. Iar ca să faci ceva cu adevărat bine trebuie să te sacrifici.

— Pe mine. Doar atât.

— Nu. Lumea asta este ca un lanţ. Am tot stat şi am observat lumea. Tu, tu eşti o za. Cazi. Lanţul se reface. Aproape se reface. Pentru că lipseşte o za. Orice este în plus sau în minus se simte.

— Raţional?

— Dacă te gândeşti că preţuiesc orice lucru cât de mic, nu te înşeli. Nu că se poate pune în discuţie ideea de pierdere. Practic, toţi pierd, toţi câştigă. Sunt noţiuni impuse de noi, înşine. Să zicem că cineva sosit de departe, ar pierde la vreun joc. Ar pierde ceva socotit important. Şi s-ar bucura de aceea pierdere. Noi am zice că este nebun. Înţelegi, am judeca după cum vedem noi lucrurile, cum zicem noi că este bine sau rău. Poate că acel cineva s-ar bucura că a pierdut.

— Dar… ideea de timp?

— Ai vrea să călătoreşti în timp. Doar pentru a-ţi potoli foamea

de senzaţii. Ai stârni panică, haos, nedumerire. Poţi să faci acest lucru şi în vis. Dar pe tine visele astea… te leagă. Te fac confuză. te… transformi în ceva opac, nu te pot modela.

— Şi ce-ai vrea? Să ignor tot ce ni se impune de când suntem? Corpul nostru simte aceste legi. Oftează.

— Ai dreptate. În toate ai dreptate.

— Vrei să joci teatru? Eşti un copil naiv, care se alintă mereu. Ţi se spune că vei fi pedepsită şi tot vrei să faci ce vrei tu. Mă vei ajuta.

— Şi după asta, voi continua să rămân ceea ce sunt.

— O spui cam fără convingere. Sincer vorbind, nu ştiu nici eu ce va fi mai departe. Eşti prea pasională, prea emotivă. Cine ştie, poate că vei suferi schimbări. Poate că vor fi schimbări. Nu ştiu. Nici nu sunt prea curios să ştiu.

— Atunci de ce mi-ai ţinut tot speech-ul ăsta?

— Pentru că trebuie să… te trezeşti la realitate. Să fii responsabilă.

— Responsabilă?!

— Nu te gândi că eşti incapabilă. Pur şi simplu, trebuie să nu te mai joci. Ia lucrurile în serios.

— Adică sunt şi superficială…

— Nu. Am spus să fii responsabilă.

— Bun. Şi ce vrei să fac acum? Să-i înlătur pe… indivizii ăia? Voi declanşa haos, lupte.

— Depinde cum o faci.

— Sunt puşi pe fapte mari! Vor să redevină ceea ce au fost cândva. Iar eu, în caz că nu ştii, sunt singură. Mai bine, îl omor pe şef?

— Ţi-am spus să-ţi pui mintea la contribuţie. De ce te uiţi în depărtare când soluţia este sub nasul tău?

— N-o văd, zice sec şi, pentru prima oară, se uită în ochii mei.

— Hm. Mă întreb ce te-a făcut să eviţi mereu privirea oamenilor. Ai o tendinţă de a te juca mereu. Ba ştii, ba nu ştii ce vrei. Ba vrei să fii singură, ba vrei să fii în mijlocul lor.

— Ce legătură are asta cu ce vorbim noi?

— Are.

— Ei bine, n-aş putea spune că mă omor după oameni. Uneori îi iubesc, alteori îi urăsc.

— Contradictoriu.

— Şi asta nu ajută cu nimic, nu? Sau poate sar fără să mă uit

unde sar, la ce am şi ce am lăsat… Uite ce-i, nici măcar nu ştiu de ce îţi toate acestea. M-ai ameţit.

— Te pot ajuta doar înşirându-ţi nişte… constatări. Ei vor veni sau poate vor aştepta să vii tu la ei. Te vor umili şi te vei umili. Dar trebuie convinşi de adevărul tău. Deci, ei vor avea ca punct de plecare Palatul. Te vor primi ca pe orice alt mic funcţionar. Te vor întreba ce vrei. Sunt convinşi de ceea ce cred. Au adevărul lor.

Faţa începe să i se lumineze. Poate că vorbirea mea sibilică începe să devină clară pentru ea.

— Iar eu trebuie să fiu un geniu ca să-i conving. Ei au acest adevăr de secole. Ar însemna să zdruncin o tradiţie. Un tabu secular.

Iar pleacă de pe potecă…

— Adevărat. Şi trebuie să o faci.

— Mă vor refuza.

— Te vor refuza.

— Şi ce voi face atunci?

— Vei pleca.

— Şi misiunea noastră? A mea?

Ridică din umeri.

— Îţi este indiferent?

— Nu.

— Vom pleca. Va fi un eşec!

— Va fi un eşec.

— Am vaga impresie că joc rolul unui ambasador trimis cu o oră înainte de război, în tabăra cealaltă. Sau… poate ştiţi că mă vor refuza…

— Nu. Nu ştiu. Poate îi vei convinge.

— M-ai aruncat în gura lupului. TU trebuia să te duci!

— Trebuia. Vei merge însă tu.

— De ce?

— Pentru că aşa vreau eu. Deocamdată, eu conduc dintre noi doi.

Mă priveşte total zăpăcită. Aşa am fost şi eu demult. Tare demult.

15. Chintă royală cu Sally şi Jack

Urc obosit treptele. Discuţia cu Frankie m-a obosit. Este tânără, cum eram şi eu odată, plină de temperament. Vreau să bag cheia în uşă şi mă opresc. Uşa este întredeschisă. Ascult atent câteva clipe. Nu se aude nimic. Mă uit în jur. Nimic. Adică nimic cu care să mă apăr.

Răsuflu adânc şi intru cu paşi uşori. Mă uit în toate părţile. N-am chef să mă trezesc cu cine ştie ce nebun în spate. Nimeni. Nu este nimeni. Aud un foşnet în spate. Mă întorc fulgerător, gata să mă arunc asupra intrusului. Este o femeie în vârstă. Ţipă şi ea, ţip şi eu.

— Iisuse…

— M-aţi speriat doamnă…

— Şi dumneavoastră, îmi spune femeia cu respiraţie tremurată

— Să ne liniştim, spun şi cad în primul fotoliu întâlnit în cale.

Rău am mai ajuns cu nervii. Stăm câteva clipe să ne liniştim şi să ne studiem. Musafira mea este o femeie în vârstă, 50, poate 55 de ani. Este o femeie care a muncit. Se vede asta. Curat îmbrăcată şi decent, dar, sărăcăcios. Mâinile sunt umflate. Şi ea mă studiază. Este neîncrezătoare.

— Ei bine, doamnă… cum aţi ajuns aici? întreb curios.

— Sunteţi Mai Donaghi, nu? întreabă.

— Eu şi nimeni altul, zic.

Scot legitimaţia din buzunar pentru orice eventualitate.

— Asta este pentru serviciu, îi întind bucăţica de plastic.

O ia şi o studiază.

— Numele meu este Sally. Sally Johnson. Domnul Manole m-a trimis la dumneata. Mi-a zis să am încredere deplină în dumneata. Eu… nu ştiu…

— Ai încredere în Manole?

— Sigur!

— Atunci află că şi Manole are încredere în mine.

Remarca o mai calmează.

— M-a trimis la dumneata…

Dau din cap încurajator. Doamne, te rog, dă-mi o veste bună.

— Eu am… fost asistentă medicală. M-am pensionat. La cerere. Am ceva bani depuşi de o parte, mă asigură.

— Sigur, sigur.

— Am lucrat la spitalul Sfânta Maria, spital universitar. Am aflat că aţi făcut reportaje şi la noi. Adică la spital. Mie îmi plac copii aşa că am lucrat la secţia nou-născuţi. Dar înainte de asta, pentru că sunt destul de pricepută, spune asta ea cu mândrie, am fost chemată de şefi şi mi s-a propus să lucrez câteva zile în altă parte. Trebuia doar să spun ce trebuie pentru o secţie nouă pentru noi născuţi. Am înţeles că era un centru de cercetări şi doreau să afle ce le trebuie în caz că… ştiu

eu, poate le veneau cazuri mai speciale. Nu m-am mirat. Şi la spitalul Sfânta Maria mereu ni s-a cerut părerea. V-am spus că sunt destul de pricepută.

— Da? o îndemn să povestească.

— Am făcut tot ce trebuia.

Strânge buzele.

— Dar într-o zi am auzit o discuţie. Erau doi oameni şi vorbeau între ei. Vorbeau în valonă.

Mă uit uimit la ea.

— Ştiţi, eu ştiu valona de la soţul meu. El era valon. Ştiţi cine sunt valonii?

— Da. Spuneţi mai departe.

— Nimeni nu ştie despre asta. Mie… nu-mi place să vorbesc. Dar ce am auzit nu mi-a plăcut. Am văzut destule seriale ca să-mi dau seama că devenisem o persoană în plus. Am mers la biroul şefului şi sub pretextul verificării listelor de materiale… am vrut să le iau ceva de acolo, ceva ce era important pentru ei. Nu ştiu…

Este stânjenită. S-a înroşit şi învârte mica poşetă în mână de parcă ar fi un titirez.

— Nu e nimic nou, îi spun şi mă uit fix la ea. Unii merită să fie pedepsiţi pentru faptele lor.

— Manole mi-a spus că acel centru a devenit un loc al răului. Blestemat, zice el.

— Are dreptate. Spuneţi-mi mai departe.

Oftează.

— Văzusem că umblau cu grijă cu obiectele acelea şi am înţeles că sunt preţioase. Am luat unul din ele. Eram atât de supărată, spune cu ochii în lacrimi.

Mama mia! Am în faţă un tort de frişcă uriaş. Dau din cap şi din mâini aiurea. Sunt emoţionat.

— Am greşit. Dar atunci eram foarte supărată şi nu voiam decât să-i pedepsesc. Am luat chestia aceea de pe birou şi am plecat. A doua zi m-am dus la profesor şi i-am spus că nu mai merg. Că am reuşit să termin ce aveam de făcut şi că voiam concediu. Că sunt obosită.

Tremură toată. Încerc să o calmez cât pot.

— Am plecat. Nu m-am dus acasă. O fostă pacientă m-a sunat că are probleme cu bebeluşul şi că ar vrea să o ajut. Am stat câteva zile la ea. Când m-am întors acasă… începe să plângă şi să tremure din nou,

când m-am întors totul era răscolit în casă. Totul era spart. Nu-mi fac iluzii că aş fi avut lucruri de valoare dar erau ale mele. Am muncit foarte mult pentru ele. Aşa că… m-a durut sufletul când le-am văzut pe jos, aruncate. Am fugit ca nebună. Nu trebuie mult să dispari fără urmă în zilele noastre. Nu sunt proastă să nu ştiu despre asta.

— Am o întrebare. Dumneavoastră aţi deschis uşa?

— Nu, se sperie ea. Doamne fereşte! Dar era deschisă şi când am venit aici prima dată.

— Da?

Mă uit prin cameră. Totul pare la locul ei. Am două opţiuni. Prima să verific micile mele cutii poştale să văd dacă n-am niciun mesaj de la amicii mei, a doua opţiune este să văd dacă n-am mici „surprize" plantate de amicii înfiretaţi. Doamne, ce mă fac cu atâţia amici?

— Doamnă, deoarece nu ştiu cine mi-a deschis uşa, nu am altă soluţie decât să vă rog să discutăm în altă parte. Şi încă repede.

O iau aproape în braţe şi ieşim din apartament. Nu vrea dar, zâmbindu-i fermecător, o duc din casă. Norocul meu este că lângă casă, la trei, patru metri, se află un mic pub. O mică crâşmă irlandeză. Intrăm amândoi şi o duc într-un separeu.

— Staţi aici, o avertizez văzând că vrea să plece. Vin imediat.

Mă duc la Sean, patronul, şi îl rog să fie cu ochii în patru. Îl informez că apartamentul mi-a fost spart.

— Au furat ceva?

— Nimic, spun.

Se încruntă şi el. Dacă se fură era altceva. Mă întorc la masă cu două ceaiuri. Cred că sunt singura persoană care poate bea ceai aici.

— Liniştiţi-vă. Sunt aici, o calmez.

Pe naiba. Sunt şi eu speriat. Iar remarca mea nu a liniştit-o deloc. Bem o gură de ceai. Începe să vorbească, ferit, uitându-se mereu în jur.

— Oricum, de atunci încerc să mă ascund în tot felul de locuri.

— Cum aţi dat de Manole?

— Mi-a apărut fotografia în ziare. Scria că am murit şi trebuia să fiu identificată. Am sunat de la un telefon public. Încercam să explic că nu am murit. M-au crezut beată. La câteva zile după aceea am fost… abordată de domnul Manole. M-a speriat îngrozitor. Sperietura mai mare a fost când mi-a povestit ce mă aşteaptă. Mi-a spus ce era cu acel

centru.

— Ce v-a spus Manole?

— Să vin la dumneavoastră şi să vă povestesc toate acestea. Spunea că o să înţelegeţi perfect tot ce vă spun. Aşa este?

— Da, răspund. Limpede ca lumina zilei. Ce aţi luat de la centru acela? mă întorc să o întreb.

Are chipul al ca hârtia şi se uită undeva, afară.

— Cred, cred că o să… o să… o să vorbim altă dată, băguie.

— Ce aţi luat, doamnă Sally? întreb.

— Ceva mic. Nu ştiu ce sunt. Dar sunt mici. Nişte monede, dar foarte, foarte mici, spune repede şi se ridică de la masă.

Nu pot să o opresc. Are o spaimă nebună în ea. Fuge cât poate de repede. Fug şi eu cu ea.

— Măcar promiteţi-mi că dacă aveţi probleme mă sunaţi la numărul ăsta, îi spun şi îi îndes în mână o carte de vizită.

Fuge rupând pământul. Trebuie să fi văzut pe cineva de la la pata. Centrul ăla… Sigur. Manole a trimis-o la mine pentru că ştia că o să-mi dau seama de toate. Ce naiba a luat Sally de la centru? Discuri mici? Foarte mici? Poate însemna o mie şi una de lucruri.

Stau puţin pe gânduri şi apoi mă întorc acasă. Fie ce o fi. Urc scările în viteză, intru în hol şi… în clipa următoare mă trezesc placat. Mă răsucesc în cădere şi apuc pe atacator de spate. Sper să nu aibă nimic ascuţit în mână. Primesc un picior în burtă şi trebuie să-i dau drumul. Urmează un alt pumn în spate. Iisuse, doare! Dau cu piciorul în nemernic. Apoi cu celălalt picior. Nu are nicio armă. Altfel până acum eram şvaiţer. L-am lovit pentru că este pe jos. Mă arunc asupra lui.

— Ticălosule, strig şi-i îndes câţiva pumni în faţă.

— Donaghi, strigă şi se fereşte. Nu mai da, omule! ţipă şi mă împinge.

Cad pe spate. Sunt obosit şi el este la fel. Mă adun şi iau poziţia de apărare.

— Omule, da' ai nişte pumni, nu glumă.

Este un tip slăbuţ, cu o mutră ascuţită şi cu o mustaţă de fante. Prima imagine care îţi vine în minte este cea a unui… Crai de pe cărţile de joc.

— Şi tu, şi tu m-ai lovit. Ce naiba cauţi aici? Eşti hoţ?

— Da' de unde. Am un mesaj pentru tine.

Cad pe scaun.

— Dumnezeule… Cine mai eşti şi tu?

— Jack. Mi se spune Jack Nebunul. Ştii, de la cărţile de joc.

— Au dreptate. Nu te supăra dar…

— Semănăm, nu? Nu mă supăr. Dacă m-ai cunoaşte ai şti că sunt mândru de numele ăsta, să ştii. Jack Nebunul poate face foarte multe lucruri.

— Ştiu, ştiu. Stai jos, undeva. Ziua de azi a fost prea plină pentru mine. Tu eşti cel care mi-a spart casa?

— Nu am spart-o, protestează. Am deschis uşa cu o cheie.

— Aha. Cu o cheie. Parcă asta se cheamă spargere!

— Nu te-ai supărat, nu?

Pare că se distrează din plin. I-aş spune câteva…

— M-aş bucura dacă data viitoare, deşi sper să nu fie niciodată viitoare, foloseşti telefonul sau mă cauţi la redacţie, că văd că ştii cine sunt.

— Este evident că ştiu. TOATĂ LUMEA ŞTIE. Deşi este amuzant felul cum încerci să treci… anonim, printre noi.

— Nu încerc. Sunt un om normal. Sunt absolut sigur de acest lucru. Deşi spargerea casei mele precum şi o serie de alte lucruri petrecute azi nu sunt de natură să… facă ca un om să poată fi normal. Şi un câine ar înnebuni.

— Zău? Nu ştiam. Câini ucişi de stres. Zău că nu ştiam.

Se distrează.

— Lasă distracţia pe altă dată şi zi-mi mesajul. M-ai lovit în stomac şi încă mă doare.

— Cred că este de la câtă cafea bei, nu din cauza mea. Şi tu m-ai lovit. Şi încă tare de tot. Şi nu mă plâng după cum vezi.

— Mesajul, Jack… te rog.

Îmi întinde o dischetă.

— Ce-i asta?

— O dischetă.

— Asta văd şi eu. Care este mesajul? Este pe dischetă? Cine ţi-a dat discheta?

— Prea multe întrebări deodată. Mesajul este pe dischetă şi ea mi-a fost dată de cineva care s-a recomandat Pat. A zis că ştii cine este.

Redactorul. Ce s-a întâmplat?

— Mersi pentru mesaj. Ţi-aş da un bacşiş dar… nu am nicio centimă. Nici în casă, nici în buzunare.

— Eşti O.K. Dar n-am nevoie de bani. Trebuie să duc răspunsul.

Introduc discheta în computer. Este un articol copiat din arhivă. Sunt confuz. Este un articol despre inaugurarea la patei. L-am citit de câteva ori. Apoi observ sublinierile. Le adun din articol şi citesc în final: „Sally-12 noaptea-ponton. Stai-cutie-menajeră. Jack vine – duce la ea – Succes". Şterg articolul.

— Spune-i că am citit articolul.

— Sper că nu ţi-ai făcut program pentru zilele astea. Eşti un tip al naibii de ocupat.

— Aşa sunt eu, simpatic, zic îngândurat.

Înseamnă că Sally a sunat la redacţie. Mă bucur. Este încă vie. Trebuie să reuşesc să o trimit la Komo să o ascundă. Sau la Maria. Nu mi-a spus prea multe despre ce a luat de la centru. Poate mâiner Jack mă va duce la Sally şi voi afla restul. Ar fi, zău, prea frumos. Poate că a luat doar un ştecher mai arătos. Sunt un om norocos. Sper că mâine seară să câştig potul cel mare. Eu, Sally, Jack, sunt o chintă royală. Şi cu chintele royale se câştigă, nu?

17. Sunt prins…

Mă trezesc complet ameţit. În „cutiuţa" asta încape cel mult un câine pechinez, darmite un om şi încă unul nu chiar atât de subnutrit. Mă gândeam, de fapt tocmai acest gând m-a trezit, că pe aceea doamnă Sally n-am cum s-o găsesc. Pornisem, nesăbuit, s-o întâlnesc pe doamna Sally, dar atunci eram prea entuziasmat.

Acum, după ce am chibzuit oleacă, îmi dau seama că pentru mine miss Sally este o cheie. O cheiţă aurită, nu numai pentru mine, dacă ştii unde s-o potriveşti.

Cuvântul „asistentă" mi-a stat pe buze când m-am trezit. Încerc să mă întorc un pic dar mi-e imposibil. Cu genunchii la gură, ca un copil în burta mamei, e singurul fel în care pot sta în gaura asta. Copil… în burta mamei… Asta e! Îmi vine să ţip, nu bucurie ci de durere. Pentru o clipă am uitat unde sunt şi ridicând capul prea brusc m-am ales cu un cucui cât Himalaya de înalt şi dureros, cumplit de dureros.

Doamna Sally era asistentă la spitalul Sfânta Maria, un spital universitar, aici am făcut, cândva, două reportaje, nu prea bune de vreme ce m-am ales, pe atunci, cu spitalizări de câte zece zile. Un reportaj se referea la moartea unui student. Fusese găsit mort în sala de autopsie. Ciudat era, în respectiva cameră, că nu era niciun cadavru. Pur şi simplu tipul murise. Pe atunci eram mai tânăr, nu iubeam decât

jurnalistică, meseria îmi părea cea mai grozavă, cea mai frumoasă. Mă încăpăţânasem să nu cred cele aflate acolo. Şi să presupun că a mai fost cineva în cameră. A fost. Un alt tânăr, adus viu la spital, mort peste câteva ore şi dispărut peste o zi. Nacht und Nabel! Cel de al doilea caz s-a referit la greva doctorilor de la chirurgie. Tot o chestie politică. Şi s-a terminat tot cu bătaie. Am scăpat datorită lor, pentru că m-au apărat cât am zăcut, iar după aceea, datorită popularităţii, nu s-au mai putut atinge de mine. Cu ocazia celui de al doilea interviu, pe când mă jucam de-a Tom şi Jerry pe culoarele spitalul cu „amicii" mei, am ajuns să cunosc destul de bine clădirea. Doamna Sally lucrează la etajul III secţia B027. Partea B înseamnă maternitatea. Secţia 027 este sala nou-născuţilor. Miss Sally era asistentă la copiii nou-născuţi. Ce caut eu este un lucru foarte mic, să zicem cât bateria unui ceas. Un lucru care poate fi ascuns oriunde. Şmecheria a fost sau este la madam Sally. Ea poate ascunde acest lucru oriunde. Dar unde? Acum, că Sally nu mai este, asta înseamnă că sunt la începutul unui drum fără capăt sau la capătul unui drum fără niciun ţel? Secţia a fost mai mult ca sigur scotocită bine. Dar… dacă miss Sally nu l-a ascuns în secţie ci la copii? Care copii? De unde să-i iau?

Cu greu îmi ridic manşeta bluzonului şi mă uit la ceas. Acele fosforescente îmi indică ora trei şi jumătate dimineaţa. Încă trei minute şi trebuie să sosească Jack, să mă scoată de aici.

E cumplit aici, dar şi mai cumplit este gândul că acest lucru ar putea fi la cine nu trebuie. Tremur la gândul ăsta. Toată munca ar fi în zadar şi zău că nu-mi pare rău de mine, ci de toţi cei care ar avea de suferit de pe urma asta. Dacă stau să mă gândesc bine, ar însemna circa 98% din populaţia pământului ăsta nesuferit. Scoţian tâmpit, ţi s-a oferit un post echivalent cu cel de ministru, puteai fi cel mai iubit crainic din televiziune sau reporterul cel mai cunoscut, puteai să ai case, maşini, bani mulţi, multe perne sub ilustrul dos, dar nu, nu! tu te-ai legat la cap. Scrântitule! Nu te-ai legat la cap cu o basma ci ţi-ai pus o cunună de spini. N-ai stofă de erou, tinere reporter Donaghi, aşa că las-o baltă cu eroismul. A fi erou înseamnă a fi nebun sau nu? Dacă l-ai întreba pe unul, despre care se spune că este erou, ce înseamnă asta, 99% ar spune ce simte EL şi nu ce este starea de a fi erou. Sunt două lucruri diferite? Sunt două lucruri la fel? Diferite. Două lucruri diferite. Acesta este RĂSPUNSUL. Pentru că tu vrei definiţia cuvântului erou şi asta înseamnă că vrei o generalizare. Basta. Iar te-ai apucat de

meditaţii filosofice, reportere. Îţi plac sau nu încurcăturile? Da. Intri în ele în pas de vals, sau în orice alt pas vrei, dar intri în ele.

Toţi ştiu, dar puţini sunt cei ce spun, că a trăi este foarte greu. Este greu. Trupul omului e lut, de acolo vine, acolo pleacă, viaţa este un cuptor. Omul se poate topi sau dimpotrivă, coace. Când ne naştem toţi suntem nişte cozonaci. Mai apoi, întinându-ne, constatăm dacă avem miez dulce sau amar. Dar, ca să ne întâlnim, trebuie să treacă anii. Să-i ardem! Scoţiene, eşti zgârcit şi nebun. Vrei ca toţi să ne ardem zilele cu o floare de mac, în miros de pâine caldă şi, mai ales, bună!

Aud brusc paşi şi mă transform într-un ghem de spini la pândă. Primele măsuri din aria Ţoşcăi mă înmoaie definitiv. A venit Jack! Cineva mă apucă de picioare şi mă trage. Mă rostogolesc în noroiul de afară. Mormăi ceva „dulce" la adresa lui dar, înainte de a mai adăuga ceva, o palmă îmi astupă gura. Mă rog, mă rog, dacă trebuie să-mi ţin gura, mi-o ţin! Sunt din fire băiat discret. Ne prelingem, umbre topite în noapte, până la un grad din apropiere. Îl sărim şi rămân mut. Jack ăsta e nebun! Am în faţă ultimul tip de Cadillac Secret, folosit numai la ambasade şi acolo numai în anumite cazuri. Îl urmez. El se suie în faţă, eu în spate. Vorba vine „spate" pentru că genul acesta de maşină posedă două locuri în faţă, trei la mijloc şi două în spate. De unde naiba a făcut rost de ea? Ştiam că porecla de „Nebunul cu zaruri" are ceva faimă în branşă dar, oricum, nu credeam că în stilul ăsta.

O clipă lumina din înăuntru mă orbeşte. Cineva, venit din spatele meu, mă aşază delicat pe scaun.

— Bun venit, domnule Donaghi, aud o voce şi simt că mă înăbuş.

Mai am demnitatea de a nu face nicio mişcare de surpriză ci mă mulţumesc a clipi. Încerc să mă obişnuiesc cu lumina apoi, privindu-l, îl salut:

— Mai corect, bună dimineaţa domnule căpitan sau, poate, între timp aţi fost avansat.

Personajul zâmbeşte calm. Căpitanul Rod. Sinistru personaj. I se mai spune şi „Spărgătorul". Pentru că în anchete nimeni nu-i rezistă. Şi nici nu mai apare vreodată. Dacă auzi de cineva chemat de el, la o discuţie, poţi spune despre individul ălci că „a fost". Va dispare şi dispărut va rămâne. La pata. La la pata a fost şi el. Sau mai este? Nimeni nu poate şti cu adevărat.

Stau între doi indivizi, foarte eleganţi de altfel, iar în ceafă simt răsuflarea altor doi. Garda lui? Oamenii regelui? Oricum, ai mei nu

sunt.

— Probabil că v-am deranjat la o oră atât de… matinală?

— Deloc. Te aşteptam.

Asta n-an săturat să o tot aud, aşa că zâmbesc la rândul meu ironic. Zâmbesc. Gândiţi-vă că aţi omorât pe cineva, că aţi ajuns pe scaunul electric şi atunci, atunci încercaţi să zâmbiţi. Zâmbetul vostru o să fie leit ca al meu, în clipa asta.

— Te aşteptăm de două ore.

Îl privesc. Căpitanul Rod mai este renumit şi pentru faptul că nu minte. Ce spune aşa este. Spune crimă, crimă este!

— Şi nu ştiţi să aşteptaţi. Sau mai corect nu vă place să aşteptaţi. Faceţi doar ce vă place vouă.

— Eşti un ziarist bun, spune.

— Am fost un ziarist bun, zic şi în aceeaşi clipă maşina porneşte. Am fost!

Dincolo de orice aparenţe omul este, totuşi, un ghem de dureri. Şi după umila mea părere, acei oameni care cândva, tare demult, au rezistat la torturi inumane în timpul războaielor, ei bine, acei oameni sunt cu adevărat eroi. Stau şi mă întreb cum de-au rezistat? La asta mă gândesc acum. În faţa mea, conversând lejer despre spectacolele de la operă, stă căpitanul Rod. Omul „numărul 1”. A cui sunt aceşti „numero 1”? Cum îl văd că se întoarce spre mine mă încordez fără să vreau. Răsuflu adânc şi îmi ordon să fiu relaxat.

— Dumneavoastră ce părere aveţi?

— Mărturisesc că n-am fost atent, răspund la amabilităţile căpitanului. Îl privesc ca şi cum ar fi transparent.

— Vorbeam despre operă. Despre noua operă a lui Karbee.

— Aveam dreptate să mă gândesc la altceva. Noua operă? Vax.

— Chiar aşa părere proastă aveţi?

— Da. Face apogeul unei prostii, spun mimând plictiseala.

Îmi dau brusc seama că am făcut, undeva, o greşeală. „Spărgătorul” este, într-adevăr, un as în anchete. Mă aduce la matca pe care vrea el să meargă.

— Mărturisesc că nu vă înţeleg. Sper că mă veţi lămuri.

— Acum?

— Da, de ce nu? Avem timp berechet.

— *Dumneavoastră* poate. Eu nu, spun şi-mi vine să-mi muşc buzele. De dragul unei replici poţi să te arzi rău de tot.

— Unde vă grăbiţi? La o oră de matinală…

— Văd că vă place teribil de mult Karbee ăsta. Şi tot insistaţi să aflaţi părerea mea despre Karbee, când de fapt eu nu sunt un specialist în muzică. Cum vă văd curios din cale afară, pentru cineva de vârsta şi… mă rog, de… genul dumneavoastră, vă voi satisface curiozitatea. Nu sunt omul care să-i las pe oameni cu nedumeri. Dar ştiţi asta, nu? Ei bine, Karbee al dumneavoastră nu îmi pare a fi un bun compozitor. Face elogiul violenţei. Şi Verdi şi Wagner au făcut acest lucru. Scuzabil, nu? Sunt mulţi care au făcut acest lucru, într-o măsură mai mare sau mai mică, în operele lor. Dar dincolo de ele a răzbătut muzica. Sunt un biet amator, mai ales în ceea ce priveşte noul „val" al muzicii şi totuşi, ce vrea să numească Karbee drept „arii"… sună a curată nebunie. E mai degrabă sunetul tobei din junglă care anunţă că va începe un nou război, cu pradă bogată, cu carne multă pentru canibali. Asta în ceea ce priveşte muzica. Nu are nicio legătură cu muzică adevărată. O joacă de nebun pe clapele unui sintetizator. Sau mai mai rău. Căci nimic nu este mai teribil decât un nebun pătruns, până la celulă, de importanţa operei sale. Unul care se mai crede şi geniu. Apoi cuvintele, căci are şi un libret, nu? Libret… ăla aduce a cântec de război. Poate nu crede-ţi dar uite că este aşa. Şi nu este doar părerea mea. Mulţi cred la fel. E adevărat, puţini văd şi mai puţini înţeleg, şi doar câţiva o spun. Că fost un dezastru ştim cu toţii, s-a scris despre asta. Elogiul lui a fost făcut de cei care ştiu adevărul despre Karbee. Căci compozitorul n-a apărut la eşecul demenţialei sale opere.

— Cam asta ar fi totul de spus despre el?

— Nu. Toţi au văzut ce influenţă a avut „opera" lui Karbee asupra spectatorilor.

— Şi ce vă spune… instinctul de ziarist despre compozitor domnule Donaghi?

— Ceva îmi şopteşte că acest Karbee nu prea… există. Şi îmi mai spune că ştiţi despre ce vorbesc. Mă înşel sau am ghicit, cât de cât?

Se uită la mine. Este serios, chiar grav, aş zice. Şi ochii lui nu pot fi „citiţi". Nu mai zic nimic. Vrea să spună ceva dar se mulţumeşte să zâmbească din colţul gurii.

— Deci am ghicit, spun înveselit.

— N-ai, zice sec.

— Ba da. Există… dar nu trăieşte, adaug fulgerat de cea mai nebunească idee.

— Cum vine asta? întreabă una din gorile.

Căpitanul stă şi mă priveşte.

— Nimic. O glumă, zic moale.

— Nu este o glumă, mă contrazice din nou căpitanul.

Ba este. O glumă bună este că există… dar nu trăieşte. O glumă este că îl consider pe Karbee un robot şi nu o fiinţă umană, o maşinărie complicată.

În maşină este linişte. Căpitanul a renunţat să mă mai studieze.

— De altfel, căpitane, o să mi-l prezinţi pe Karbee?

Se uite iar la mine. I-aş spune eu ceva din toată inima dar nu cadrează cu situaţia. Suntem ÎNCĂ gentlemani.

— S-ar putea.

— Nu fi jenat. Nu pierzi nimic dacă îmi spui. Întotdeauna ai avut dreptate, nu?

— Aş vrea să fie aşa.

— Este, căpitane Rod. Este. Eşti un dur. Ai această „firmă". Şi sunt sigur că tu vrei ca eu să-ţi spun ceea ce tu ştii deja, că eu ştiu. Deci mergem la la pata. Dacă ne mai rămâne timp, mi-l prezinţi pe Karbee. Dacă.

— Ziarist bun. Excelent profesionist.

Râd. Dacă o spune el…

— Hai să fim serioşi o clipă. Prea mulţi de „dacă" nu ţi se pare? Crezi vă voi mai pleca de acolo?

Râde şi el.

— N-am mai văzut tipi ca tine.

— Care să râdă când sunt cu un picior în groapă? Cum o să arăt „după" aş fi curios să ştiu. Tu nu?

Tace.

— Cred că ai văzut atâţia tipi, ca mine vreau să spun, încât nu mai eşti curios să ştii cum o să arăt după, ori poate o să fiu doar un indicativ. Grupa I105 sau GMX023. Sau o să mă studiezi până în străfunduri încât o să fie uşor de obţinut o copie. Copie cu o mică schimbare în program. Reversul medaliei. Fata: vechiul Donaghi. Dosul: aliatul de nădejde a lui X sau Z. Frumos lucrat.

Maşina încetineşte. Am ajuns se pare. Mi-au transpirat palmele.

— Sper că nu ai să te superi dacă am să întârzii puţin. Nu de alta dar vreau să iau o piatră în gură când intrăm. E prima oară pentru mine.

Maşina se opreşte. Amicul de lângă mine iese. Ies şi eu după el. Degeaba mă uit după o piatră. Nu-i niciuna. Ne aflăm într-o sală uriaşă, albă toată. Simt un miros de chimicale.

Căpitanul vine şi-mi întinde o caşetă.

— Piatră nu aveţi? întreb.

Stomacul îmi tremură cumplit. Palmele sunt ude complet. Şi vocea mă va lăsa curând. Caşeta îmi alunecă printre degete. N-am ce face. Ei sunt… şase, eu sunt doar unul. Caşeta e dulce şi, fără apă, o înghit uşor. Alunecă a naibii.

Sunt uşor apucat de coate de către gorile şi condus spre un lift. Drace, uşa poate fi confundată cu peretele. Intrăm în lift după ce unul dintre ei, ajutat de căpitan, îmi pune la încheieturi un… bandaj, dintr-un material elastic, dar moale. Stau cuminte. Liftul începe să urce. Aştept un semn de la caşeta înghiţită. Urcăm, urcăm. Mai am puţin şi încep să sar în sus de nervi. Capul începe să mă doară. Vreau să zic ceva dar mi se face semn să tac. Ridic din umeri. Durerea de cap a atins apogeul. Mă întorc spre căpitan:

— Mă doare capul. E vreun semn pentru voi?

— Nu, spune căpitanul. Scoate din buzunar un tub mic, îl deşurubează şi mi-l întinde. Jucăria împrăştie un miros puternic de flori.

— Miroase-l şi durerea va trece.

— Dacă zici dumneata, oftez. Culmea este că, după ce-l miros, de vreo patru ori, durerea încetează.

— Mi-a trecut, mă minunez.

Nu mă pot stăpâni să nu rânjesc şi să adaug.

— Cine ştie, poate că de frică mă durea capul.

Se uită la mine şi zâmbeşte.

Ridic din umeri şi vreau să mă uit în spate. Sunt strâns uşor de cot. Să mă potolesc. Tac. Sunt la ei acasă. Liftul se opreşte. Ieşim. Şi când mi-e lumea mai dragă simt un junghi fulgerător în stomac. Să nu vreau şi tot şovăi o clipă.

Se opresc şi ei brusc. Se întorc cu toţii spre mine. Dar nici eu nu mă las.

— Ce-i?

Căpitanul mă studiază o clipă foarte atent. Poate că sunt, totuşi, un actor bun căci pornim din nou la drum. Ce a fost asta, Iisuse? Străbatem mai multe culoare. Aş zice că suntem la mine, la redacţie,

numai că aici totul este alb şi nu vezi pe nimeni. Când cotim un nou junghi îmi taie respiraţia şi mă încovoaie. Noroc că pot să mă sprijin de perete. Se opresc dar nu mă ajută cu nimic. Stau doar şi mă privesc. Mă ridic cât pot şi spun în timp ce-mi trag răsuflarea:

— Avanti popolo!

Pornim din nou la drum. Durerile sunt din ce în ce mai mari dar, decât să mă ducă pe sus, mai bine mor. Drumul mi se pare atât de lung acum. Durerea cumplită se localizează, de data asta, la cap. Pentru o clipă sunt orbit. Clipesc ca să-mi revin, dar nu mă opresc din mers. Când îmi revine vederea, cât de cât, încerc să ochesc un perete de care să mă sprijin. Repede, ca să nu mă oprească, mă reped la perete şi mă sprijin de el cu ambele mâini. Căpitanul Rod se întoarce din drum şi vine la mine. N-am chef să mă pipăie aşa că-l opresc cu un gest scurt:

— Îmi revin şi ne continuăm drumul. „Petricica" ta e cea care îmi poartă noroc acum?

Nu scap de pipăit. Îmi strânge „brăţările" de la încheieturi. Pornim din nou. Încerc să fiu ferm, dar să mă ia naiba dacă nu simt cum totul valsează cu mine. Totuşi, cred că cineva, acolo sus, mă iubeşte de vreme ce ne oprim o clipă apoi intrăm într-o încăpere. Alb, alb peste tot. Îi obsedează culoarea asta. Nu mă arunc pe vreun scaun ci, cu o mutră înţepată aştept urmarea.

— Ia loc.

— Mersi, nu. Mă grăbesc, fac pe nebunul.

Mâinile binevoitoare din spate se fac simţite din nou. Mă aşază pe o canapea moale. Atingerea stofei îmi provoacă, deodată, o greaţă cumplită. Fac eforturi să mă stăpânesc.

— Nu văd lucrurile mai cubice sau mai conice decât sunt, râd galben-verde.

Observ că rămân fără escortă.

— Aşteaptă-ne o clipă, spune căpitanul.

— Am unde să plec?!

Se întorc peste o jumătate de oră. Mă uit la ceas ironic şi bat semnificativ cu unghia cadranul ceasului. Nu au stat degeaba. Şi-au pus uniforme… de spital? Nici eu nu am stat degeaba. Mi-am slăbit gulerul de la cămaşă şi cravată, m-am spălat pe faţă cu apa de la florile de pe măsuţa din centru camerei. Altă apă nu am găsit. Durerile m-au mai lăsat dar am o ameţeală de zile mari. Parcă aş privi lumea printr-o perdea de ceaţă. Un drog, şi încă unul foarte puternic, m-a adus în

starea asta. Sunt ameţit, dar nu doborât. Se apropie uşor de mine. Îi privesc nedumerit şi-l caut cu privirea pe căpitan. Apare şi cu o mână prea uşoară pentru unul ca el îmi ia pulsul şi se uită atent în ochii mei.

— Acum n-o să-mi spui că mă iubeşti, zic.

Râde, dar în timp ce râde începe să mă dezbrace.

— Hei, n-am chef de streeptease, mă supăr.

Continuă să râdă şi, evident, să mă dezbrace. Aş vrea să dau din mâini dar sunt ţinut, delicat, foarte delicat, dar totuşi ţinut. Mă lasă doar în şort apoi mă saltă de pe canapea şi mă pun pe o targă. Cert nu mai am nicio vlagă, sunt moale ca o cocă. Mă învelesc grijuliu. Greaţa mi-a revenit, ceaţa de pe ochi se accentuează şi deja încep să recepţionez doar frânturi de conversaţie. Văd neoane luminând pe unde trecem şi aud doar fâşâitul roţilelor.

Să încerc să fiu lucid este imposibil, gândurile mele sunt nouraşi pufoşi şi roz. Ajungem într-o sală, văd lumini zburdând în faţa ochilor. Vreau să mă aplec într-o parte să vomit dar cineva mă opreşte. Lumina mă orbeşte şi iau decizia să închid ochii. Vreau să adorm dar nici asta nu mă lasă să fac. Simt palme peste obraji. Mi-e sete. Cineva îmi unge buzele cu o soluţie mentolată. Mi-e somn de pic. Şi adorm cu toate eforturile lor de a mă ţine treaz. Deja plutesc undeva, departe, unde e frumos… Nu au decât să mă studieze de zor. Dacă asta este soarta mea, fie. Dacă nu, o să văd ce o mai fi pe urmă. Basta.

18. Sfat de taină la oră târzie din noapte

Niciun semn, de la nimeni. Aşteptarea mă omoară. Trebuia să sune. N-am niciun chef. Evident, am foarte multe probleme de rezolvat. Aşa se întâmplă de obicei. Când ai treabă nu ai chef şi când ai chef nu ai nimic important de făcut. Sictir! Scuze. Am terminat de ronţăit capătul creionului. Nu este gustos. Îmi vine să-l rup. Am o stare de draci… Încep să sar prin cameră. Dick este plecat cu tata. Scârba aia stă degeaba cu ochii bulbucaţi pe geam. Nu am nevoie de muzică. A priceput şi tata unde bate şi a pus-o la punct. Ha! M-a ajutat şi Mal. Mişti tipul! Îmi place. Dar este bătrân pentru mine. Nu că nu m-aş fi dat la el… dar nu ar fi cinstit. M-a ajutat şi eu îl răsplătesc… cu ce? Nu. Mai bine stau în banca mea. Citesc romane siropoase dar de aici până la a mă închipui că sunt prinţesa N ştiu-Care şi el prinţul salvator… e cale lungă. Mai caut. Trebuie să fie cineva care să-mi placă. Blond, înalt, cu ochi negri sau verzi. Am ajuns la concluzia că ochii albaştri îmi poartă ghinion. Nu ştiu precis de ce dar asta e.

— Frankie, Frankie…

Ups… Poştaşul. Precis aduce ceva de la tata.

— Vin. Vin imediat, strig

Cobor scările în viteză. Am căpătat dexteritate. Şi am coatele şi genunchii vineţi.

— Eu, strig. Ai ceva pentru mine?

— Evident, spune zâmbindu-mi complice.

Înţeleg de ce. Scumpa mea vecină stă la poartă. Zâmbeşte dar văd clar că este cătrănită. Să-i fie de bine! Anunţuri matrimoniale în ziare se găsesc destule.

— A vrut să ia ea plicul, îmi şopteşte poştaşul.

E bătrân şi ne cunoaşte de când eram în fașă. De fapt, îi ştie aproape pe toţi cei din zona asta.

— Cred şi eu, spun încet. A cam pierdut teren în ultima vreme. Nu că i-aş fi urât EU aşa ceva.

Râde pe sub mustaţă.

— Ei, atunci, ziuă bună în continuare.

Îi mulţumesc şi intru în casă fără să-i dau timp cucoanei de vizavi să mă ia la întrebări. Nu am chef şi nici răbdare să îndur dulcegăriile ei de doi bani. Plicul este de la tata. Înăuntru este o fotografie cu el şi Dick. Sunt fericiţi. Se vede clar. Mă bucur pentru ei. Acum chiar nu-mi pasă de nimeni şi nimic.

Urc, din nou, în camera mea. Aud jos ciocănituri. Mă uit pe fereastră. Este ea. Bate, soro, până nu mai poţi! Eu, una, nu-ţi deschid!

— Frankie, Frankie…

Urlă cât poţi coţofano! Nu-ţi deschid şi pace!

„Suntem bine şi suntem fericiţi. Ne lipseşti foarte mult. Când poţi, te rugăm amândoi, vino să stai cu noi. Tata”. Nu ştie să scrie scrisori. Nu a ştiu niciodată. Dar vorbeşte aşa de frumos…

Adorm cu scrisoarea tatii în mână. Sunt şefă acasă. Nu pot să nu râd când mă gândesc la mutra coţofenei când i-a spus tata astă. Doamne, ce figură a făcut!

Nu ştiu cât am dormit dar mă trezesc nişte zgomote. Ascult atent. Vin din grădină. Fug spre terasă. Uşa e deschisă, fir-ar să fie! Aud voci.

— Unde Dumnezeu mergem?

— Lasă-l în pace pe Dumnezeu. Nu are niciun amestec. Uită-te pe unde mergi, mai bine. Ai făcut atâta zgomot încât cred că toată stradă e trează.

— Nu a spus cucoana aia… cum îi zice, Evans, E.M. Evans… Ce o fi însemnând E.M? Nu a zis ea să o luăm pe aici?

Doamna Evans? Scumpa mea bătrânică? Ce amestec are ea aici?

— Lasă vorbă. Este a o şuta oară când mă calci pe picioare. Potoleşte-te!

— Stai un pic. Să ne calmăm.

Zgomotele se potolesc. Mă târâi pe burtă până la marginea terasei. E lună şi destulă lumină. Sunt doi. Unul lat cât un camion şi unul subţirel. Aş vrea să ţip dar numele doamnei Evans mă opreşte. Îmi vine o idee. Cobor tiptil treptele până în living. Clar. Am uitat şi uşa asta deschisă. Chiar că nu sunt bună de stăpână. Iau telecomanda de la jucăria lui Dick şi aştept ca cei doi să ajungă la uşă. După ce intră deschid lumina.

— Iisuse! exclamă amândoi.

Au înlemnit lângă uşă.

— Cucu Bău! zic. Dacă faceţi cea mai mică mişcare vă saltă poliţia cât ai clipi, le arăt telecomanda din mână. Am vorbit clar, da? Acum o să plecaţi de lângă uşă şi o să vă aşezaţi pe canapea. Amândoi. N-am glumit când v-m spus de poliţie, îi ameninţ în continuare.

Continuă să stea încremeniţi. Unul are o mutră de poliţist, celălalt este… arată mai bine. Cel solid vrea să bage mâna în buzunar.

— Jos mâna, strig. Nu glumesc.

— Sunt poliţist, spune cel solid. Voiam doar să vă arăt legitimaţia.

— Nu zău! Nu ştiam că poliţia a schimbat procedeul vizitelor la domiciliu. Bagă mâna uşor, doar două degete şi arunci pe canapea legitimaţia. Vorbesc destul de clar?

— O.K., spune tipul.

Cel slăbuţ nu spune nimic. Păcat, este simpatic foc. Mă apropii de canapea. Este o legitimaţie.

— Nu am destul de multe cunoştinţe dar tot ştiu că poate fi falsă. Acum vreau să aud explicaţiile.

— Putem sta pe canapea? întreabă zâmbind slăbuţul.

— Eu v-am spus de prima dată. Dar mergeţi doar împreună. Un pas greşit şi scol tot oraşul.

Merg împreună la canapea. Se aşază. Mda, nu par prea violenţi.

— Ascult, zic.

— Eu sunt Manole. Detectiv. Secţia 2 Poliţie.

— Eu sunt Antohi, se prezintă şi slăbuţul.

— Şi îl ştim pe Mal Donaghi, adaugă Manole. Şi pe doamna Evans. Mă uit la ei. Asta da surpriză!

— Şi ce-i cu asta? întreb.

Dar nu sunt prea convingătoare. Zâmbesc amândoi.

— Nu am motive să vă cred ce spuneţi. Nu ştiam că poliţia preferă intrarea prin grădinile oamenilor în loc să sune la uşă.

— Da. Dar am venit aşa pentru că trebuie să vorbim cu tine. De fapt, vei primi câteva vizite. Şi va trebui să faci şi tu o vizită, spune Antohi calm.

Fac o mutră de tâmpită.

— Nu cred o iotă ce spuneţi, mă revolt.

Telefonul sună. Scap telecomanda. Mă reped o apuc şi dărâm lampadarul de lângă şemineu. Îi privesc speriată. Tipii s-au făcut comozi pe canapea şi mă privesc atenţi. Mă duc la telefon şi răspund.

— Alo?

— Alo? Frankie?

— Dick? strig fericită. Dick?

— Alo, Frankie, aici e tata. Eşti în regulă? Eşti sănătoasă? N-ai păţit nimic?

— Nu, nu, strig fericită. Tati eşti bine? Sunteţi bine amândoi?

— Da. Da. Puiule, o să vină doi oameni. Îţi vor da ceva ca să ştii că i-am trimis eu. Îi ajuţi dacă poţi, da?

— O.K., O.K., îl liniştesc. Aveţi grijă de voi, da?

— Da, da. Te iubesc, Frankie. Te iubim amândoi…

Închid telefonul. Nu mă uit la cei doi încă. Nu vreau să vadă că am lacrimi în ochi. Sunt o dură.

— Hm… Acum ce urmează?

Antohi se ridică şi-mi întinde un plic. Îl deschid. Înăuntru este un medalion. Îl ştiu. Eu i l-am dat tatii. Şi are poza mamei înăuntru. Dacă cineva ar fi vrut să-l ia cu forţa, tată l-ar fi distrus. O ştiu.

— O.K… Vă ascult.

Aprind focul în şemineu şi sting lumina.

— Nu o să se întrebe cineva ce a fost cu lumina aprinsă la această oră târzie? întreabă Manole.

— Nu. Este partea dinspre grădină, dinspre doamna Evans. Şi eu sunt cam… independentă din fire. O ştiu toţi. Nu vă deranjează să stăm de vorbă aşa?

— Nu, nu, mă asigură amândoi.

— Vreți un ceai, o cafea? îi întreb.

Sper să nu zică „da" pentru că habar n-am cum să fac cafeaua.

— Nu, spune Antohi. Dar va trebui să ne asculți un pic. Va trebui să mergi într-un loc.

— Unde? întreb. Nu de alta, dar mai merg încă la școală și nu știu ce scuză onorabilă pot da pentru o lipsă mai mare. Mal m-a ajutat odată. Acum nu știu unde este. Nu-l găsesc.

Se privesc îngrijorați.

— Aha… și vouă vă lipsește, remarc.

— Da. Credeam că știi tu mai multe. Nu-i nimic. Ne reorganizăm.

— Cum? Dacă el a dispărut și vinovați sunt cei pe care îi bănuiesc eu, mă tem că v-a trebui să ne uităm de două ori pe unde călcăm. Sau o dispărem unul câte unul, pe rând.

Tac. O idee îmi bâzâie prin creier.

— Voi cum l-ați cunoscut pe Mal?

Manole zâmbește.

— O să-ți povestim altă dată.

— Frankie, va trebui să trimiți niște mesaje. Va trebui să ne adunăm, spune Antohi.

— Nu știu dacă este o idee chiar atât de bună, se îndoiește Manole. Toți în aceeași oală… ar fi o tocană foarte bună pentru știi tu cine.

— De data asta nu, spune ferm Antohi. De data asta, nu!

— Ce mesaje trebuie să duc? întreb.

Antohi ăsta este teribil de drăguț. Și niște mesaje… ce mare lucru.

— Nu este chiar simplu. După ce duci mesajele va trebui să mergi și tu undeva.

— Sunt gata, sar în picioare. Putem pleca acum? zic și mă uit la ceas.

Încă câteva minute și va fi ora două noaptea.

— Nu știu însă cine poate fi treaz la o oră ca asta din noapte. Zău.

— Ai fi uimită să afli ce fac oamenii noaptea, râde Manole. Ai fi uimită!

19. Frankie și Barton

Privesc în jur. O cameră oribilă. Simt mirosul de mucegai de pe pereți, aud firele de apă ce se scurg pe pereți. Am cizme lungi în picioare și totuși am senzația necontenită că în apa ce-mi ajunge până aproape de genunchi, mișună tot felul de creaturi dubioase, care vor să mă muște.

Stau într-un colţ, dar nu mă pot sprijini de perete. Aici trebuie să aştept mesagerul. Aud un sunet ce creşte, creşte. Vine cineva. Vine pe aceleaşi culoare pline cu apă, cu mizerie, va trece prin tot felul de camere fără uşi. Aud paşii înăbuşiţi de apă. Se împiedică. Nu aud niciun gâfâit. E poate oprit de vreun fular sau de o mască. Hm, nu se prea orientează. Aud un ţipăt surd. A atins din greşeală vreun şobolan mort? Sau e cineva care mă pândeşte şi mi-a pierdut urma? Totuşi, totuşi… Ochii obişnuiţi cu întunericul disting o siluetă mică, ce se apropie. Un copil?! Nu se poate! O fată? Ies din colţul meu şi mă apropii. Se opreşte din mers cu un ţipăt de surpriză. Sau de frică? Nu-mi vine să cred. O fată! Acesta este mesagerul? Sunt nebuni! Mă priveşte uimită.

— Şi zâna mea s-a dezvelit din noapte / Iubirea – bucurii şi doruri grele… spune prima parte a parolei.

— Ce mişcă viaţa noastră către fapte / Şi soarele şi celelalte stele… adaug.

— Din…?

— Dante – Divină Comedie.

— Greşeşti. L'amor che muove îs sole e l'altre stele.

— Deci, 132 cu 7.

— 402 cu 2.

Tăcem. Asta a fost parola. Dacă ea este mesagerul atunci mă va verifica pe parcurs. Ca să ştie dacă sunt partenerul ei cu adevărat sau nu. La fel o vei verifica şi eu. Asta ca să evităm orice capcană. Mă apropii de ea, o apuc de braţ şi o trag după mine. Păşim grijulii. Pe sub apă, călcăm pe un sol alunecos, foarte alunecos, rareori întâlnim teren solid. Mergem într-o nişă, o cămară mai mică, singura care are o uşă din metal, ruginită, şi o fereastră prin care pătrunde lumina lunii. Trag uşa cât mai încet posibil, dacă se poate spune aşa ceva. O duc mai aproape de fereastră şi începem să ne studiem reciproc. E un copil! Faţa mică, palidă, doi ochi negri, strălucitori, o gură mică, un trup slab, împovărat de haine. Îmi vine să râd. Nu-i ofer o perspectivă încurajatoare: nu arăt a superman. Mai degrabă aduc cu un nebun supus la o cură de slăbire. Tremurăm amândoi. Eu tremur de ură, ea de frică. Întind palma stângă. Palma ei dreaptă formează imediat o cruce. Cam greu pentru că are mâna mică de tot. A mea este lungă şi slabă. Mâini de pianist, spunea mama. Strâng din dinţi. Când se va sfârşi coşmarul acesta? Odată şi odată mintea mea se va sătura să retrăiască imaginea asta.

— Te-am speriat? o întreb.

— Nu… şovăie.

— Ba da, zâmbesc. Te aşteptai să vezi un tip numai muşchi, supradimensionat, forţos, nu? Şi când colo, vezi un tip, frumos ca dracu', *care n-ar face faţă nici măcar la un vânt de răsărit, darmite la o echipă de duri. Te temi că va trebui să-l ocroteşti tu, nu?*

— Nici chiar aşa, protestează.

— Mă întreb cum ai ajuns aici…

— Nu este treaba ta! mi-o retează.

— Adevărat. Nu trebuie să ştim nimic unul despre celălalt. Vom face schimb de mesaje, apoi unul din noi va pleca iar celălalt… celălalt se va duce să dea nas în nas cu Papa Lup.

— Aiuraţi.

— Scenariul s-a schimbat, scumpo.

Aş vrea să îi spun ce cred. Pur şi simplu mă miră faptul că eu, un intelectual, pot folosi acest limbaj. Cameleonul din mine iese la iveală. Mda.

— Şi nu ştiu cine sunteţi, aud vocea subţirică a fetei.

Tresar.

— Ar trebui să nu întrebi.

— Da. Ar trebui. Dar datorită tatii mai citesc din când în când şi câte o revistă de ştiinţă.

— Tatăl tău…

— Sunt… Mă numesc Frances Thomas, domnule Barton.

— William Robert Barton, spun mecanic.

— Încântată să vă cunosc.

Râd.

— Ştiu că nu este vremea de politeţuri, continuă ea, dar trebuie să vă mărturisesc că tata vă stimează foarte mult. Şi eu la fel.

— Mă bucur. Iar faptul că o tânără ca tine mai şi citeşte reviste plicticoase de ştiinţă în loc să meargă la discotecă, nu poate decât să mă bucure. Mărturisesc că sunt flatat.

— Sper să nu vă scadă elanul dacă…

— Dacă îmi vei spune că nu întotdeauna ai înţeles ce scriam.

— Chiar aşa, râde.

— Nu-i greu să explici această stare de lucruri. Eşti tânără, n-ai avut acces la o serie de informaţii şi mai cred că eşti în ciclul inferior de studii.

Mă aprobă.

— Tatăl tău, cred, că ţi-a explicat, în mare, despre ce era vorba.

— Da. Odată despre nişte particule cu proprietăţi ciudate, tata le asemăna cu un fel de spiriduşi care îi ajută pe ceilalţi spiriduşi să facă treaba până la capăt.

— Despre litoni era vorba?

— Nu mai ştiu, spune jenată, e cam mult timp de atunci. Dar a doua oară, revine vioaie, era vorba de nişte culori.

— Am scris multe despre culori.

— Era vorba despre faptul că culorile sunt importante şi pentru cei veniţi… din altă parte. Adică ochii… nu sunt la fel.

— Da, foarte simplificat spus.

— Cred că aţi avut necazuri din cauza asta.

Tresar. Necazuri, puţin spus.

— Da. Revenind la ale noastre…

— Ştiţi, eu nu am prea înţeles de ce trebuie să ne întâlnim în acest loc.

— În mizeria asta?

— Da. După mine tocmai locurile de genul ăsta le-aş supraveghea.

— De acord cu tine, dar vezi tu, e imposibil să supraveghezi aceste locuri tocmai datorită populaţiei ei. Fiecare sistem are defecţiunile lui. Sistemul nostru, aparent universal şi valabil, are câteva scăpări. Este ştiut faptul că, cu cât te străduieşti faci un lucru mai repede şi mai bine, cu atât posibilităţile să te încurci, să greşeşti, sunt mai mari. Deci, cu cât vrei să controlezi totul, să-i controlezi pe toţi, cu atât mai mult nu poţi. Asta indiferent de câţi oameni dispui, de tehnică folosită, de alţi foarte mulţi factori. Sistemul actual se bazează prea mult pe ideea că având controlul a toate eşti infailibil. De aici şi erorile lor. Şi atunci posibilitatea, sau mai bine spus probabilitatea, mai mare să nu fii prins când te bagi sub nasul lor este astfel obţinută. Ştii poezia magului? O poezioară care, când eram mici, ne distra de minune? „Vede munţii, vede marea / Vede cerul şi pământul / Dar nu vede la un pas / Ce i-a apărut sub nas". Râzi? E ca o glumă, dar una adevărată! Şi apoi, vezi, avem aici câţiva susţinători care ne pot acoperi cât de cât „spatele". La început erau şi ei bogaţi, faimoşi. Din păcate, ca să devii bogat trebuie să-ţi clădeşti bogăţia pe rănile altora. Ca să fii „între" este foarte greu şi, uneori, mă întreb dacă există, cu adevărat, această poziţie. Iată, cam nebulos spus, de ce stăm într-un loc ca acesta. Nu neg, şi locuri ca

acestea sunt supravegheate. Şi tipii care aleargă după recompense sunt mulţi dar, mai există şi altfel de oameni… Nu sunt mulţi dar, totuşi…

Dar aici… e prea multă apă!

— Da. Pe vremuri cred că aici erau birourile vreunei companii. Birourile personalului.

— La subsol?

— Unele companii aveau acest obicei. Sus erau saloanele de expoziţie. De jos se urmăreau, prin camere video, tot ce se întâmpla sus, la etajele superioare. Când un vizitator dorea să cumpere, imediat cei de jos trimiteau pe cineva să-l ajute.

— Ce chestie, spune nedumerită.

— Ascultă, domnişoară Thomas…

— Mai bine spuneţi-mi Frankie.

Zâmbesc. Dacă ar şti că vârsta mea nu e deloc matusalemică, m-ar face „nebun" şi ar râde.

— Dacă îmi spui şi tu, Robert.

Se gândeşte o clipă.

— Nu pot. Zău că nu pot.

— Dar şi „domnule" e prea lung. Ce zici?

— Poate… Barton?

— Hm, mai merge.

Se uită sfios la mine.

— Dom… adică, Barton, am fost trimisă cu un bilet, aşa se obişnuieşte, la o staţie de tren de unde am fost preluată şi condusă până aici. Aici m-am descurcat cum am putut. Ştiţi ce trebuie să facem în continuare? *Să căutăm un om*!

Cred că am o figură caraghioasă. Zâmbeşte larg în ciuda panicii.

— Nu glumesc. Trebuie să căutăm un om.

Oftez. Şi nu puteau să-mi spună direct?

— Şi tu cu ce ai să mă ajuţi?

— Ştiu câte ceva despre el.

Spune.

— Se numeşte Mal Donaghi. Este ziarist şi încă unul celebru. Are prostul obicei să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala. Printre ultimele afaceri de care s-a ocupat, sunt două, faimoase, tocmai pentru că s-a vrut să fie muşamalizate.

— Un fel de „este că nu este" sau aşa ceva.

— Nu înţeleg. Eu vorbesc serios. Ziarele au scris foarte puţin. Gata

să treacă neobservate, mă refer la cele două cazuri, când Donaghi a făcut scandal, argumentul principal fiind că, deşi stranii, cazurile nu au fost investigate. Unul din cazuri se referea la armată. Se pare că ziaristul a fost implicat şi personal. Evident că… a fost cea fost. A doua *oară… cazul nici nu s-a vrut să fie discutat, darmite investigat. Se referea la un inginer, Vittorio de la Miaţa, un tip se pare straniu, a cărui proiect principal este… era un oraş al viitorului botezat la pata. Dar se pare că proiectul a fost acaparat de armată sau, mă rog, de unii care au interese atât în armată, cât şi în business.*

— De unde îl ştii pe ziarist?

Nu răspunde pentru o clipă.

— M-a ajutat. Tata… tata avea probleme şi el ne-a ajutat. Pe tata, pe mine, pe Nick. Tata este un intelectual, un profesor la universitatea din Los Angeles. Predă viitorologia. Sau cam aşa. Nu l-am întrebat niciodată. Uneori mă ajută la lecţii, pe mine şi pe Nick.

Ştie fizică, chimie, matematică, de toate. Mama… mama ne-a părăsit. Dar nu asta e important acum. Mal Donaghi ne-a ajutat, asta e.

— Poţi să-mi spui când?

— Nu-i secret. Pentru dumneata. Ziaristul mi-a explicat că pe lumea asta au fost aleşi câţiva oameni cu calităţi deosebite care trebuie să facă ceva foarte rău.

— Şi noi am fost aleşi să le contracarăm acţiunile, nu? Trebuie să avem grijă, în măsura în care putem, să nu se întâmple nimic rău.

— Da. Aşa mi-a spus.

— Şi acum unde este?

— Ziaristul? În la pata.

— Oraşul viitorului? Asta nu este bine. Nu prea ştiu multe despre *oraşul ăsta. Şi noi de ce trebuie să-l căutăm dacă este în la pata?*

— Trebuie să căutăm să-l scoatem de acolo.

— Ai înnebunit? Îţi dai seama ce spui? Nici eu nu ştiu multe despre la pata. Ce am auzit este că acolo ar fi un mare centru de cercetări finanţat de concerne din toată lumea, păzit ca ochii din cap. Naiba ştie ce se face acolo! Dar fii sigură că dacă am încerca NUMAI să ne apropiem, cei de acolo ar şti.

— Tocmai de aceea, Barton, tu eşti deştept, vei şti ce să faci, sare speriată.

Este atât de speriată încât a trecut direct la „tu".

— Tu eşti, Barton, deştept. Tata avea încredere în tine şi dacă el

avea, am şi eu. Tu ai să poţi, da?

— Copil, copil, copil.

Doamne, ce căutăm noi aici? Oftez şi o strâng la piept.

20. Între Scilla şi Caribda

Pătrund, de ce să nu mărturisesc, cu frică, în catacombele de care îmi vorbise Mal.

Fata păşeşte cu grijă. În faţă, întuneric beznă. Trei culoare.

…Doamne, pe unde s-o iau? Tată, pe unde să merg? La stânga, la dreapta… Mal mi-a spus că toate drumurile duc la Roma. Cum o fi Roma asta dacă drumurile sunt ca ăsta… Deci, drumul din dreapta ar putea să ducă spre Casa Presei, iar cel din centru înspre Hipodrom. Dar cel din stânga? Eu zic să merg spre dreapta. Poate dau peste vreun drum care să mă scoată unde vreau eu, sau măcar să mă ducă la suprafaţă.

Începe să păşească şovăitor, în direcţia culoarului din dreapta. Scoate lanterna din buzunar şi o aprinde. Lumina însă este slabă.

„Apa creşte pe măsură ce înaintez. Noroc de costumul de piele pe care mi l-a dat Mai. Hoţ, costumul ăsta, e negru şi este „cool" de tot. Apă nici nu trece prin el. Mie îmi este cam frig. Şi frică. Oh, tată, tată.

Fata merge cum poate, dar deja apa i-a ajuns la mijloc.

Iisuse, nu ştiu să înot. Dacă mor, măcar să o fac cu un scop nobil. Mal, Mal, în ce mai băgat… Îmi vine să râd! Să nu înnebunesc, te rog, nu! Să nu o iau razna tocmai acum. Dacă aş merge pe lângă pereţi?

Fata vrea să se sprijine de perete, dar se opreşte în ultima clipă. Cu o şovăire de silă, pune mâna pe peretele umed şi mucegăit. Înaintează încet. Apa i-a ajuns aproape de piept. Vrea să se întoarcă dar, totuşi, se răzgândeşte şi-şi continuă drumul. Apa începe să facă valuri din ce în ce mai mari.

Ce să fac? Nu ştiu să înot! Mal. Lua-te-ar dracu' să te ia!

Plânge încet, dar îşi continuă drumul. Se opreşte un moment dat, apoi porneşte.

Ce să fac? Parcă pluta mai ştiu să o fac… parcă.

Deşi merge cu grijă, fata alunecă şi cade în apă. Ţâşneşte speriată şi ameţită dar apa, curenţii foarte puternici, o împiedică să mai facă vreun pas. Curentul o duce fără ca ea să poată să se împotrivească. Vrea să strige însă apa o loveşte din toate părţile. Aude vuietul unei cascade, undeva în întuneric, şi vrea să se întoarcă îngrozită. Dar, orice ar face, nu poate opri înaintarea spre locul de unde se aude vuietul. Un alt val o acoperă.

Se şterge la ochi, scârbită de mizeria de pe faţă.

— *Doamne*, *ce scârboşenie*, ţipă fata. Vreau afară, afară.

Se vede o lumină. Când ajunge la ea, urlă îngrozită. Apa o duce la cascadă. Lumina pe care a văzut-o nu este decât un bec atârnat de două ţevi, care ţevi sunt pragul cascadei. Iar dincolo de prag, iadul. Fata ţipă şi ca un ultim gest disperat se agaţă de ţevi. Bara se clatină, dar rezistă.

„*Nu trebuie să ţip*, *nu trebuie să ţip*", şoptesc buzele lipsite parcă de viaţă. Se uită încet spre ţeava de care se ţine. Vrea să scape, să nu mai audă şi să vadă cascada. Vrea să scape. Încearcă să-şi ridice picioarele spre ţevi cum făcea în tabăra de alpinism. Nu poate, picioarele îi alunecă.

— *Mama*, *tata*, murmură stins.

Încearcă să se prindă mai bine de ţeavă, dar degetele întâlnesc ceva umed şi mişcător. Se sperie, mâinile îi alunecă, se prinde o clipă, apoi, înainte de a mai striga, se prăbuşeşte în hăul clocotitor de dedesubt. Valurile spumegânde se închid peste ea ca peste un mormânt.

e

— Crezi că-şi va reveni?

— De ce nu? Are şanse egale să moară sau să supravieţuiască.

— Problema trebuie rezolvată cu orice preţ. Chiar dacă testul Memo a fost făcut.

— Şi fără voia ei.

— Până îşi va reveni să poată spune cine este, o considerăm potenţial negativ.

— N-are niciun rost să ne certăm. Asta mai lipseşte. Tot ce ştiu, şi acest lucru contează cel mai mult, este că rosteşte numele lui Mal Donaghi. Constant.

— E ca un cec în alb pentru tine, nu?

— Testul ce a relevat?

— Destul de multe. Dar nu le pot face cunoscute decât în Consiliu.

Fata zace în pat şi o mulţime de aparate îi supraveghează starea. Nu şi-a revenit. A trecut pe lângă moarte. Sau, mai degrabă, este la limita dintre AICI şi DINCOLO. E încă la limită.

Oamenii o veghează. Miss Frances Thomas a ajuns la catacombe. La prietenii lui Mal. Dar mai are un pas de făcut. Legardere, medicul,

luptă pentru viaţa ei.

e

Păşeşte cu grijă. Orice ar fi, orice s-ar întâmpla, înseamnă că acesta a fost destinul. Ce o fi, o fi. Brusc alunecă şi cade în apă. Nu este adâncă dar este vijelioasă şi rapidă. Nu se poate ridica şi apa îl duce din ce în ce mai repede la vale. „*Să mor înecat ca un şobolan*, *asta lipseşte*" murmură Barton printre înghiţituri de apă.

Ce simţământ ciudat. *Nu îmi este frică de moarte*. *Să fie poate pentru că am senzaţia că nu voi muri*? *De unde vine această certitudine*? *Îmi este bine şi sunt calm*. *Inima îmi bate mai repede dar… nu este rău*.

Zgomotul este asurzitor acum. Din instinct Barton respiră adânc. În clipa următoare zboară şi cade odată cu apa din cascadă. Nu se zbate. Se duce uşor la fund împins de forţa apei, apoi când nu mai simte apăsarea, începe să dea din mâini şi picioare pentru a se ridica la suprafaţă. Simte cum plămânii încep să-l doară dar nu-i pasă. Se împinge către suprafaţă. La un moment dat simte o senzaţie de rece pe faţă şi atunci începe să respire. Zgomotos. Apoi se îneacă. Un val de apă i-a trecut peste cap. Tuşeşte şi dă din mâini. Deschide uşor ochii şi vede cum un alt val se apropie de el. Respiră instinctiv când apa trece peste capul lui. Simte cum apa îl duce undeva. Nu ştie unde şi nu ştie cât va dura. Undeva trebuie să fie o oprire. Bună sau rea. Încearcă să nu încordeze.

Trebuie să fie în armonie cu apa. Să nu obosească inutil. Să se lase dus de apă, de valuri. Nu ştie cât a durat alunecarea. Nu ştie cât mai are de mers.

Deodată mâini puternice îl smulg din apă. Nu se împotriveşte. Tuşeşte. Dumnezeu ştie câtă apă a înghiţit. Apă de canal. Ce porcărie…

— Ţine-l.

— Bate-l pe spate.

— Oxigen. Are nevoie de oxigen?

— Nu. S-a descărcat perfect. Admirabil.

— Cine este?

— Barton. Trebuia să ajungă cu fata odată. Probabil s-au despărţit şi fiecare a vrut să apuce pe alt drum.

— Fata s-a trezit?

— Da.

— Te poţi ţine pe picioare? îl întreabă o voce groasă.

Face semn că nu.

— Îmi revin, spune extenuat. Numai o clipă.

Foşnetul din jur se potoleşte. Aşteaptă să-şi revină. Încearcă să se ridice. Este ajutat. O pătură îi este pusă pe umerii lui. Îi este frig. Tremură. Şi îi este greaţă. Şi este tare obosit.

— Aduceţi-l la mine, spune cineva.

Este luat delicat pe sus. Ţine ochii închişi. Îi este greaţă şi este obosit.

e

Frankie se apropie de pat. Da, este chiar Barton. Doarme. Îl scutură uşor de umăr. Barton deschide ochii. Nu vede bine. Nu are ochelarii şi totul este în ceaţă.

— Barton, Barton…

Îl strigă cineva. Frankie ia ochelarii de pe măsuţă şi-i pune pe nas. Acum o vede.

— Frankie!

— Salut, Barton.

Este palidă, străverzie, dar ochii lucesc tare. Zâmbeşte.

— Unde suntem?

— Dacă ai şti Barton, spune râzând. Dacă ai şti?

Se uită nedumerit la ea. Cineva a intrat în încăpere. Este un cocoşat. Ochii albaştri însă luminează toată fiinţa lui. Ochii sunt mari, incredibili de mari şi incredibili de albaştri.

— Toată lumea este bine? întreabă politicos.

— Da, spune Frankie. S-a trezit şi se simte bine.

— Vă mulţumesc pentru întrebare, spune Barton ridicându-se în capul oaselor.

— Mă bucur, spune. Eu sunt medic. Numele meu este Legardere.

— Şi eu sunt Komo, spune un negru. Pare foarte slab, pe sub roba albă.

— Dacă toată lumea se simte bine cred că ar trebui să mergem în sala de Consiliu, spune Legardere.

Nu este rece dar nici primitor. Este distant şi precaut. Frankie îl ajută pe Barton să se ridice. Apoi ies din încăpere. Barton scoate o exclamaţie de uimire. O lume fantastică i se deschide. Este la un nivel superior şi de pe marginea terasei, în jos, vede o uriaşă seră.

Deasupra este o boltă albă. Luminoasă. Jos, oameni care se mişcă, pomi şi flori superbe. Alb şi verde. Doar alb şi verde. Mai sunt unele siluete în robe negre dar în rest…

— Ce zici de asta? îl întreabă în şoaptă Frankie. Îţi place? Este fantastic.

Barton nu spune nimic. Este fericit. Totul pare fantastic. I se pare o poveste. Tot ce i se întâmplă pare dintr-un vis. Şi nu vrea să se trezească. Inconştient sau nu, riscuri sau nu, nu vrea să se oprească din drumul lui. Îi place ce vede şi pentru prima oară în viaţă se simte fericit cu adevărat. Sala de Consiliu este într-o poiană. Masa este din piatră iar scaunele sunt bolovani.

— Extraordinar, şopteşte Barton.

Se desprinde de Frankie şi se uită în jur.

— Vă place?

Se întoarce. O siluetă mică, subţirică, drapată în negru, cu un fel de coroană trapezoidală, se află în spatele lui.

— Da, spune uimit şi zâmbeşte fericit ca un copil.

— S-ar părea că vă bucuraţi de ceea ce vedeţi, spune mica siluetă.

— Nu vreau să supăr pe nimeni dar… este totul foarte diferit de ce ştiu eu, de ce am văzut până acum. Nu vreau să supăr pe nimeni, spune repede Barton.

— Nicio supărare. Eu sunt Şeful, adaugă şi desprinde voalul negru de pe faţă.

Barton face ochii mari. Nu spune nimic doar priveşte.

— Voi sunteţi prietenii lui Mal, spune Frankie curioasă.

Komo intervine:

— Da. Şi voi sunteţi cei pe care îi aşteptam, nu?

— Mai trebuie să vină, răspunde Frankie. Eu am trimis mesaje în mai multe părţi. Nu ştiu dacă le-au primit.

— Eu am primit mesajul, se aude în spate.

O femeie se apropie. Elegantă îmbrăcată, fină.

— Maria, se prezintă ea lui Frankie şi lui Barton.

Din spate se apropie noi siluete.

— Manole.

— Antohi.

— Toshi.

— Mai trebuiau să vină şi alţii? întreabă Şeful.

— Dacă nu au venit până acum nu are rost să-i mai aşteptăm, spune Maria. Unde este Mai?

— L-au prins, spune Barton. Trebuia să mă întâlnesc cu el şi nu

a venit. M-a avertizat că dacă nu apare înseamnă că a fost prins. Trebuia să se întâlnească cu mine să vorbim despre o piatră. Dar…

— Asta nu este bine, spune gânditor Legardere.

— Să mergem după el, spune Frankie.

— Să ne aruncăm în gura lupului? intervine Maria. Cine ştie ce au aflat până acum? Sau ce le-a spus Donaghi…

— Nu cred că a spus ceva, spune ferm Antohi. Mal nu este omul care să cedeze uşor.

— Cu porcăriile alea chimice nu poţi ţine în tine nici ce-ai visat acum zece ani. Să nu ne facem iluzii, spune Maria.

— Nu ştiu ce mă face să cred că nu de asta aveau nevoie de el, intervine Manole. Dacă ar fi vrut să afle ceva detalii de la el puteau să-l răpească acum mult timp. Doar îl urmăresc de ani.

— Corect, aprobă Antohi. Iar dacă luăm în seamă că tablourile au dispărut şi ele, se adresează Antohi Şefului, mă gândesc că ne pregătesc şi ei o surpriză.

— Cu atât mai mult, spune Maria. Le dăm apă la moară nemernicilor?

— Nu, spune Toshi. Dar trebuie să încetinim cumva cursa.

— Ce tablouri? întreabă în şoaptă Frankie.

— Las că-ţi spun mai târziu, îi răspunde Barton la ureche.

— Nu ne rămâne decât să încetinim cursa lor. Nu ştiu dacă reuşim să fim cu un pas înainte lor dar… putem încerca.

— Nu credeţi că au toate facilităţile să urmărească mai mulţi iepuri dintr-odată? Sunt singura care îmi dau seama că la pata este o maşinărie gigantică cu n-posibilităţi de a controla lucrurile? insistă Maria supărată.

— Poate că da. Dar gândeşte-te că fiecare din noi poate oferi o variabilă, ceva imprevizibil la patei. Şi măcar unul dintre noi dacă ajunge la Donaghi…

— Nu înţelegeţi că nu putem intra în la pata ca la circ? ridică vocea Maria. Credeţi că ei nu ne aşteaptă? Că nu s-au gândit la ce ne gândim noi? Că nu au luat în calcul toate posibilităţile? A fost odată un bilet de intrare…

— Trebuie să-l scoatem pe Donaghi de acolo, spune Toshi.

— Da, aprobă şi Şeful.

— Şi eu sunt de acord. Dar momentan nu avem ce să facem, spune Maria.

— Şi să stăm cu mâinile în sân şi să aşteptăm sfârşitul? se supără Frankie. Trebuie să-l scoatem pe Mal de acolo. Chiar dacă ne lăsăm oasele acolo. El aşa ar fi făcut pentru noi.

Maria ridică mâinile în sus exasperată. Toţi se gândesc la acelaşi lucru. Mal trebuie scos din la pata. Dar la pata este un loc special. Iar cei de acolo au un plan care decurge în favoarea lor.

— Singurul lucru bun până acum este că Mai le-a dat planurile peste cap. Cel puţin cu cei de pe listă. Cu riscul să părem infantili trebuie să-l scoatem pe Donaghi de acolo, decide Şeful. Cu orice preţ. Antohi, tu ai să-i instruieşti cu privire la modul de intrare. Gândiţi-vă cu toţii la un lucru: unul dintre noi trebuie să ajungă la Donaghi. Din ce ştim noi, poate fi într-un singur loc. În blocul analizator. Puteţi acţiona după ureche, haotic, dar încercaţi să nu vă călcaţi pe picioare. Nu ştiu în ce măsură o să vă încânte ideea că vă puteţi lăsa oasele pe acolo. Se grăbesc şi asta poate însemna că se vor debarasa de voi într-un mod neelegant.

Maria clatină din cap. Iluzoriu ar fi să creadă cineva că vor scăpa de acolo. Când au fost vreodată guvernanţii conduşi de spiritul sportiv, de fair-play? Nu cred că au auzit aceste cuvinte.

— De aceea supun votului ideea acestei expediţii. Dacă cineva are îndoieli poate să se retragă. Nu este un joc. Având în vedere consecinţele, oricare din voi se poate retrage. Nu va fi învinovăţit de laşitate sau de altceva. Nu glumim cu aceste lucruri, se adresează Şeful lui Barton, Frankie, Mariei, lui Manole şi lui Antohi. Noi cei de aici ştim riscurile.

Se privesc între ei.

— Şi noi ştim, spune Frankie. Când pornim? întreabă.

Ochii ei ard de nerăbdare. Nici ceilalţi nu par înfricoşaţi. Dimpotrivă.

(a) 20. Capcană pentru cobai

Nu a fost o luptă propriu-zisă. Aş zice că nu a fost chiar NICIO luptă. Atacul a fost scurt şi eficient. Înainte de a putea riposta cât de cât, am fost doborâţi la podea, dar într-un mod simpatic. A fost ca şi cum ai fi luat un copil în braţe, pe neaşteptate, şi apoi domol l-ai întinde pe jos.

Aşa a fost şi cu noi. Întinşi elegant şi cu multă grijă pe podea, mâneca de pe mâna stângă ridicată repede şi, înainte de a putea riposta, ne-au înfipt în braţ un fel de fiolă cu ac curb, încât fiola se mula de braţ ca o perfuzie. Înregistrez faptele uimit. Nu ştiu dacă toată treaba a durat

mai mult de zece, douăzeci de secunde. Fixează fiola cu o mică bandă adezivă. După ce fac chestia asta, doamne, ce rapizi sunt, simt cum, aproape instantaneu, mă înmoi şi încep să plutesc undeva între vis şi realitate. Sunt înfăşurat într-o pătură şi… filmul se rupe. Ultima imagine pe care o mai recepţionez e chiar hazlie. Parcă am fi o delegaţie pe care a apucat-o brusc leşinul. Leşinatul şi omul de lângă el. Se pare că singurul care a avut ceva reflexe a fost Barton. În rest, nimic. Până şi eu am fost surprins, ce porcărie!

Ceaţa în care plutesc este chiar plăcută, o fericire fără margine.

Trezirea este cam rea. Am o durere de cap monumentală şi nisip în gură. Bine că văd clar. Un negru se apropie şi îmi dă să beau o gură de cafea. Balsum curat pentru durerea mea. După ce îmi las capul pe pernă, fericit, observ o ceva şi mai frumos. Sunt legat de pat. Bine înfăşurat, ca un copil mic, şi legat atât de strâns de pat că sunt una cu patul. Îmi rotesc privirile prin cameră. Patul şi o măsuţă. Atât. Încerc să fac o mişcare cât de cât. Simt că-mi piere răsuflarea.

Nu-mi simt corpul deloc. Negrul se apropie, desface prima curea şi umblă puţin la pătură şi apoi îl văd înlocuind fiola cu o alta, dar de culoare diferită. Braţul îndoit rămâne, în continuare, înfăşurat sub pătură şi cureaua este pusă la loc. Eu? Eu mă uit la negru. Cu reproş. Se uită şi el în ochii mei, dar pleacă fără să zică o vorbă. Vreau să-i spun ceva, dar instantaneu alunec, undeva, unde este bine, este cald şi plăcut şi asta-i. În rest nimic.

Ar fi fost de domeniul fantasticului dacă s-ar fi întâmplat ceva. Dar nu s-a întâmplat. Eram prizonier şi gata.

La început a fost doar o spaimă imensă. O spaimă gata să spargă graniţa oricărei raţiuni. Încetul cu încetul, a apărut o geană de voinţă şi groaza fără sfârşit a cedat locul unei mirări.

Apoi a început cunoaşterea de sine.

Şi în final, după clipe de durere şi de spaimă a venit calmarea şi dispariţia raţiunii din orizont.

Doar o linişte totală.

Unic era şi faptul că era la fel la toţi.

Aceeaşi reacţie la toţi cei puşi în pături, înfăşuraţi şi legaţi.

Robotul înregistra totul, aşa că a înregistrat şi acest lucru.

e

Vici…?!?

b

1. Tuan Aris

Mă trezesc brusc. Fără a fi visat. Undeva se aude un păcănit. Sunt culcat pe burtă, cu faţa înfundată în pernă. Mă întorc uşor, cu faţa în sus. Mă aflu într-o cameră complet albă, fără ferestre, doar un pat şi o masă lângă pat. În rest, spaţiu. Pe masă observ agenda şi pixul. Vreau să mă scol dar mă opresc la timp. Sub cearşaf sunt golgoluţ. Mă uit după o sonerie, ceva, cu care aş putea să chem omul de serviciu sau pe Aghiuţă, numai să-mi primesc hainele înapoi. Nimic. Mă culc la loc. Totul este atât de moale, de pufos. Încerc să-mi amintesc cum am ajuns aici. Mai rău este că nu-mi amintesc decât o singură imagine: eu călătorind cu o maşină. Dar când a fost asta? Simt fiori reci pe spate. Mă înfăşor cu cearşaful şi, de bine de rău, astfel drapat, ajung la măsuţă, iau agenda şi pixul şi mă întorc în pat. Deschid agenda şi încremenesc. Nicio pagină scrisă. Nici măcar numele meu pe prima pagină. Înjur printre dinţi. Această agendă NU este a mea. Pun agenda şi pixul jos, lângă pat, şi cu ochii în tavan, le iau pe toate de la capăt. Cine sunt, ce vreau, unde merg. Încet, încet, încep să-mi amintesc câte ceva. Şi apoi… beznă. Am fost dezbrăcat. Bun. Am mers cu o targă… Bine. Restul? Unde am fost dus, ce mi-au făcut? Hopa, un „năsturaş" a şters restul. Am fost adormit. Cât am dormit? N-am ceas să măsor timpul. Şi nici nu vine nimeni ca să mă lămurească. Îmi simt pleoapele grele. Mi-e somn, dar somn, nu glumă. Înainte de a adormi definitiv un gând răsare clar: unde a dispărut senzaţia de frică, de curiozitate? De unde senzaţia asta de calm?

Aud voci deasupra mea. Deschid ochii repede. Văd chipul unui negru deasupra.

— Salut!

Tresare. Era prea atent la ce făcea. Îmi pune brusc mâna la gât, „asta se cheamă că îmi ia pulsul?" şi tot atât de brusc pleacă. Înainte de a avea timp să mă dumiresc şi să mă ridic, altcineva, de partea cealaltă a patului îmi vâră degetele în ochi şi mi-i studiază.

— Nu am murit încă, spun şi-mi frec ochii cu nădejde.

Încă puţin şi îmi scotea ochii! Vrea să mă dezvelească dar, cum sunt mai rapid şi mai ales, mai posesiv, apuc cu nădejde cearşaful. Acum îi văd clar: sunt doi indivizi, negrul a dispărut, şi alături de ei văd o targă.

— Hainele, spun şi mă înfăşor mai bine.

Ezită foarte puţin. Mă apucă ca un balot şi mă trântesc pe targă.

— Fie şi aşa, spun.

Cel care stă la capul meu se pune, bine mersi, cu coatele pe umerii mei. Oricum, nu aveam intenţia să mă ridic, frate. Văd lumini de neon, un culoar alb. Tăcut. Intrăm într-o încăpere şi ajung, în câteva secunde, într-o cameră ionică.

— N-am aspect de jambon, mârâi.

Cameră ionică? Vreau să mă ridic, prea repede din păcate, şi astfel capul meu face cunoştinţă cu capacul de sticlă.

— Uh, apuc să spun. Cred că mi-am rearanjat toate conexiunile nervoase. Nu sare nimeni să mă studieze. Cad la loc. Apoi, cu mare grijă de data asta, încerc să mă răsucesc pe burtă. Nimeni în jur. Nimeni, nimeni. De unde vine aerul în cameră? Trebuie să văd tubulatură, ceva. Am înţepenit. Deodată simt cum îmi cad pleoapele. Ei, drăcie! Somn, deodată? Las că am eu metodele mele să stau treaz. Să mă afumi cu mii de somnifere şi nu pun geană de geană. Încep să mă concentrez, serios, la problema care mă frământă. Micile celule cenuşii se pun urgent în mişcare. Pun braţul sub cap şi, dă-i tată bătaie, la ce te doare. Şi, ca de obicei, metoda funcţionează. Şi capul să mă doară. Cum o iau tot rău iese. Vorba aia, din rău în rău, spre victoria finală. Faptul că nu-mi amintesc prea multe nu face decât să mă enerveze cumplit.

Văd la un moment dat o umbră. Nu mă mişc. Întorc capul la dreapta şi văd un tip fixând la capul meu, pe capac, o cutie mică, neagră. Nici nu se uită la mine. Bibileşte de zor cutia.

— Hei, mă auzi? strig.

Nu mă aude. Sau se face că nu mă aude. Întind mâna şi bat în capac.

— Hei, mă auzi? Sau o faci pe surdul?

Ridică privirea şi-mi face semn să tac. Şi să mă culc la loc. Mă enervez mai tare. Dau să mă scol şi să urlu la el:

— Nu mă mai… Uh, capul meu… nu mai sâsâi, strig şi frec cu nădejde cucuiul.

Iar am ridicat capul prea repede. Vreau să-l strig din nou dar a dispărut. A şters-o în timp ce eu îmi frecam fruntea. Încerc să mă uit la cutie de aproape. Asta în măsura în care, într-o cameră ionică, te poţi apropia de pereţi.

Un ochi mic, roşu, începe să clipească. Un „bip, bip” se aude foarte slab. La un moment dat, ochiul străluceşte tare, verde, iar odată cu strălucirea lui o durere cumplită îmi străbate tot corpul. Mă încovoi

instantaneu. Capul îmi arde, pur şi simplu. Mi-este o greaţă teribilă. Drăcia este aparatul infernului! Durerea încetează brusc. Se aude „bip" şi lumina verde se opreşte. Iisuse! Cred că am murit. Nu mai am nicio putere şi nici nu pot să mă gândesc la ceva. Nu mai judec aproape deloc. Lumina se face iar verde, sunetul mă asurzeşte şi devin o mare de durere. Toţi muşchii sunt încordaţi. Doamne! Durerea dispare brusc. Sunt mort. Nu am pic de vlagă. ACUM aş vrea să dorm. Trebuie să nu mă gândesc la durere. Trebuie să mă gândesc la altceva. Trebuie să lupt. Ce luptă când eu nu am putere să mă întorc cu faţa în sus… Durerea reapare. De ce nu vine nimeni? Mă arde, mă arde… Aş vrea să beau apă rece, rece. Simt sudoare pe tot corpul, buzele sunt arse. De ce nu vine nimeni?

Când nu mai am nicio speranţă apare cineva. Văd o umbră cum se apropie de cameră. Cine este? Nu îi văd faţa. Ar însemna să mă ridic şi eu tocmai asta nu pot să fac.

Durerea poate transforma pe om într-un animal, o creatură călăuzită doar de instinctele primare. Îmi vine să râd. M-am pregătit pentru o întâlnire de gradul X şi am ajuns cobaiul „numero 1". Se încadrează chestia la prea nchetă? Unde sunt vânătorii, unde este vânătoarea, unde sunt oasele rupte, ochii învineţiţi? Să fiu al naibii dacă ştiu ce vor face în continuare! Nu pot spune ce nu ştiu dar nici nu pot spune bruma ce-o ştiu. Sunt lucruri care nu-mi aparţin. Oricât ar vrea ei să le afle.

O pâclă mi se lasă pe ochi. Doamne, ce durere, ce durere…

Stau ghemuit într-un colţ al camerei. Cameră? Poate o cutie. Niciun geam, nicio uşă. Nu-mi amintesc deloc cum am ajuns aici. Ştiu doar că mi-a fost foarte rău. Dar totul a trecut. Ştiu că mi-a trecut. Atât. Şi îmi mai amintesc chipul căpitanul Rod. Ştiu şi cine sunt. Mă numesc Mal Donaghi, sunt ziarist şi sunt la la pata.

Am fost adus la la pata de căpitanul Rod şi oamenii lui. Apoi mi-a fost rău. Ce căutam când a dat căpitanul Rod peste mine? Cine a mai căzut din tabăra mea? Şi pe cine am tras în jos, odată cu căderea mea?

Nu mă pot stăpâni să nu tremur când mă străbate un gând. Mi-a mai dat târcoale şi altă dată. Gândul că, atunci când am dus câinele, am fost, poate, „vizionat". Iar câinele nu a dispărut pentru că cei de dincolo aşteptau să vadă ce facem noi. Un alt lucru care nu-mi place este că sunt în viaţă. Tâmpită chestie. Dar dacă sunt încă în viaţă, cărui fapt îi

datorez acest lucru? Am fost clonat? E posibil. Dar nu prea cred să reuşească ceva cu asta… Mai ales că mai am şi pe alţii în spate. Şi totuşi…

Unul din pereţii camerei se luminează. O culoare galbenă, strălucitoare. Simt cum tot aerul din plămâni îmi dispare când o fiinţă trece de dincolo, încoace.

Mă ridic în picioare. E cât mine de înaltă. Nu seamănă deloc cu ceea ce am văzut, vreodată, în viaţa mea. Are cap de om, dar cu un singur ochi, mare, verde, şi o gură mare fără buze. Corpul e uman. E bărbat, i se vede sexul. E gol-goluţ. Doar mâinile sunt mult mai lungi şi are câte şase degete. Picioarele, la fel, au câte şase degete.

Fiinţa asta nu e… umană. Nu e umană!

Mă studiază atent. Simt un gol în stomac. Şi o anume jenă. Cum îi par? Sunt o fiinţă frumoasă? Căci el nu este, desigur, urât dar zău dacă se încadrează în vreun canon de frumuseţe.

Se răsuceşte şi pleacă brusc. Atât de brusc încât uit să-l întreb cine e, ce face aici, unde sunt şi care este rostul meu aici.

Mă uit la peretele luminos. Când vreau să fac un pas spre el fiinţa reintră dar de data asta complet îmbrăcată. Ca un cosmonaut doar că nu are „bagajul" din spate. Casca îi ascunde complet capul. Îmi întinde un costum asemănător, de culoare portocalie. Îmi vine să-l întreb dacă portocaliu e culoarea lui preferată dar mă abţin. Costumul e şmecher. Seamănă cu o salopetă care se închide în faţă cu un fermoar, care fermoar apoi dispare printre cute. Gata echipat ridic ochii spre el. Ia-l de unde nu-i. A dispărut. La fel ca şi peretele luminos. Mă apropii de perete şi-l pipăi. E parcă un burete. Poros şi moale. Încerc să-l împing cu mâna dar, de data aceasta, mâna întâmpină rezistenţă. Ei, drăcie! Dar el pe aici a trecut. Încep să mă înfurii.

— Hei! strig.

Pereţii se aprind brusc. Simt curenţi de aer apoi totul se linişteşte şi lumină păleşte. Acum văd clar că sunt în mijlocul unui uriaş inel. În faţa mea stă cineva care seamănă tare mult a om. Pe măsură ce lumină păleşte, disting chipul omului: căpitanul Rod. Şi sunt mai mulţi, toţi îmbrăcaţi la fel ca mine.

— Bună ziua, domnule Donaghi.

— Nu pot să-ţi urez acelaşi lucru. Pot şti şi eu unde sunt? Sau şi asta e strict secret?

— Deloc, zâmbeşte. Numai că nu mie trebuie să-mi pui această

întrebare.

Mă uit către ceilalţi. Acelaşi căşti.

— Nu-i cunosc. Din păcate, te cunosc pe tine.

— Aş spune în locul tău „din fericire".

Simt fiori reci pe spate. Mă uit lung la căpitan.

— Îmi spui?

— Să-i întreb pe ei dacă sunt de acord.

De data asta chiar că înţepenesc. Ceva este în neînregulă.

Se uită spre ceilalţi indivizi, abia acum văd că au palmele întoarse în sus, unii le întorc, alţii le menţin ca la început. Căpitanul se întoarce la mine.

— Ei sunt Tabii şi tu eşti la ei acasă.

— Poooftiimm?!

— Lămuririle o să le ai de la ei. Eu pot doar să-ţi spun că ceea ce ai căutat ai găsit.

Îmi întoarce spatele şi pleacă.

— Poate ai să ai noroc. Ca să-ţi dovedesc că nu sunt ranchiuros, îţi dau un sfat. Eşti un optimist, rămâi la fel.

— Unde pleci? strig. Unde m-ai adus?

— Unde nici nu ai visat că o să ajungi, mai aud vocea lui şi dispare în întuneric. Inelul se scufundă în podea şi rămân în mijlocul stabilor. Unul dintre ei vine spre mine. Îşi scoate casca şi văd ochiul mare şi faţa verde, gura fără buze.

— Se cuvine să te lămuresc, spune.

Gura i se mişcă încet de tot. Vocea e parcă spartă, dar nu sonoră. Ceilalţi au dispărut. Îl urmez.

— Asta e camera ta de azi înainte, şi-mi arată o cameră. O cameră obişnuită, parcă de hotel, cu un oarece lux. Dar în loc de geam are un ecran luminescent.

— Îmi spuneţi şi mie câte ceva? întreb şi vocea îmi tremură din plin.

De fapt şi eu tremur tot.

— Nu ai de ce să te temi. Am să încerc să te lămuresc folosind limbajul tău. Noi avem alt limbaj, alt comportament. În primul rând, eşti pe navă… mamă, cred că aşa se spune, pe nava amiral, mai exact spus. Nava noastră. Noi ne numim tabi, aşa cum voi vă numiţi oameni. Planeta ta este Terra sau Pământ, iar planeta noastră se numeşte CADARIA, sau pe limba ta ICE-LAND, Pământul de Gheaţă. E prea

complicat să-ţi explic legătura dintre aceste… denumiri.

— Eu ce caut aici?

— Nu este nici asta prea simplu. Vezi tu, noi suntem în legătură cu oamenii de mult timp.

— Legături… oficiale, de afaceri. Facem schimburi.

Tresar.

— A! Tablourile.

— O cale spre noi. Nu am căderea să-ţi spun despre asta.

— Oamenii plecau spre voi. De bunăvoie? De ce plecau?

— Regret. Informaţie interzisă.

— Îi folosiţi pe oameni drept cobai?

— Nu. La noi nu există acest termen.

— La pata ce este?

— La pata? O maşină inteligentă. Aş zice chiar umană. De fapt acolo este şi una din pistele noastre. De acolo am plecat acum.

— Eu ce caut aici?

— Pentru o fiinţă umană cu structură atât de fragilă sper să nu fie o lovitură ce-ţi spun. Ai fost pregătit pentru acest lucru.

— Pregătit?

— Da. Acum eşti al nostru.

Un moment nu realizez ce a spus.

— Nu înţeleg. Cum al vostru? Nu înţeleg.

— Ai să înţelegi. Sper să fii tare.

Se opreşte şi mă priveşte. Înghit în sec.

— Eu sunt ziarist.

— Te cunoaştem. Foarte bine. Dar încearcă să înţelegi acest lucru. Acum eşti al nostru.

— Nu pot. Aţi spus că nu folosiţi cobai. Cum pot fi al vostru atunci? Te contrazici.

— Te-am plătit.

— M-aţi plătit??? Adică… sunt un sclav???

— Nu. În lumea noastră nu există această noţiune. Ai fi putut să-ţi dai seama că această cameră nu este, totuşi, a unui sclav.

— Şi ce sunt?

— Încerc să-ţi explic. Ai, şi o să ai în continuare, statutul… de persoană foarte importantă. În limbajul nostru… adaptat ţie, vei avea statutul de tabian. Vei fi un tab. Asta dacă nu vei încălca legile noastre şi condiţiile impuse de statutul tău. În fond, rămâi o fiinţă de pe

Pământ.

Cad într-un fotoliu. Simt că nu mă mai ţin picioarele. Parcă aş visa. Nu-mi vine să cred.

— Ai păţit ceva? mă întreabă tabianul.

— Da. Nu-mi vine să cred. Visez încă.

— Nu visezi. Noi ţi-am acordat dreptul să fii egal cu noi. Va trebui, însă, să execuţi ordinele pe care le vei primi.

— Un mercenar! Aţi vrut să cumpăraţi un mercenar!

— Mercenar? Da, îmi amintesc acest cuvânt. Nu. Un mercenar nu are rangul pe care îl ai tu.

— Un soldat atunci!

— Soldat? Poate. Nu ştiu exact la ce te gândeşti. Tabii sunt una din multele naţii ale Universului…

— Ale Universului? Dar galaxia…

— Suntem din aceeaşi galaxie ca şi planeta ta. Vezi tu, un savant de la voi a făcut, cândva, o… împărţire a lumilor extraterestre, posibil existente, în galaxia noastră. „Sunt, spunea el, foarte multe stele. Dar nu au acelaşi nivel de cultură. Stadiile de dezvoltare diferă”. Avea dreptate. Noi suntem… mai avansaţi. Mai inteligenţi. Avem o cultură, o dezvoltare total diferită de ale oamenilor. În schimb, există un factor esenţial care ne apropie de voi: înfăţişarea. În funcţie de aspect derivă şi comportamentul. Nu pot să spun că se aseamănă. Avem alte ritualuri. Dar noi ne adaptăm cel mai rapid dintre toţi la condiţiile din jur. Asta ne şi salvează şi ne şi situează printre primii. Înţelegi?

— Încerc.

— Bine. Să continui. Ca orice… civilizaţie avem relaţii cu cei din jur. Şi ne străduim să păstrăm o stare de echilibru între noi toţi. Ca să-ţi fie mai clar, noi suntem în Univers ceea ce este ONU la voi.

— Un fel de controlori.

— Un fel de păstrători de pace. Da. Mai sunt şi alţii. Unii mai presus de noi, alţii mai prejos de noi. Sunt ranguri şi ranguri.

— Şi eu ce rol am aici?

— Tu va trebui să execuţi anumite misiuni. Eşti… o monedă de schimb. Noi am dat ceva în schimb. Plata… ai fost tu.

— Ce aţi dat?

— Un medicament.

— Ce fel de medicament? Cum îi ştiu eu pe cei din la pata, sunt în stare să-l folosească ca armă contra altor oameni. E o crimă.

— Aşa o vezi tu. Noi o vedem că un posibil mijloc de restabilire a echilibrului ecologic.

— E o crimă! Asta aţi făcut. Un echilibru bazat pe exterminarea oamenilor!

— Priveşti din punctul tău de vedere, urmare educaţiei primite. Noi am ajuns să înţelegem că e mai bine să sacrificăm o sută pentru ca în viitor să scape alţi o mie.

— Indiferent de scuzele pe care le invoci va rămâne o crimă, strig furios. Sunteţi nişte… ucigaşi.

Clatină domol din cap. Ochiul este calm.

— Ai să înţelegi. Nu acum, mai târziu, dar ai să înţelegi.

— Niciodată!

— Ba da. Tu eşti un TUAN. De azi eşti un tuan.

Mă uit la el neînţelegând nimic.

— Tab este denumirea pe care o ai. Noţiunea de soldat poate că este, în final, echivalentul lui „tuan", în cazul tău.

— Niciodată, urlu şi sar din fotoliu.

O lumină albastră e trimisă spre mine din tubul care i-a apărut în mână. Cad ca fulgerat în fotoliu.

— Stai liniştit, omule. Un tuan este un tab obişnuit. Numai că tu mai eşti şi om. De aceea sunt şi condiţii. Ştii, când căpitanul Rod te-a pus în aceea… cutie transparentă, sper că ţi-o aminteşti, tu de fapt ai suferit… anumite modificări impuse de statutul de tab. A fost dureros, dar sper că ai uitat acest lucru.

— Vreau acasă, şoptesc îngrozit.

— Imposibil. Locul tău e departe acum. Nu înţeleg de ce te plângi. Tu ai vrut să ajungi aici. Ai ajuns. Trebuie să fii util în continuare.

— Da. Vreau să opresc acele experienţe îngrozitoare, vreau să aflu adevărul despre la pata, despre Vittorio de la Miaţa. Vreau adevărul despre Gillen, despre Milena. Tu înţelegi ce este un prieten? Vreau la prietenii mei.

— Nu se poate. Fii înţelegător.

— Nu. Niciodată, strig şi aş vrea să urlu de furie, dar nu pot decât să plâng de neputinţă. Un ucigaş printre extratereştri. ASTA AM AJUNS. Niciodată.

— Eu sunt Can Vu. Aşa ai să-mi spui. Ca să ne deosebeşti vom purta haine de culori diferite. Rangul îl vei vedea pus pe haine. Până

atunci odihneşte-te. Ai trecut prin multe.

— Niciodată nu voi fi un ucigaş.

— Eşti un Tuan şi aici e casa ta, aud vocea lui în apropierea mea.

O căldură uşoară îmi înconjoară fruntea şi încep să adorm. Îl văd punându-mi la încheietura mâinii stângi o brăţară din cea mai frumoasă culoare albastră, culoare atât de cunoscută.

Închid ochii păstrând pe retină culoarea albastră şi în minte gândul că totul a fost o înscenare şi poate visez.

N-aş putea spune cât am dormit. Nici că aş fi visat ceva. Pur şi simplu, la un moment dat, am deschis ochii. I-am deschis sperând să fi fost un vis. Deloc. Tavanul cu pescăruşi, ecranul luminescent pe care dansează forme multicolore, patul moale şi albul obsedant din jur, toate îmi spun că nu visez. Mă ridic încet. Cineva m-a acoperit cu o plapumă din puf. O mângâi. Cândva, visasem să am o astfel de cameră, numai a mea. Totul să fie moale şi elegant. Să fie cea mai confortabilă şi cea mai elegantă cameră. Dar atunci eram liber. Mă ridic şi mă duc la oglindă. O faţă slăbită, ochii duşi în fundul capului, o salopetă de culoare portocalie, mulată pe un corp micşorat dintr-odată. Recunosc chipul. Aşa eram şi atunci, cu Milena. Mă întorc şi mă îndrept spre ecran. Când pun mâinile pe el imaginea se schimbă şi am în faţă cosmosul. Rămân încântat. Doamne, asta văd cosmonauţii când pleacă în spaţiu? Atunci cu adevărat sunt cei mai fericiţi muritori. Îmi amintesc de toate cele întâmplate şi-mi vine să ţip. Sunt cu nervii la pământ. Aş vrea să fiu un copil mic, să pot plânge în voie. Dar nu pot, sunt om mare, bărbat în toată firea, băgat în cea mai îngrozitoare afacere. Încerc să mă stăpânesc. Aud un fâşâit şi sar în sus, speriat.

— Ce vrei?

Un robot, sau mai bine zis un android, îmi întinde o tavă:

— Medicamentele, Tuan.

Dacă la cuvântul „medicament" rămân insensibil, ei bine, la auzul lui „Tuan" văd roşu în faţa ochilor:

— Ieşi afară, scârnăvie! Ieşi! Ieşi şi du-te la dracu' odată! Ieşi.

Robotul nu se clinteşte. Mă aplec, apuc primul lucru care îmi vine la îndemână, o vază, şi vreau s-o arunc spre el. Cel de-al doilea robot, apărut pe tăcute, în spatele meu, mă strânge în braţe de-mi pârâie oasele.

— Medicamentele, Tuan.

Vreau să ridic picioarele şi să-i aplic o lovitură absolut

nepermisă dar nu mai apuc. Lângă ei a apărut tabul meu.

— Domnule Donaghi, nu sunteţi deloc înţelegător. Vă comportaţi ca un copil.

Izbucnesc în râs. Un râs amar.

— Luaţi-vă medicamentele, sunteţi o fire emoţională, trebuie să vă restabiliţi, continuă netulburat. Iar cu numele acesta va trebui să vă obişnuiţi.

— Niciodată, spun căutând să rămân calm. Spuneţi robotului să-mi dea drumul.

— Aţi încălcat o lege. De fapt, e vina mea. Am să vă explic, spune şi face un semn robotului.

Robotul mă ia pe sus şi mă pune în pat apoi mă înveleşte. Asta în timp ce cel de-al doilea îmi ia mâna. Îl privesc uimit. Ia mica pastilă şi o apasă direct pe încheietură. Pastila pur şi simplu intră în piele.

— Noi am hotărât să le facem aşa pentru că este mult mai uşor pentru răniţi, nu mai suferă şi alte dureri. Te simţi bine?

Mă moleşisem şi somnul începea să mă cuprindă.

— Nu intervenim cu forţa decât în cazul când persoana respectivă persistă în a-şi face rău, sieşi, în continuare. Spuneam că ai încălcat o lege, Tuan. La noi roboţii, cum le spui tu, sunt socotiţi egali cu noi. E adevărat, ei nu sunt tabi, ci SĂRI. El este Sar T., iar el este Sar V., clar?

Îi privesc pe cei doi cum se înclină uşor când sunt prezentaţi.

— Tuan, purtarea ta este ciudată pentru noi, nu deveni şi mai… bizar decât eşti, te rog.

— Mă rogi, îngân somnoros.

— Da. Te rog. Şi la noi există echivalentul lui „Te rog” de la voi. Şi noi avem… cum le spui? A, da, sentimente. Înţelegi?

Înţeleg. Vreau doar să dorm. Chiar vreau. Şi adorm în clipa următoare.

Stau şi privesc fix robotul de serviciu.

Pur şi simplu încep să cred că am trăit degeaba, până acum. Somnul m-a ajutat oarecum. Nu mai tremur ca o găină speriată şi nu mai smiorcăi din nimic. Nu prea ştiu ce înseamnă să fiu „pregătit” în la pata. Tot ce îmi amintesc era doar o suferinţă îngrozitoare. Îmi amintesc, ÎNCĂ, ceea ce mi-a spus căpitanul Rod. Că voi fi un tab. Şi jur că, ceva, nu ştiu ce, mă îndeamnă să mă împotrivesc ca un copil la toate acestea. Îmi vine să mă trântesc pe jos şi să fac mofturi ca un copil

răsfăţat. Sar T, aşa îl cheamă pe robot. Adică nu este robot. O fi şi el fiinţă raţională. Se uită la mine calm, cercetător.

— Te simţi bine, Tuan?

Mă uit în continuare la el. Fără să spun nimic. Ce aş avea să spun. Dacă aş fi avut ceva minte m-aş feri. Aş fi prudent şi poate aş afla răspunsurile care mă chinuiesc atât. Pe mine şi pe prietenii mei. Mă întreb cum pot să-i mai aştept pe bieţii mei prieteni, cei atât de asupriţi de minţile geniale, blestemate, din la pata. Vor continua să fie folosiţi drept cobai umani, oamenii vor continua să dispară în muzeu, oamenii din orăşel îşi vor linge rănile în continuare, Antohi, dacă va scăpa, va trăi în continuare singur, prietenii mei din echipă vor fi vânaţi şi stârpiţi ca şobolanii, asta în cel mai bun caz, misterul lui Gillen va rămâne nedezlegat, Milena şi toate zilele fericite vor fi amintiri grele, ca pietrele de moară, pe inimă, toate vor fi departe, departe de tot. Iar eu voi fi dat dispărut sau poate se va găsi o soluţie perfect onorabilă în ceea ce mă priveşte. Adio Mai Donaghi, bun venit Tuan! Toate acestea ar scoate din minţi pe oricine. Eu nu sunt decât un biet om şi, dacă aş putea face un pact cu diavolul să găsesc o rezolvare, ei bine, oricare ar fi preţul, eu nu aş ezita să-l plătesc. Şi mă mai încearcă teama că prea curând de aici nu voi pleca. Asta în cel mai bun caz.

— Te deranjez, Tuan?

Să-i răspund sau nu?

— Nu vreau să mai aud cuvântul acesta vreodată! De vreme ce tot sunt aici, mă rog, trec peste modul cum am ajuns aici, foloseşte-mi măcar numele. Mal Donaghi.

— Ţi-aş recomanda să uiţi acest nume, aud în spate.

Mă întorc, atât cât îmi permite pernă şi plapuma şi-l văd pe tabul meu.

— V-aţi întors?

— Trebuie să discutăm.

— Şi dacă eu nu vreau?

Se uită lung la mine.

— Poţi pleca Sar T.

Aşteaptă până Sar T pleacă. Acesta revine în câteva clipe cu o tavă plină cu tot soiul de sticluţe şi cutii apoi pleacă definitiv cu o plecăciune adâncă. Tabul îl salută la fel.

— Înţeleg că vei continua să te porţi ca un copil căruia i-a fost luată jucăria preferată.

Nu spun nimic. Doar mă uit la el.

— Cu toate acestea să ştii că îmi voi îndeplini misiunea. Am fost trimis să te instruiesc şi te voi instrui. Chiar dacă tu vei face totul să nu mă auzi.

Probabil citeşte ceva în ochii mei pentru că adaugă uşor iritat:

— Folosind chiar toate mijloacele existente. Ascultă, domnule Donaghi, ce îţi spun, pentru că este prima şi ultima oară când o voi face. Deocamdată este o informaţie strict secretă modul cum ai fost adus aici.

— Numai aducerea mea?

Deşi s-a întors cu spatele îi simt parcă răsuflarea de uşurare.

— Nu numai asta. Tot ce se referă la cât ai stat în la pata, ce s-a întâmplat acolo, ce o să se întâmple mai departe, acolo, jos…

— ŞI ASTA ESTE PUŢIN? sar din pat şi încep să mă plimb agitat prin cameră.

— Nu, recunoaşte el. Mai ales că, o spun sincer, eşti mai deosebit. Deşi cu structură de luptător, asta tu nu ai crede, mai ai un… o sensibilitate deosebită. Ai un unghi special de a privi lucrurile.

— Am fost studiat destul, nu? mă enervez.

— Da, spune şi tace.

— Asta e tot ce ai avut să-mi spui?

— Nu. Deşi asta e tot ce ar trebui să ştii acum. N-ai nimic de supraom. Nici de… om de nimic. Din tot ce ai tu, eu, unul, apreciez doar loialitatea şi încăpăţânarea aproape ridicolă. Eşti de un devotament straniu, în stare să te dedici până la sacrificiu pentru un lucru care este absolut mărunt sau insignifiant, dar care ţie ţi se pare măreţ. Noi avem o memorie… să zicem, ieşită din comun. Din prima clipă de viaţă noi memorăm totul, tot ce vedem, ce citim ce înţelegem. Ei bine, îmi aminteşti de ceva ce am citit cândva. Un basm, regele Arthur şi Cavalerii Mesei Rotunde.

Rămân cu gura căscată.

— Asta-i culmea!

— Mărturiseşte sincer dacă n-ai simţit nevoia să te dai în spectacol, să refuzi tot ce-ţi dăm, să mori în suferinţă, ca un animal care tânjeşte după libertate?

Sunt atât de uimit încât mă las pe marginea patului.

— Recunoşti?

Sunt încă şocat.

— Poate că eşti uimit de modul cum am vorbit. Sau poate de ceea ce ţi-am spus. Sper să te trezeşti şi să mă asculţi în continuare. Eşti în stare, dacă îţi intră o idee în cap, să… te sacrifici pentru aceea idee. Asta ne-a uimit pe noi. Şi poate că ne-am imaginat că vei fi în stare să înţelegi cum e când sacrifici o fiinţă pentru a le salva pe altele.

— Nu e o scuză! Nu există nicio scuză pentru crimă! Nu există! ţip scos din minţi. Asta cred că nu înţelegi tu.

— Ba da. Poate ţi se va părea ilogic, dar nu ştiu de ce eşti, în continuare, nervos.

— Pentru că, poate că sunt un „copil" cam supărat!

— Exact. Eşti inteligent. Da. Asta dovedeşte ceea ce cred eu despre tine. Te-am lăsat în pace, până acum, pentru că trebuia să te acomodezi, dar acum trebuie să terminăm acest „război". Noi nu folosim forţa în treburile de acest gen. Nu în acest scop. Poate că ţi se va spune ceea ce vrei să afli, dar nu acum. Mai presus de toate trebuie să înţelegi că, pentru noi, eşti o fiinţă raţională, vie şi trebuie să ne înţelegem reciproc.

— Şi dacă nu vreau? mă încăpăţânez.

— Ascultă bine ce-ţi spun. Va veni vremea, mai curând decât crezi, când vei afla totul. Până atunci însă vei deveni un tab ca noi, vei învăţa cum ne comportăm, cum vedem noi o parte din viaţă. Nu va fi prea greu, pentru că tu ai acum capacităţile şi abilităţile noastre intelectuale, psihice şi fizice. Vei reţine uşor ceea ce te voi învăţa. Condiţiile nu trebuie călcate, cu niciun preţ.

— De ce? Ce condiţii?

Gura se deschide ca pentru un zâmbet şi se aude ceva care poate aduce, cu îngăduinţă, a râs.

— Iată o condiţie: Nu face niciodată nicio înţelegere şi nu pune prea multe întrebări deodată.

Mă pomenesc că râd.

— Prea multe? O, Doamne! Prea multe, asta-i prea de tot!

Şi încep să râd în hohote. El aşteaptă calm să mă potolesc.

— GATA CIRCUL. Vreau acasă, devin serios.

— Oh, după ce te voi instrui vei merge mai departe decât eşti acum. Vei studia cu cei mai buni învăţaţi ai noştri. Eu te voi însoţi, ca o umbră. Umbra ta. Dacă vei greşi vei fi pedepsit, continuă ca şi cum nu m-ar fi auzit deloc. Bineînţeles că, la început, vei fi doar corectat.

— N-ai auzit ce-am spus. Care reguli? râd în continuare.

— Reguli care se bazează pe coduri istorice. Ştii istorie, nu? Codul samurailor, codul militar american, codul francez medieval.

Simt cum gura mi se deschide fără voie.

— Ştiu că îţi place să citeşti, aşa că am încercat să găsesc o analogie la regulile pe care le vei învăţa. Încerc să fiu mai pe înţelesul tău.

— Şi cum naiba se îmbină stilurile astea? E un amalgam îngrozitor ce-mi spui.

— Deloc. Suntem foarte… ceremonioşi în viaţa de toate zilele. Iar când vine vorba de ordine devenim cumpliţi de rigizi. Iar modul nostru de a privi lucrurile se potriveşte cu codul japonez. Şi pentru ca să putem să ne supunem, să avem încredere deplină în ceea ce facem, află că cei ce ne conduc văd lucrurile atât de limpede, atât de bine, încât uneori moartea fizică este încununarea tuturor lucrurilor. Dar noi îi preţuim cu atât mai mult cu cât ştim că ei se sacrifică să trăiască ca să ne îndrume. Pentru că ceea ce fac ei este un sacrificiu.

— Nu prea cred. Vrei să spui că dacă vei şti că trebuie omorâţi unul sau o sută de indivizi, ei vor apăsa butonul de execuţie iar tu vei privi doar? Asta nu înseamnă că eşti nevinovat. Ba dimpotrivă. Eşti de o sută de ori mai vinovat. Pentru că poţi să îi împiedici.

— Nu poţi fi, măcar o dată, obiectiv?

— Nu sunt subiectiv!

— Dar dacă vei fi pus în postura de a alege în a omorî un om pentru a salva alţii, tu, tu ce vei face?

— Nu sunt în postura asta.

— Refuzi să răspunzi la întrebare.

— Ei bine, îl voi împiedica să facă rău, dar nu luându-i viaţa.

— Ştii cele trei legi ale roboticii? Tu respecţi în situaţia dată atât de bine cele trei legi încât poţi deveni foarte uşor chiar ţinta.

— Pentru asta aveţi nevoie de mine?

— Nu chiar.

— Nu chiar??

— Da. Îmi spuneai că tu eşti un mercenar. Nu. Eşti un fel de soldat. Noi, tabii, ţi-am mai spus, avem o mare putere în cadrul lumilor inteligente, de aceea ne permitem să facem, într-un fel, uneori, dreptate şi ordine. Dacă am fi folosit doar roboţi sau tabi am fi greşit în cele din urmă. De aceea folosim… outside-eri, fiinţe din afară. Inutil să-ţi spun că sunt instruite special, ei însăşi fiind fiinţe deosebite. Ei ne

dau posibilitatea de a reduce la minim riscul de a greşi. Aceşti indivizi sunt aleşi la intervale foarte rare, nu pentru că au o viaţă lungă, mă refer la durata de viaţă, ba dimpotrivă, uneori mor foarte repede sacrificându-se în interesul unei cauze. Sunt aleşi rar pentru că perioada de alegere, persoana căutată, este foarte rară. Alegerea ne ia foarte mult timp. Condiţii. Restricţii.

— Şi eu… sunt alesul?

— Nu şi da.

— Iarăşi acest răspuns.

— Am spus aşa pentru că eşti acum ales, dar nu noi am făcut alegerea.

— Am fost ales sau nu?

— Impus de împrejurări. Providenţa.

— Şi sunt de folos sau nu? Ce tot spun? Eu nu vreau să fiu ales de voi. Nu pot face ce vreţi voi.

— Pentru că nu eşti gata să ştii. Şi mai ai rara calitate de a fi imprevizibil. Chiar dacă ştii, uneori, că trebuie să faci un anume lucru, tu… deodată, contrazici acele probabilităţi. Alegi doar aceea excepţie de unu la o mie posibilă. Din păcate, ţi-ai făcut din acest lucru o tactică. Aşa încât ultima ta mutare a fost prevăzută şi… ai ajuns aici.

— M-ai ameţit, oftez.

— Poftim, îmi întinde una dintre cutii.

O iau, mă uit la ea şi i-o dau înapoi.

— Nu mi-e sete.

— În cazul tău trebuie să o bei.

— M-am săturat să se facă atâta caz de mine. Ăsta nu e locul meu!

— Este. Acum este.

— Mă gândesc o clipă.

— Ce aţi dat în locul meu?

— Nu-ţi aminteşti ce am discutat?

Tac.

— I-am dat căpitanului Rod un medicament.

— Ce fel de medicament?

— Asta e o informaţie interzisă.

— Dar de oameni folosiţi cobai, ştiaţi?

— Eşti… un om straniu. Îţi foloseşti energia total greşit.

— Doamne, ce spun eu şi ce se înţelege!

— Nicio grijă, am înţeles. Dar nu înţeleg de ce trebuie să-mi explici strigând şi alergând de colo până colo?

— Voi nu vă enervaţi niciodată? Nu strigaţi niciodată?

— Nu. E o risipă de energie.

— Nu zău? Ah, am uitat, sunteţi superiori.

— Da, suntem. Eu, unul, nu mă manifest niciodată aşa pentru că ştiu că, folosind câmpul energetic, pot… învia plante sau pot ajuta alte fiinţe care sunt în pericol, înţelegi? De fapt, tu nu ştii încă acest lucru. Uite, poate că nu ai dispoziţia necesară să mă asculţi, dar eu trebuie să-mi îndeplinesc ordinul.

Scoate dintr-un pliu al costumului o mică casetă şi o pune pe masă.

— Este o carte-casetă făcută special pentru tine. Aici ai informaţiile necesare acum.

— Nu am chef s-o ascult.

— Ştiu. Dar trebuie.

O ia din nou şi o introduce într-o nişă din perete.

— Ce faci?

— Sunetul se va opri când va sesiză un câmp energetic negativ. Tu, tu vei reţine uşor informaţiile. Ca să folosesc noţiunea ta de timp, în maxim două ore vei afla multe: cum să te comporţi, cum ne comportăm noi, ce facem, ce posibilităţi deosebite avem. Multe.

— Ce sigur eşti pe tine…

— Nu. Siguranţa mea se bazează pe ştiinţă, prudenţă şi experienţă.

Privesc podeaua. Simt o mână pe umăr. Nu ridic ochii. Sunt DEJA unul de al lor. Şi lucrul ăsta mă exasperează.

— Acceptă evidenţa. Chiar dacă o faci sacrificându-ţi propriul interes.

— Propriul meu interes! simt că mă sufoc. Propriul meu interes! Doamne! Dar oamenii care mă aşteaptă, ei, ei ce vor face? Ei au nevoie, cu adevărat, de ajutor. Lor cine le va da ajutor? Spune-mi tu, care le ştii pe toate.

— Timpul le vindecă pe toate, spune o înţelepciune de a voastră şi eu cred acest lucru. Acum odihneşte-te.

Aş vrea să mai stau şi să mă gândesc la toate cele spuse dar simt mâinile tabului împingându-mă cu insistenţă spre pat. Mă întind. Tabul mă învelește grijuliu, apoi îmi întinde una dintre sticluţele de pe masă.

Îmi sprijină capul cât beau apoi se aşază delicat la picioarele patului, închizând ochiul mare pe jumătate. Cred că se gândeşte la ceea ce i-am spus eu. Aud un foşnet şi de undeva, departe, se aude o voce susurată:

— Tabii sunt una dintre cele mai vechi rase ale Universului. Ocupă planeta Cadaria, aflată la distanţa…

Mă trezesc când vocea se opreşte. Rămân, în continuare, nemişcat. Pe piciorul stâng simt ceva cald. Ridic un pic capul şi privesc. Tabul ţine mâna pe piciorul meu.

— Te-ai trezit?

— Nu ştiu nici când am adormit.

— Nu ai dormit. Ai fost… în hibernare, dacă pot să zic aşa.

— Urs nu mi-a spus nimeni că sunt.

— Eşti o fire veselă. Asta-i bine. Este foarte bine. Începutul fiind făcut, pot să continui să te instruiesc.

— Adică? mă încrunt.

Schiţează un zâmbet.

— Nu eşti chiar atât de dur. Constat că îţi place să faci pe durul. Mă bucur însă că ai început să mă accepţi. Dacă eu am fost în stare să învăţ atâtea despre tine, te consideri obligat să înveţi şi tu despre mine. Interesant. Oricum, acum ştii totul despre tabi. Există anumite particularităţi pe care ţi le voi spune eu.

Are dreptate, dar nu eu îi voi spune asta.

— Îţi repet ce ştii deja. Acum cunoşti majoritatea lumilor.

— Cred că aţi făcut un efort deosebit ca să realizaţi acest aparat care să mă înveţe tot ceea ce voi aţi învăţat de-a lungul multor milenii.

— În parte, aparatul exista. Şi, într-adevăr, este unul din cele mai formidabile lucruri făcute vreodată în univers. Mai trebuie să reţii că tabii îşi păstrează energia tocmai pentru că au puterea de a o transmite mai departe. Sunt ei telepaţi dar… Ei sunt singurii din univers care au puterea de a o da mai departe. De aceea şi-o păstrează cu grijă, cu toate că sunt situaţii aproape imposibile, care te solicită cu totul. Energia… fizică o folosesc, dar nu şi energia… cum să-ţi explic mai bine, energia psihică, mentală. Datorită acestei puteri noi putem citi practic gândurile celorlalţi, indiferent de lumea de unde vin.

— Adică… adică tu mi-ai citit gândurile până acum, de aceea ştiai ce simt, ce vreau, de asta!

— Nu! se supără.

Vocea a devenit mai puternică. Şi mă buimăceşte această…

îndârjire.

— Nu. Noi te considerăm tab, deşi în ochii unora treci drept una dintre cele mai neajutorate fiinţe. Şi ca înfăţişare şi ca putere. Noi nu ne citim gândurile. Iar tu, tu eşti considerat de noi încă un copil. Dacă am fi să comparăm toate lucrurile din punctul nostru de vedere, noi suntem maturi, avem circa o sută, o sută cincizeci de ani. Timpul nostru este mai lung. I-am dat o valoare mai mare decât ora, ziua sau anii voştri. De aceea, în ochii multora eşti… un pui. La vârsta ta, micii tabi sunt ocrotiţi cu multă, multă grijă, înconjuraţi cu atâta veneraţie, cum şi la voi este ocrotit un nou născut. Mai este şi problema aspectului. Noi suntem mai… puternici. Mult mai puternici. Muşchi tari, un singur ochi, dar te asigur mai bun decât o sută de ai tăi. Ca să nu mai vorbim de multe alte lucruri cum ar fi valoarea coeficientului practic sau a coeficientului de inteligenţă. Înţelegi? Noi ţi-am acordat atributele acestea fie aici, fie la la pata. Ţi-am dat toată zestrea noastră milenară adunată. Avem duşmani, te asigur. Ei bine, noi acum te considerăm unul de-al nostru. Te-am învăţat tot ce ştim despre noi înşine şi despre ceilalţi. E drept că mai ai de învăţat. Una din condiţii este să respecţi ceea ce ţi-am dat. TU NU ne respecţi crezând… ceea ce mi-ai spus. Aceste lucruri nu ne stau în fire. Pentru tine, deşi eşti bine pregătit, va fi un adevărat şoc când vei vedea de ce anume suntem în stare. Multe lucruri, care par imposibile, noi le-am făcut demult. Le vei învăţa şi tu să le faci. Dar trebuie să ştii că un tab, mai mult, un Tuan nu urăşte niciodată. Poate iubi, poate spera, se poate speria sau poate fi contrariat, dar niciodată, absolut niciodată, nu urăşte, nu va fi ca scos din minţi, indiferent unde s-ar afla şi în ce situaţie ar fi. Mai mult, Un Tuan nu are armă. NICIODATĂ!

Nu îmi vine să cred. Visez fără doar şi poate. Nu pot crede aşa ceva.

— Tu trebuie să fii cel mai tare prin tine însuţi. Ai înţeles?

Mă uit şi mă minunez. Vine la mine şi mă strânge în braţe.

— Eşti un Tuan. Trebuie să ştii acest lucru. Să fii conştient de acest lucru. Şi, de ce nu, să fii mândru.

— Tabule, eu sunt doar un OM. De acest lucru sunt mândru, îi spun încet. Voi care sunteţi atât de superiori nu puteţi înţelege că, indiferent ce voi face eu, voi rămâne om.

Se uită lung la mine.

— Mal Donaghi, nu am căderea să fac acest lucru, dar acum,

cunoscându-vă pe voi, oamenii, îţi cer un lucru pe care nu ar trebui să-l fac. Vrei să facem… vrei să ne întâlnim doar noi doi? Vrei?

— Dar voi nu aveţi voie, îmi ies din gură cuvintele înainte de a şti ce am zis.

— Ştiu, e interzis, trece el peste moment. Dar vrei să facem acest lucru? E foarte important pentru mine.

— Bine, spun după o clipă de gândire. Un mic târg.

— Facem târgul acesta: nu pui întrebări, niciun fel de întrebări, poartă-te firesc, cum te porţi de obicei, evident ţinând cont şi de faptul că te afli aici, iar eu mă angajez să-ţi spun un mare secret. Fii un Tuan, străduieşte-te să fii cel mai bun dintre tabi. Consideră-te un copil care trebuie să înveţe multe, eu fiind… o rudă de-a ta, cea mai apropiată, cea care te are în grijă. Ascultă cu atenţie şi învaţă să vezi. Vrei?

— Şi când îmi vei spune acel lucru?

— Depinde doar de tine. Cu cât mai repede cu atât mai bine pentru tine, înţelegi? Şi asta nu numai pentru tine. Pentru toţi. Ştiu că o să fie greu. Foarte greu. Dar eşti bun, vesel, tenace, încăpăţânat şi imprevizibil. Încearcă să reuşeşti. Şi mai ales nu uita. Deşi eşti… mic, noi te considerăm egalul nostru.

— Fie. Voi încerca să vă port papucii. Voi încerca până la ultima suflare. Dar te rog să nu încerci să mă transformi în altceva decât ceea ce sunt. Ştiu că trebuie să fiu un tab, un Tuan, cum zici. Dar dacă amândoi vom da greş cu încercările noastre, să rămânem totuşi amici, da?

— Bine. Îţi promit, spune grav.

— Sunt… Tuan, spun încet de tot.

— Dacă vrei ia-ţi un nume de tab. Oricare vrei. Numele meu e Can Vu.

— Tuan Mal…? întreb.

— Nu. Nu cred că se poate. Mai încearcă.

Nici numele nu mi-l pot păstra.

— Sper că nu aveţi pretenţia să mă faceţi să… semăn cu voi.

— Nimic nu se va face fără voia ta. Asta în ceea ce priveşte persoana ta. În alte probleme… intervin modificări. O să-ţi explic mai târziu.

— Numele… Nu-mi trece prin cap niciun nume. Mă refer la ce vrei tu.

— Spune totuşi.

— Mate. Tuan Mate.

— Nu. E prea uman. Desemnează o persoană.

— Vrei un nume care să desemneze un lucru, nu o ființă??

— Da.

— Habar n-am, recunosc. Poate fi un strigăt?

— Un strigăt?

— Da. Hajime. În japoneză înseamnă „Începeți". Se referă la lupte.

— Nu. E prea… războinic.

— Dă-mi tu o idee, azi sunt în pană de idei.

— Vrei să ți s-a spună Tuan Tines sau poate Tuan Cădar?

— Ce înseamnă?

— Tines? E cam greu de explicat. Se referă la o mișcare. O mișcare care are loc încă. Ceva început, dar neterminat. Ceva activ. Iar Cădar vine de la numele planetei noastre. Arată o stare. Înghețat. Împietrit.

— Știu eu, poate Tines.

— Da, s-ar putea să te desemneze, dar eu îți sugerez să îl alegi pe celălalt.

— Tuan Tines. Tuan Tines.

— Sau poate vrei Tuan Aris. Se poate pronunța ca un singur cuvânt. Tuanaris.

— Ce mai înseamnă?

Gura… surâde.

— Nu știu de ce, dar aș vrea să nu-ți spun ce înseamnă.

— De ce nu vrei?

— Prea multe întrebări.

— Aha, regulile. Știu. Dar acum nu poți să-mi spui?

Stă nehotărât.

— Pentru că ești un tab acum, deci un egal, n-ai de ce să te superi. E numele unui animal.

— Ha?

— Da. Un animal desemnat drept… fantastic. Un fel de inorog, ca la voi.

— Inorog? încerc să-mi amintesc.

— Da. O ființă vrăjită.

— Îmi amintesc. În Scoția era o legendă despre Ultimul Inorog, o prințesă blestemată să fie inorog până când inima oamenilor va deveni

la fel de curată cum e pielea acestui animal. Un prinţa vrut să o salveze, dar a fost blestemat şi el. Aleargă mereu prin furtună să salveze inorogul. Se spune că în nopţile furtunoase, când fulgerele luminează casele, munţii, vezi umbra prinţului călare alergând după inorog. Bătrânii spun că doar cei cu inimă curată îi pot vedea.

— Am citit povestea. Avem şi noi un astfel de animal. Poate mai diferit ca… înfăţişare. Simbolul este acelaşi.

— Tunaris, îl pronunţ deodată.

Mă uit la tab. Mă priveşte blajin, aş zice.

— Fie. O să fie unul din pseudonime. Tuan Aris. Tuanaris.

Înclină capul grav. Şi zău dacă în clipa aceea n-am simţit un mic fior, prevestitor de mari necazuri dar şi de mari bucurii. Un fior cum nu simţi decât o dată în viaţă, la primul tău Crăciun când descoperi deodată că ochii moşului seamănă grozav de bine cu ochii bunicului.

Simt cum o mână mă scutură. Sar brusc. Ochii mă ustură cumplit.

— Cine-i? Cine-i?

— E timpul să te şcoli, Tuan Aris.

Stau nedumerit. Unde sunt, ce caut eu aici, cine e Tuan Aris? Mă scarpin în cap nedumerit. Apoi încep să se limpezească lucrurile.

— Ah, Can Vu, tu erai? Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Numai că ai început, de azi, programul. Conform orarelor voastre e miezul nopţii, dar tu trebuie să fii învăţat că nu ai niciun orar care să te stăpânească, ci tu eşti cel care stăpâneşte timpul.

— Da, da, mormăi şi obosit mă las să cad pe perne înapoi. O mână energică mă ridică şi mă scutură cu putere. Cu toate eforturile mele nu pot deschide ochii. Ziua de ieri a fost prea plină. Am fost plimbat prin toată nava, am primit tot felul de explicaţii, am vorbit până am răguşit, am alergat până mi-au luat foc tălpile. Vreau să dorm. În fond, cred că de când am adormit nu au trecut mai mult de două ore. Mă simt legănat, o uşoară imponderabilitate, apoi o aterizare dură, foarte dură într-o apă rece ca gheaţa!

— Criminalilor, urlu, tuşesc, scuip apa înghiţită. Aţi înnebunit?

Încerc să înot până la marginea uriaşului bazin în care m-a aruncat Sar T. Spun încerc pentru că nu prea ştiu să înot. Ştiu doar atât cât să nu mă duc, ca un bolovan, la fund.

— Nu ştii să înoţi, constată Can Vu.

— Ai înnebunit? Ce va venit?

— Nu ai reflexe prea bune, adaugă după o clipă de tăcere.

Nu mă uit la el. Încerc să ating marginea bazinului. Treaba asta e cumplit de anevoioasă. Marginea e foarte alunecoasă şi mai e şi înclinată, dar înclinată bine de tot.

— N-aţi vrea, gâfâi, să mă ajutaţi să ies din apă? E rece, mormăi.

— Senzaţie.

— Ba nu! E foarte RECE.

Mă opresc din chinuri şi îi privesc. Stau impasibili amândoi.

— Parcă am spus că am nevoie de ajutor, mă uit cruciş la ei.

— Ai spus. Ajută-te singur.

— Eu să mă ajut pe mine, nu?

— Da.

Aş vrea să-i înjur dar mă stăpânesc.

— E şi asta o probă?

— Filosofii tăi spun că însăşi viaţa este o probă.

Oftez din greu. Sunt îngheţat, mă doare tot corpul, capul mă doare cel mai tare şi ei stau la taclale.

— Fie. Dar mă puteţi ajuta să ies. N-am ventuze la mâini, iar marginea asta e imposibil de înclinată, în caz că nu ştiţi. Iar eu nu prea ştiu să înot.

— Am văzut, dar… Can Vu se aplecă uşor spre mine, vrei să fii aruncat spre mijlocul bazinului sau ieşi singur să te duci la sala de sport?

— De ce să mă aruncaţi în mijlocul bazinului?

— Ca să înveţi să înoţi. Instinctul de conservare.

Nu-mi vine să cred.

— Oricum, mulţumesc că mi-aţi spus.

— Am făcut-o pentru te consider foarte sensibil. Aşa e la început. Da. Mai apoi o să vezi că va fi ceva normal, firesc.

Stau puţin. Sunt din fire descurcăreţ.

— N-ai prea mult timp de gândire Tuan Aris, mă avertizează Sar T.

Dacă zic ei, înseamnă că nu am timp. Încer să folosesc apa drept pârghie pentru săritură. Mă înalţ cât pot de sus, abia ţinându-mă cu mâinile de marginea bazinului şi când prind o voltă mai mare mă arunc ca o broască peste pantă. Deşi îmi vine să urlu de durere, noroc că sunt ud altfel aş fi spus că transpir prin toţi porii, mâinile îngheţate bocnă au apucat marginea superioară a bazinului. Îmi las toată

greutate pe picioare şi apoi mă salt brusc. De data asta muchia o simt bine în palme. Mă mai forţez o dată, reuşesc să-mi proptesc bărbia de margine şi alunec ca un şarpe peste un gard. Din instinct, chestie căpătată din experienţa de ziarist, mă ridic repede.

— Mulţumit? abia răsuflu.

— Deloc, spune Can Vu.

— Dacă nu te ridicai Tuan Aris, te scoteam şi te aruncăm din nou în bazin, adaugă Sar T.

Sunt realmente prea obosit ca să-i spun ce cred eu despre ei, aşa că mă mulţumesc doar să mă uit urât la ei şi să-mi târâi corpul spre uşă, adică pat. Vin şi mă iau repede pe sus, zău că prea repede pentru mine. Mă dezbracă din mers până rămân doar cu şortul pe mine.

— Mai mergem undeva? întreb inutil.

Încadrat de cei doi mergem într-o direcţie necunoscută.

— Vizită medicală şi antrenament, îmi anunţă programul Can Vu.

— Auzi, Can Vu, nu spuneai că pe la pata am fost special pregătit pentru voi? Unde sunt calităţile acelea speciale?

— Au fost inhibate.

— De ce? mă mir.

— Trebuie să ajungi să declanşezi singur forţele din tine. Aici.

Sunt depus pe un pat tare şi rece. Un tab se apropie de mine. Parcă ar fi copia lui Can Vu. Doar ecosonul de pe umăr diferă. Altă culoare, alte semne. Sunt sucit, răsucit şi foit până simt că explodez. Can Vu preia o dischetă de la respectivul şi plecăm spre sala de sport. Pe drum se opreşte:

— Ascultă Tuanaris, de azi înainte vei vorbi mult mai puţin. Asta pentru că vei fi antrenat, din toate punctele de vedere, de mai mulţi dintre noi. Regulamentul îl ştii. Trebuie să-l respecţi. Adică trebuie să-ţi stăpâneşti limbuţia şi curiozitatea. Doar să taci şi să priveşte un timp mai lung. Vei afla multe. Ascultă şi taci. La voi se spune: „Niciodată nu mi-a părut rău că nu am vorbit, dar mi-a părut rău că am vorbit”. Înţelegi?

— Nu prea îmi stă în fire, mărturisesc sincer.

Clatină din cap şi mă strânge de mână încurajator. Pornim.

2. *Lumea nu este cea pare*

Zilele se scurg încet. Aceleaşi lucruri care se repetă de câteva ori pe zi: limbaje, gestică, tehnică. Nu se spune acelaşi lucru de două ori.

Aş fi mincinos dacă aş spune asta. De fiecare dată este ceva nou. Sunt zile în care sunt pus în mijlocul unei săli şi răspund la întrebări ore în şir. Vorbele îmi vin pe limbă înainte de a mă gândi la ceva. Apoi mă întreb de unde naiba ştiu toate chestiile alea. Şi îmi aduc aminte de faptul că am fost „impregnat" cu toate acestea.

Sunt curios din fire. Aşa că nu mă plictisesc. Dar mă gândesc, în clipele de singurătate, la unul şi acelaşi lucru. Ce se întâmplă acasă? Ce s-a întâmplat cu prietenii mei? Ce s-a ales de la pata? Dar de Gillen? Sunt dojenit de cel care răspunde de sănătatea mea. Să aibă amabilitatea de a mă lăsa în pace. Am abilitatea de a mă schimba, dar nu în trei zile. Şi Dumnezeu a avut nevoie de şase zile pentru a crea lumea!

Ca un copil mic petrec ore întregi învăţând să mă port. Fac sport ca un sportiv de performanţă. Dacă vă gândiţi la bicicletă sau la inele, la paralele, jogging sau alte prostii, scoateţi-le-vă din minte. Fac tot felul de mişcări, ceva între yoga şi brahmanism, în imporabilitate. Până acum am făcut mii de mişcări dar se pare că toate au fost greşite. Nu am obţinut de la instructor decât o scurtă clătinare din cap, în sens negativ, bineînţeles.

Sincer, mă simt ca şi cum aş pluti într-un uriaş jeleu, invizibil, şi aici eu trebuie să fac balet. Dar cum nimic nu este imposibil îmi dau toată silinţa. Sunt amabili, o amabilitate plină de condescendenţă şi de compasiune, dar îmi spun că nu trebuie să fiu paranoic. Este străduinţă de ambele părţi. Într-o zi, Can Vu mi-a adus un caiet îmbrăcat în piele.

— Dacă crezi că te eliberezi, scrie, mi-a spus.

— De ce? l-am întrebat reticent.

— Să ştii că nu o să-ţi citim gândurile. Am văzut că aveţi o tendinţă de a vă elibera psihicul scriind în aceste caiete. Voi le spuneţi jurnale.

— Da. Le spunem jurnale. Dar de ce te-ai gândit că îmi trebuie un jurnal? Nu fac eforturi destule pentru a mă pregăti?

— O, ba da. Toată lumea spune că progresezi foarte bine. Mai bine decât… a fost prognosticat. Aşa cum am spus, eşti deosebit. Dar jurnalul ţi l-am adus pentru că m-am gândit că eşti obişnuit cu vorbele, cu cuvintele. Ai fost mereu înconjurat de semenii tăi şi aici… este altfel. Poate ţi-ar fi mai uşor dacă ai scrie.

— Can Vu, ăsta e cert un gând uman, râd.

Zâmbeşte în felul lui.

— Fiecare din noi învaţă unul de la celălalt. Şi este foarte bine.

— Aha. Iată un gând reconfortant. Să fiu un tuan uman.

— Doar un tuan, un tab bine pregătit, subliniază.

Ştie că am glumit. Dar este şi un sâmbure de adevăr în ceea ce îi zic. Latura umană a fost cea decisivă în alegerea mea. Şi hotărârea celor din la pata. Dar asta este cu totul alt lucru. Va veni şi vremea potrivită pentru asta. Fiecare lucru la timpul lui. Asta o ştie chiar toată lumea. L-am refuzat pe Can Vu. Ştiam ce încearcă să spună prin intermediul acestor lucruri, aparent banale şi mărunte. Nu. Am spus zâmbitor „nu". Ştiam din ceea ce învăţasem până acum că ar fi citit ce urma să scriu. Dar am spus „nu".

Mai distractiv era înţelegerea logicii lor şi a altor… creaturi. Trebuia să mă gândesc intens, foarte intens, că, de exemplu, ceea ce credem noi că este culoarea roşie de fapt are cu totul alt înţeles pentru alţii. Că a umbla în imponderabilitate este ceva simplu şi obişnuit pentru alţii. Trebuia să înţeleg mii de semne şi imagini pornind de la o logică care nu avea nimic comun cu noi. Unele semne le văzusem la muzee, despre altele citisem în tot felul de reviste de arheologie şi de paranormal. Trebuia să înţeleg starea de energie. Este într-adevăr lucrul, poate greşit spus „lucrul" dar altă modalitate de a înţelege nu găsesc, energia este acel fluid care mişcă tot ce este în jurul nostru? Este o magie. Poate exista cineva care să fie lingvistul plantelor? Nu este o glumă. Sau poate exista un psiholog pentru mamifere? În ultima vreme vorbim despre câini, pisici şi diferite păsăreturi că ar fi stresate sau bolnave de dor. Dar să vină cineva să-ţi arate că de fapt tu eşti doar un intrus în tot ce există, zău că este o chestie greu de digerat. A accepta ideea că suntem un experiment eşuat, scăpat de sub control, este cu mult peste nivelul nostru de acceptare, de toleranţă. A accepta ideea în sine este inacceptabil pentru orgoliul şi vanitatea noastră. Iar această acceptare este tocmai forţa mortice a gândirii acestei naţiuni. Eu încă sunt la faza de digerare. Cam greu dar… nu cred că am altă alegere.

Am descoperit că gândirea indiană provine de la tabi. Multe idei din conştiinţa indiană sunt regulile stabilor. Au fost deformate cu timpul dar esenţa s-a păstrat. L-am întrebat pe Can Vu când o să încep şi eu să fac exerciţii cu această energie, când o să învăţ să călătoresc astral. M-a privit serios şi a spus că este prea devreme pentru ce vreau eu. Încă mai pun întrebări care nu trebuie puse. Faptul că mă

străduiesc, sincer, să-mi îndeplinesc rolul, l-a făcut mai îngăduitor cu mine în această privinţă. Uneori doar mă priveşte lung. Şi eu ştiu că nu va răspunde la ce l-am întrebat. Odată, poate. Dar nu acum, cu siguranţă.

Unii din tabi au căpătat obiceiul de a… materializa diferite obiecte de care au nevoie, chiar în prezenţa mea. Înainte nu o făceau. Chiar se fereau. Acum nu. Este o dovadă că evoluez mulţumitor pentru ei.

Am început să învăţ multe lucruri chiar despre corpul meu. Există o alchimie de care nu suntem, din păcate, conştienţi. Exteriorizăm doar acele… puteri sau senzaţii, este greu de definit, care le folosim în scopuri distructive. Câţiva înţelepţi indieni, din India şi nu din America, îşi folosesc această energie creatoare în scopul de a creşte plante. Folosesc această putere într-o măsură foarte mică, plantele sunt mici. Dar folosesc energia într-un scop creativ. A topi zăpada din jurul corpului tău, a folosi levitaţia pentru demonstraţii, toate acestea nu sunt decât distructive pentru spiritul nostru. Arătăm că există aceste energii, dar în ce scop? În niciunul cu adevărat folositor. Păcat.

Tabii sunt rigizi. Dar acum văd această rigiditate dintr-o cu totul altă lumină. Ideea lor este că fiecare are rolul lui. Se poate evolua, spectaculos chiar, dar nu într-un mod care să distrugă armonia din jur. În acelaşi timp însă îmi par naivi în multe alte privinţe. Poate că nu sunt încă obişnuit dar prefer o sentinţă, rapid executată, decât una cu ceremonie. Mă gândesc că aducerea mea aici are legătură cu tot ce s-a întâmplat de când redactorul-şef mi-a cerut să fac un reportaj. Nu a fost ceva premeditat din partea lui Patrick McCullen zis Finch. Cred că a fost acel moment, acel lucru care trebuia să se întâmple atunci. Destin? Cert. Dar mai cred că aceea clipă s-a petrecut datorită unui lanţ de întâmplări care poate nu trebuia să aibă loc.

Tot ce reprezintă tabii îmi pare a fi în contradicţie cu la pata, cu ceea ce a zis căpitanul Rod. Am acel sentiment de certitudine pe care nu de multe ori îl ai în viaţă. Am sentimentul că eu voi avea legătură cu ceea ce se va întâmpla, nu pentru că am fost vândut ci tocmai pentru că sunt omul Mal Donaghi. Acest lucru îmi crează o pace sufletească deosebită. Mă face să suport cât de cât dorul de locurile din Scoţia, dorul de prietenii mei. Am ajuns să-mi amintesc fiecare detaliu despre ei. Fiecare cuvânt al lor. Să mă gândesc ce ar face ei în situaţiile în care sunt pus eu.

Am mai învăţat că noţiunile de timp, de spaţiu au fost definite şi impuse ca limite. Celebrul experiment Philadelphia, făcut când nu trebuia, a dovedit că noi suntem la originea acestor limite. Tabii m-au învăţat cât de departe pot merge cu imaginaţia. Nu. Am greşit spunând imaginaţie. De fapt, cuvântul potrivit este „alegere". Cât de departe pot merge, eu alegând acest lucru. Alegând unde să mă opresc. Există în noi, oamenii, două axe: una materială şi una energetică. Se ştie asta. Unde este delimitarea? Putem pleca din corpul nostru, călătorind departe? Da. Dar cum rămâne cu materialul? A nu ne întoarce înseamnă moarte pentru noi. Cineva spunea că moartea nu este decât alt început. Avea perfectă dreptate. Asta este o lege pe care am învăţat-o foarte bine.

Cine ar putea învăţa să audă plantele vorbind? Ţine de basm. Şi totuşi eu asta fac. Delfinii vorbesc. Nu acele sunete despre care vorbesc savanţii. Doamne, ei vorbesc foarte clar. Noi ne încăpăţânăm să nu înţelegem. Îmi aduc aminte, de exemplu, de un tip, John Dunkers, englez, care mi-a explicat de ce imperiul britanic a decăzut. El spunea că semenii lui au avut în piele imprimat orgoliul de mari cuceritori, de neam ales, şi de aceea au cerut celor din jur să se muleze după ei. Asta a dus la o rigidizare, la o ignorare a schimbărilor şi în final la o opacitate faţă de revoluţia din afară. Încetul cu încetul au pierdut pasul cu celelalte naţiuni, cu ceea ce se întâmpla în jur. Şi s-au trezit reduşi la o insulă. Această atitudine ne caracterizează. O caracterizare globală. Prea puţini sunt acei care înţeleg transformările care se petrec. Prea puţini vizionari. Tabii m-au făcut să văd aceste lucruri. Poate pentru că sunt genul de om care nu spune despre niciun lucru: „Asta nu poate exista. Nu cred". În cazul meu „nu" este cuvântul „nu cred". Mă simt privilegiat pentru acest lucru.

Sunt destule detalii tehnice care le învăţ pe cale hipnotică. Ajung să ştiu un anumit lucru pentru că îl ştiu. Dar tabii încearcă să evite acest lucru. Vor să ştiu, pe cale naturală, cât mai multe.

Nu pot spune că îmi lasă ore libere. Dar când vine vremea somnului, sunt clipe în care mă gândesc la ale mele. Evit să stau treaz mult timp pentru că tabii cunosc limbajul corpului. Gândurile mele se semnează clar. Mi-au cerut să nu mă mai gândesc la asta. Nu mi-au cerut-o categoric. Dar au lăsat să se înţeleagă că nu ar fi bine. Încerc să mă conformez. Dar este greu. Pentru că îmi pasă de prietenii mei. Îmi pasă de ce s-a întâmplat în urma mea. Este însă acel sentiment de pace

care mă asigură că va fi bine. L-aş întreba pe Can Vu despre asta. Dar… parcă presimt că se va uita lung la mine şi nu v-a răspunde. Am răbdare. Voi pune această întrebare când voi simţi că este acel moment potrivit.

— Tuan Aris…

— Da, zic şi mă întorc.

Can Vu mă priveşte. Îl privesc şi eu.

— Mergem să ne plimbăm? propune.

— O plimbare? Doar o plimbare? glumesc eu.

— Doar o plimbare, zice.

Mă îndrept spre uşă. Este momentul pentru o nouă transformare. Ştie că o plimbare printr-o pădure de brazi este locul ideal pentru a-mi spune veştile. Ştie că am devenit foarte bun în comunicarea cu lumea vegetală. Singurul „curs" la care nu am surprins obişnuita clătinare negativă din cap. Având în vedere mărimea şi forma capului… vă daţi seama.

— Hai să mergem, zic. Un pic de mişcare este tot ce ne trebuie şi un pic de aer ar fi nemaipomenit pentru noi, nu?

Articol III. 3. Harpheea

Dincolo de mări, dincolo de ţărmuri este Ţara Soarelui. Zi şi noapte, sub emblema strălucitorului Soare şi a carului său de foc, a nemuritoarei harfe, oamenii muncesc şi se bucură de munca lor. De cu începutul zilei şi până când va pleca în mare să se odihnească oamenii vor ridica braţele încărcate cu ramuri înflorite de portocali să aducă imnuri de slavă măritului lor ocrotitor. Sub soarele acesta ocrotitor m-am înălţat şi eu. Deşi soarele ne mângâie pielea în toate ceasurile zilei, eu am pielea mai albă decât florile acelea ciudate, aduse de corăbieri şi închinate zeului Soare. Li se spune crini. Corăbierii când mă zăresc îmi spun: „Uite, Floarea de Crin! A venit să ne vadă". Şi eu le fac semn cu mâna că i-am văzut şi i-am auzit. Când m-am născut zeul Soare s-a ascuns după nori. Era urgie mare. Furtuni şi ploi mari şi vânturi îngrozitoare. Toţi zeii erau supăraţi. Tata era foarte mâhnit şi, deşi eram prima lui născută, n-a pregetat să poruncească, peste voinţa femeilor şi inima mamei, să fiu aruncată la lei. Dar leii nu au vrut să mă mănânce şi atunci tata a poruncit să fiu aruncată în marea vijelioasă. Dar valurile m-au aruncat la mal şi am rămas, îmbrăcată în spumă, să plâng. Dar nici atunci tata nu s-a înduplecat. A poruncit la cei doi preoţi să mă salte din spuma mării şi să mă arunce de pe stânca cea mai înaltă a frumoasei

noastre insule, să mă arunce să mă sfărâm de stânci. Dar nici atunci ursitoarele nu au dorit moartea mea şi luând înfăţişarea pescăruşilor, logodnicii mărilor, au năvălit cu ţipăt mare asupra altarului pe care eram pusă în aşteptarea îndeplinirii poruncii regeşti. M-au înconjurat şi au început să-mi încălzească bietul trupuşor cu aripile lor. Mult s-au mai minunat oamenii şi însuşi marele nostru rege a venit să vadă minunea. Şi au căzut cu toţii întru hotărâre să trăiesc, să fiu preoteasă zeului Soare şi Zeului Zeiilor. Şi iarăşi zeul Soare, care ieşise de după nori când auzise că voi trăi, când a auzit această hotărâre s-a ascuns după nori, iar Zeul Zeiilor s-a supărat şi a aruncat un fulger înspre stâncă. Toţi s-au minunat şi sau şi mirat. Au decis atunci, cu mic cu mare, să trăiesc aşa cum sunt. Să fiu liberă. Iar tata m-a redat mamei care plângea posternată la picioarele lui. Cu toţii s-au bucurat când am încetat a plânge. De atunci au trecut de paisprezece ori ploile peste nori şi niciodată n-au adus stricăciuni. E drept şi tata e fericit cu mine. Marele nostru rege l-a ales drept mai mare preot peste toţi preoţii lui iar mama e cea mai bună prietenă a marii regine. Când o femeie este nefericită sau are un necaz vine pe ascuns la mine şi mă roagă în genunchi s-o las să mă atingă. Mă necăjesc şi o alin ca pe duioasa mea mamă. Se sperie, dar eu o liniştesc. Datorită bunei mele mame şi a bunei mele doici ştiu secretul multor boli, ştiu să alin multe suferinţe chiar dacă nu am mulţi ani. Ştiu, de asemenea, să citesc în mai multe limbi şi mai ştiu să scriu, să desenez mai bine decât însuşi scribul regelui. Acest lucru însă îl păstrez ascuns căci nu este deloc frumos şi bine ca faţa Marelui Preot să cunoască aceste lucruri. Dar mie îmi place să merg printre oamenii simpli, să le vorbesc, să râd cu ei, să merg la corăbieri. Tata mă pedepseşte aspru dacă fac acest lucru dar eu „eu tot îl fac. Oamenii mă iubesc aşa cum sunt. Căci văd şi singură că sunt diferită de ei. Sunt astfel decât ei. Ei au pielea măslinie şi părul negru, bătut de vânt. Însăşi mama mea, deşi are pielea cea mai fină, tot nu este albă ca mine. Căci am trupul mai alb decât laptele de capră şi oricât m-ar bate soarele nu mă înnegresc şi nici nu mă înroşesc. Pielea îmi devine doar mai roză, roză că florile de tamarix ce mi le aduce zilnic buna mea doică. Părul şi ochii îmi sunt negri. Buna mea mamă spune că părul meu străluceşte mai tare decât *oţelul săbiilor spartane. Ce folos, zic eu, atâta frumuseţe? Aş da oricât să ştiu ce se află dincolo de mările traversate în lung şi în lat de prietenii mei, corăbierii. Îndatoririle pe care le am sunt piedică dorinţelor mele. Pot doar, în liniştea cabinetului tatii, să citesc, să scriu*

sau să pictez. Să-mi imaginez lucrurile cele mai frumoase care pot deveni adevărate şi apoi să le desenez.

— Prinţesă mărită, vă cheamă ilustrul vostru tată.

Mă întorc. În spate, umil, mă aşteaptă micul meu prieten, sclavul roman Lucius. Peste doi ani când va împlini douăzeci de primăveri va deveni liber din voinţa mea. El o ştie şi mă iubeşte şi mai mult decât *înainte. Îl cred. Libertatea este cel mai de preţ lucru al unui om.*

— Vin, Lucius. Du-te şi spune-i că vin.

Nu se clinteşte. Mă ridic şi mai privesc încă o dată în zori. Atâta frumuseţe şi linişte.

Omul este cea mai zgomotoasă fiară. Îşi dă frâu liber sentimentelor fără nicio reţinere. Cobor cu grijă printre stânci şi-l urmez pe Lucius. Lucius. Un frate mai mare, mai înţelept, un prieten de nădejde, un aspru gardian şi totodată un mare sfătuitor. E firav la trup. Zâmbesc. Greşeală. În realitate e mai agil decât o panteră, mai şiret decât Sfinxul şi mai puternic decât un leu. El m-a învăţat traca şi latina. Dar m-a mai învăţat şi mânuirea pumnalului scit, cu două tăişuri. Îi sunt, pentru asta, recunoscătoare.

— Mai încet, Lucius, îl strig.

Se întoarce fulgerător, gata să mă ajute.

— Mai încet, repet.

— Prinţesă, Măritul Mare Preot era foarte grăbit să vă vadă.

— Atunci, alergăm.

Îl prind de mână şi începem să alergăm. Simt cum Eol îmi joacă prin păr. Mi-l răvăşeşte, mi-l smulge din clamele de aur, îmi răvăşeşte şi peuplumul alb, subţire ca o pânză de păianjen. Alerg să-mi ajut tatăl. Nu m-ar fi chemat dacă nu ar fi fost ceva grabnic. Îl ştiu prea orgolios ca să arate că se consultă cu mine în anumite treburi. Dar trebuie să fie ceva foarte grav dacă mă cheamă.

~

Euclis a chemat-o pe Harpheea. Iat-o, venind mai uşoară că un pescăruş în zbor. Vine alergând cu Lucius de mână. Bună cum este nu s-a îndurat să-l lase singur. Vine, cu părul lung mângâiat de vânt, cu diafanul material lipit de trup, un trup mai frumos decât cel al oricărei regine din lume. Niciodată ochii mei nu se vor sătura privind-o. Mai albă ca pânza neîncepută, mai frumoasă decât însăşi Afrodita. O privesc şi mă tem. Atâta frumuseţe! Euclis a sortit-o morţii la naştere. Degeaba. Zeii nu au vrut-o. Au apărat-o. Oare o vor apăra şi acum de primejdia care o

paşte? *O*, *zei*! *Mă îndoiesc de voi dar vina o poartă*, *credeţi-mă*, *numai Afrodita cu al ei Eros*. *Simt cum mâna îmi tremură*. *Aş alerga înaintea ei*, *aş prinde-o şi aş sălta-o în susul cerului că pe cea mai de preţ bucurie*. *Slăvită fie ziua când te-ai născut şi blestemată ziua când te-am văzut*!

Linişte nu mai am. *Euclis e îngrijorat*. *Numai eu ştiu câte lacrimi a vărsat când s-a născut Harpheea*. *Dar este un adevărat bărbat şi* îşi *ascunde slăbiciunile*. *Faţă de mine nu şi-a ascuns teama de clevetirile oamenilor*, *de ura şi invidia lor*. *Harpheea are în ea nu numai o zeiască frumuseţe dar şi o înţelepciune şi ştiinţă pe măsură*. *Euclis şi cu mine ştim că ea scrie*, *citeşte şi desenează mai bine decât Marele Rege*, *că vindecă oamenii mai bine decât ar fi făcut-o Hipocrat*, *că este mai bună la suflet decât milosul Zeus şi mai şireată decât Hermes dar*, *mai ales*, *că e mai pură decât apa neîncepută de izvor*. *Că în mintea ei ura şi minciuna nu au sălăşluit niciodată*. *Pentru toate acestea o îndrăgesc şi*, *când o văd*, *devin neom*.

˜

— Am venit, Mărite Mare Preot, la chemarea-ţi grabnică.

˜

A venit. *Fuga i-a desenat în obraji roşeaţă de trandafiri*. *Pieptul îi tresaltă*. *A venit iute*, *iute ca o căprioară*. *Îmi înfig unghiile în podul palmei rănite*. *Să simt durerea*, *să nu mi se vadă în ochi bucuria de a o vedea*.

˜

— Ai venit la timp, scumpă Harpheea.

— Ce te necăjeşte, iubite părinte? Fac orice ca să-ţi alung mâhnirea din ochi.

˜

Totul! *Mărite Zeus*, *te implor*!

˜

— Te priveşte pe tine, Harpheea.

— Pe mine? Cu ce ţi-am greşit, iubit părinte? Ce poruncă a măriei tale am neglijat, ce sfat nu ţi-am luat în seamă, netrebnica de mine?

— Nimic din toate acestea, Harpheea. Numai că faima frumuseţii tale a întrecut graniţele acestei ţări, a trecut dincolo chiar de graniţele imperiului roman.

— Şi tu, iubit părinte, ce ai chibzuit?

— Nu numai eu ci şi ceilalţi din sfat am hotărât să devii

preotească a lui Hebus – Apollo.

~

Preotească! *Zei*, *ajutaţi-mă sau fac pe loc o nelegiuire*!

~

— Chibzuiala e fără de cusur, preaiubite părinte, dar nu crezi că în acest caz ceilalţi vrăjmaşi vor porni un nedrept război şi de vor învinge, vor pângări templul măritului zeu?

~

— *Vom lupta până la unul*, *strig*. *Sunt mânios pe laşitatea mea nicidecum pe înţeleptele-i vorbe*.

~

— Mă închin în faţa acestui popor şi a iluştrilor ei conducători, dar nu este un preţ prea mare pentru o simplă fată?

~

Tresărim. *Crudă realitate*.

~

— De ce nu am căuta să obţinem o ilustră alianţă ajutătoare şi pentru poporul nostru? Un aliat puternic şi bogat?

— Da, spune Euclis. Sfatul este bun. Dar mai este un lucru: hotărârea Regelui.

Stă o clipă, gânditoare.

— Adevărat, iubit părinte. Prinţesa Eucleea este mai presus de toate. Şi prinţul Narcis şi prinţul Terakios sunt mai presus. Dar, vorbind sincer între noi, oare am devenit un obiect de discordie? Nu li se reproşează mereu că nu sunt ca mine? Acest lucru i-a făcut să cunoască ura. De ce iubite tată să necăjesc atâta lume? Sfatul a fost nepreţuit, tată. Preotească voi deveni aşa cum aţi hotărât. Aş mai avea o singură îndrăzneală. Pot pune o întrebare?

— Spune, fata mea.

— Aş putea participa la sebările Afroditei, tată? Te rog. Ca viitoare preotească a lui Hebus – Apollo am această îngăduinţă.

~

Serbările Afroditei? *Când o tânără fată*, *cea mai frumoasă dintre toate*, *va fi sacrificată pentru fericirea poporului ei*?

~

— Te îngădui şi eu, Harpheea.

~

Niciodată nu va fi aşa. *Voi avea eu grijă de asta*!

~

Pleacă cu capul sus deşi ştie că şi-a hotărât moartea.

~

Scumpă Harpheea, *fii sigur că te voi ajuta*.

~

— Înţelepte Euclis, este timpul să mergem la Rege.

4. *Alea jacta est*…

— Tuan Aris, Tuan Aris, mă strigă Can Vu.

— Vin imediat, spun şi mă dezlipesc de fereastră.

Imaginea holografică a mării mă liniştește. Am ales această imagine pentru că a trebuit să mă concentrez la o anumită problemă.

Ies din cameră şi aproape mă ciocnesc de Can Vu. Stă chiar lângă uşă. Mă uit mirat.

— S-a întâmplat ceva? întreb.

Dă din cap. Mda, întrebările. Pornesc după el. Mă duce la un nivel unde nu am mai fost. Poate mi se pare, dar parcă sunt mai mulţi tabi pe culoare decât de obicei. Ceva s-a schimbat. Mă uit zâmbind la Can Vu. Se uită şi el la mine.

— Ţi-ai dat seama? mă întreabă.

— Nu este firesc? zic.

— Oh, ba da. Dar mi-au zis să nu-ţi spun nimic. Eu cred că au greşit aici.

— Faptul că mi-o spui mă flatează, Can Vu. Dar au ei motivele lor să îmi spună personal ce au de zis. Cine ştie? Poate că instruirea mea s-a terminat şi este timpul să îndeplinesc rolul pentru care am fost adus aici.

Mă aprobă.

— Te neliniştește acest lucru?

— Nu. Mă simt calm şi pregătit. Nu ştiu dacă asta este starea unui tuan, dar în clipa asta, asta simt. Nici mai mult, nici mai puţin.

Încăperea în care intrăm este mică. Rotundă, mică, slab luminată. Acolo ne aşteaptă doi tabi. Acum am învăţat să-i deosebesc cât de cât. Mai am oarecare dificultăţi dar… mă descurc. Intru şi mă înclin. Aştept în tăcere. Unul din ei îmi face semn să mă apropii. Pare bătrân. Can Vu a intrat şi el în cameră dar s-a retras la perete. Mă apropii. Îmi face semn să mă aşez. Niciun gest în plus, nicio mişcare sau gest irosit.

— Tuan Aris, a trecut destulă vreme de când ai venit la noi.

Nu zic nimic. Trebuie să-i laşi pe cei bătrâni să vorbească până la sfârşit.

— Ai crescut frumos, spune şi este aprobat şi de cel de al doilea tab. Ai crescut cum trebuie.

Înclin capul solemn. Este un compliment deosebit.

— Dar aşa cum cele douăsprezece lumi se învârt în jurul soarelui, aşa cum vine o vreme pentru început, vine şi pentru sfârşit, spune solemn primul. Iată că a venit şi vremea ta, Tuan Aris.

Înclin capul în semn de mulţumire.

— Trebuie Tuan Aris să faci două lucruri. Prima dată ne vei aduce o persoană, apoi vei omorî aceea fiinţă.

Aştept în continuare. Modul în care a descris rolul meu este atipic stabilor. Deci, este… un fel de capcană. Mă uit în continuare la ei. Se uită şi ei la mine.

— Tuan Aris, spune cel de al doilea, tu ce spui despre asta?

Îmi vine în gând o replică celebră: „Ascult şi mă supun" dar rostesc cu totul altceva:

— Ce veţi hotărî, aceea voi face.

Dau din cap. Pompos stilul. Tinzând spre ridicol, dar sunt atâtea lucruri penibile în viaţă încât nu mai ştiu măsurile…

— Tuan Aris, spune iar primul tab, va trebui să dovedeşti că tot ce te-am învăţat despre timp şi spaţiu, despre limite şi despre astre, tu ai reţinut. Vino cu noi.

Ne ridicăm şi trecem într-o altă încăpere. Deasupra unei ape, un mic râu, se întrevede o tulburare de energie. Văd aerul vălurind şi simt o adiere caldă. Din când în când se întrezăreşte o strălucire de curcubeu. Pe mâinile mele se văd mici licurici. Semn că atmosfera este încărcată electric şi magnetic.

Aud paşi în spatele meu. Mai mulţi paşi. La stânga mea văd siluetele a încă cinci persoane. Sunt tabi dar au faţa complet acoperită. Evident. Oriunde s-ar duce o faţă cu un singur ochi şi o gură mare fără buze, totul pe un fond verde, ar stârnii reacţii destul de puternice.

— Vei păşi şi te vei trezi lângă un altar. O masă mare, de piatră, aşezată într-un cerc de circa cinci metri. Pe masa respectivă vei vedea doi tineri aşezaţi în genunchi. O vei lua pe fată. Va fi o uimire pe moment. Dar, în acelaşi timp, atenţie la cei înarmaţi din jur. Vor fi foarte mulţi. Cercul este sacru şi cei care îl calcă sunt omorâţi. Ne bazăm pe efectul surprizei de moment. Dar nu ştiu cât va ţine.

Problema care apare este că punctul de întoarcere nu este acelaşi. Din clipa când ai simţit pământul acela sub picioare desenează-ţi un cerc imaginar de circa două sute de picioare.

— Un spaţiu larg, spun pentru prima dată.

— Foarte larg, prea larg pentru factorul surpriză. Se pune problema că riscaţi să nu vă întoarceţi. Ei, spune şi îi indică pe cei cinci tabi, trebuie să te ocrotească dar… factorul uman este imprevizibil. TU trebuie să te întorci cu fata.

Dau din cap netulburat.

— Nu aveţi voie să vătămaţi nicio fiinţă vie: om sau animal. Luaţi asta cu voi, spune Can Vu şi ne întinde brăţări groase, roşii.

O pun la mâna dreaptă. Mi se par atât de fireşti toate acestea… fireşti cum ne spălăm pe dinţi, cum mâncăm sau cum vorbim. Hm…

Intru în apă şi merg drept spre fluctuaţie. Simt o senzaţie de frig, apoi una de căldură intensă. Corpul îmi este luminescent şi hainele par să se fi lipit de el. Închid ochii şi nu îi deschid decât în clipa când simt că apa de la picioare nu mai există. Doar pământ.

Văd chipuri încremenite. Chipuri arse de soare. Soldaţi încremeniţi de uimire. Văd cei doi tineri. Fata e deosebită. În primul rând pentru că are pielea albă ca laptele şi este blondă. Este parcă din altă lume. Este doar un copil.

Fac doi paşi şi o iau în braţe. Acum văd că este singura care are licurici de lumină pe mâini şi pe faţă. O strâng la piept şi mă întorc la tabi. Toată lumea este, în continuare, încremenită. Văd în trecere femei cu gura deschisă într-un ţipăt mut. Nu va trece mult şi se vor trezi din încremenire. Mă uit să văd unde se zăreşte fluctuaţia de energie. Eu, unul, nu o văd dar unul din tabi, da. Îmi pune pune mâna pe braţ şi îmi arată un punct la depărtare, în spatele meu. Până acolo trebuie să trecem de o gardă. Acum e acum. Pot face ce am învăţat? Ridic mâna dreaptă şi fac cercuri deasupra nisipului. Mă concentrez. Încetul cu încetul, nisipul se ridică în vârtejuri din ce în ce mai mari în faţa mea. Mişcând uşor mâna îndrept vârtejurile spre soldaţii din gardă. Se dau înapoi împiedicându-se unii de alţii. Se face un culoar. Tabii îşi lasă voalurile de pe faţă. Vederea lor provoacă o consternare şi mai mare. Oamenii se aruncă cu faţa în nisip, posternându-se. Strângând fata la piept, mă îndrept ferm spre drumul de întoarcere.

Mai am doar câţiva paşi până la punctul de reîntoarcere când aud strigăte furioase. Unul din ei, pare regele, strigă furios către mine.

Mă întorc şi eu şi fata şi ne uităm la el. Se opreşte brusc, uimit.

— E faţa zeului, e faţa zeului, strigă el.

Mă uit la fată. Aduce ca mine. Suntem la fel de albi, ea e blondă, eu o combinaţie între blond şi roşcovan. Zâmbesc. Zâmbeşte şi ea. Nu îi este frică. Stă cuminte în braţele mele. Îi fac semn să închidă ochii.

Păşesc pe drumul de întoarcere.

Ne întoarcem în acelaşi râu. Dintr-odată simt apa curgând sub picioarele mele. Deschid ochii şi-l văd pe Can Vu şi pe cei doi tabi. Aş putea să jur că, de fapt, nu a trecut nicio secundă de când am plecat.

Cei doi tabi bătrâni o iau pe fată din braţele mele, iar Can Vu mă ia de braţ pe mine. Îl urmez docil. Trebuie să recunosc că tot ce s-a întâmplat în decurs de câteva ore m-a obosit. Nu sunt epuizat. Obosit. Doar obosit.

Ne întoarcem în camera mea iar Can Vu îmi dă o pastilă şi o brăţară albastră. Vreau să-i spun că nu trebuie dar capul i se înclină uşor într-o parte.

— Bine, zic. Fie cum spui tu.

Îmi pun brăţara la încheietură şi apăs pastila de piele. Imediat se asimilează. Simt o moleşeală plăcută. Mă întind pe pat. Tot decorul camerei se schimbă. Sunt întins, într-o poiană, sub un stejar uriaş. Pomii şuşotesc în jurul meu, vântul îmi mângâie faţa. Deschid ochii şi adorm.

Aşa cum am adormit aşa mă trezesc. Sunt tot în poiană. Mă ridic şi mă uit în jur. Sunt singur. Ies din cameră şi o iau spre camera lui Can Vu. Pe drum mă opresc însă. Peste balustradă o văd pe fată, într-un cerc de tabi. Ţine mâinile întinse şi din mâinile ei, un curcubeu pluteşte deasupra capului, ca o cupolă magică. Este uimitoare lumina. Tabii stau aşezaţi în jurul ei şi o privesc tăcuţi.

— Te uiţi la Harpheea?

— Uimitor, spun. Can Vu, cine este ea?

— Harpheea.

— Ştii bine ce te-am întrebat. Nu am nevoie de nume.

— Momentan, ea este doar Harpheea, spune. Vino să o cunoşti.

Nu îmi desprind ochii de fată. Curcubeul pare a-şi schimba culorile mereu, unduindu-se.

— Haide, mă trage de mânecă Can Vu.

Coborâm la fată. Nimeni nu se scoală la venirea noastră. Sunt şi tineri şi bătrâni. Toţi o privesc pe fată. Fata este… într-o altă lume. Ea

priveşte curcubeul de deasupra. Ţine braţele întinse, mişcându-le uşor, ca pe nişte aripi. Şi curcubeul de lumină se mişcă după cum mişcă ea degetele. Se uită undeva, deasupra şi surâde.

Subţirică, blondă, frumoasă. Cine este Harpheea?

Probabil mă vede pentru că lasă lin braţele în jos. Curcubeul se destramă dar, în jurul ei, rămân să plutească culorile şi lumina ca nişte baloane de săpun. Se distrează spărgându-le cu degetul.

— El este Tuan Aris, mă prezintă Can Vu.

Mă înclin. Se înclină şi ea.

— Eu sunt prinţesa Harpheea, spune şi doi ochi albaştri mă privesc veseli. Zâmbesc fără să vreau. Are în ochi licurici care parcă îmi spun că se ţine de şotii. Mi-este deja dragă. Foarte dragă.

Tabii nu s-au ridicat şi nici nu s-au mişcat de jos.

— Stai jos, îmi spune Can Vu şi-i face semn prinţesei.

Ea râde, închide ochii şi ridică uşor palmele. Pielea începe să se lumineze. Încet, apoi din ce în ce mai tare, până din ele răbufneşte o lumină puternică, aurie. Fata începe să se învârtă şi lumina se roteşte în jurul ei înconjurând-o ca un cerc de foc. Culori stranii şi sunete nemaiauzite se revarsă către noi. Simţim cum trec prin noi şi alte culori se revarsă în jur. Valurile de lumină trec prin noi şi ies împreună cu alte culori, cu alte sunete. Totul este o lumină, o mare de culori şi sunete. Şi Harpheea dă la iveală noi culori, noi sunete. Pentru ea totul este o mare de fluturi. Întinde palmele de parcă ar vrea să prindă aceste culori. Mă uit la palmele mele. Radiază o lumină mică, foarte mică. Ca şi cum aş fi încercat să acopăr flacăra unei lumânări. Râd şi eu. „Sunt vrăjitor. Sunt un vrăjitor", mă gândesc.

Harpheea vine la mine şi-şi lipeşte palmele de palmele mele. E lumină apoi lumina începe să capete formă. Sunt imagini din trecut. Văd o imagine, ca un tablou, în care sunt eu, Antohi şi Thor Laendel în faţa şemineului. O altă imagine pluteşte în faţa ochilor mei: sunt eu şi Milena în parc. Imaginile încep să plutească din ce în ce mai multe în jurul nostru. Toate gândurile, toate imaginile din conştientul şi subconştientul meu plutesc, că mici acuarele, în jurul nostru. Tablouri mici, luminoase, puse pe invizibili pereţi. Mă opresc să le mai urmăresc cu privirea. Mă uit la Harpheea. Are acelaşi surâs. Şi amintirile ei plutesc în jur. Se uită cu drag şi duioşie la ele. Apoi încearcă să-şi apropie capul de capul meu. Mă aplec şi frunţile noastre se unesc.

Orice imagine, orice senzaţie se şterge. Văd o lumină albastră

înconjurându-ne. La început palidă, devine din ce în ce mai puternică, mai luminescentă. Am tot corpul amorţit. Nu simt durere, nu simt fericire. Doar lumină. Apoi, ochii mei văd imaginea pietrei mele albastre. Sunt undeva departe, singur şi în faţa mea este piatra. O văd lucind apoi micşorându-se. Încetul cu încetul se schimbă, se transformă într-o siluetă umană. Nu-i văd faţa. Doar o siluetă umană. Apoi silueta se transformă din nou în piatră. Şi din nou în om. De fiecare dată văd o ramă. De fiecare dată când silueta trece de ramă începe să se transforme în piatră. Dar nu văd ce ramă este. Este prea fluidă imaginea. Este o fereastră? Este o ramă de tablou?

Ochii încep să mă doară. Şi corpul mă doare. Îmi desprind fruntea de cea a fetei. Este neschimbată, pe când eu sunt epuizat. Simt o transpiraţie rece pe spate, pe frunte, pe tălpile picioarelor. Mă clatin. Vreau să fac un pas deoparte dar cad în braţele lui Can Vu. Nu zic nimic, doar zâmbesc. Au aflat secretul pietrei albastre? Îmi pare mie că fata mi-a oferit un răspuns mai devreme decât doreau tabii.

Fata se strecoară printre tabi şi-şi lipeşte mâinile de pieptul meu. O lumină se aprinde în palmele ei şi mă încălzeşte. Tabii se dau la o parte. Şi eu stau întins, cu Harpheea lângă mine, vindecându-mă. Este linişte şi pace. Închid ochii şi mă las pătruns de lumina ei.

5. Drumul pavat cu bune intenţii…

Mă trezesc în patul meu. Can Vu stă lângă mine. Pare supărat. Sau gânditor. Mă ridic încet. Resimt încă efectele jocului nostru. Can Vu continuă să tacă.

— Ce mai face Harpheea?

— Bine, răspunde.

— Cred că nu trebuia să ne întâlnim noi doi, prietene, constat eu.

— Nu am prevăzut această reacţie, răspunde.

Este gânditor.

— Tu ce zici? Este bine sau rău? îl întreb.

— Trebuie să mă gândesc.

Ridic o sprânceană. Asta înseamnă că toţi tabii se gândesc la ceea ce s-a întâmplat. Ar fi trebuit să prevadă şi o astfel de intenţie. Cert este că Harpheea dispune de abilităţi cu mult peste capacitatea mea şi, din câte am observat eu, cu mult peste aşteptările stabilor.

Mă întreb care dintre reacţiile noastre, a mea sau a ei, i-a pus pe gânduri. Sau, cum am reacţionat noi doi?

— Can Vu, îl strig.

— Da? zice şi se întoarce cu faţa la mine.

— Can Vu, trebuie să-mi răspunzi la o întrebare. Ce trebuie să facem noi doi? Eu şi Harpheea. Te rog să-mi răspunzi, îl rog foarte solemn.

— Ce trebuia să faceţi… Tuan Aris, noi nu ştim dacă ceea ce trebuia să faceţi amândoi veţi mai face. Iniţial a fost simplu. Harpheea este un pion în desfăşurarea unor evenimente. Înlăturând pionul opreşti acele evenimente. Cu multă grijă poţi corecta acele evenimente astfel încât să se potrivească în lanţul vremii, până în prezent. Acum ea a dovedit abilităţi pe care noi le-am intitult, dar nu într-o asemenea măsură. Ea dispune de… lucruri pe care doar unii dintre noi le obţinem la acel nivel. Nu putem să nu preţuim ceea ce are ea. Nu putem să nu luăm în considerare ceea ce ne oferă ea.

— S-a schimbat balanţa puterii, cuget şi mă apropii de fereastră.

E falsă, ştiu asta dar, pentru prima dată, peisajul pe care îl văd are un alt înţeles. Are… o greutate. O vale de munte înzăpezită. E reală pentru mine din clipa asta. Poate acum, de când a venit Harpheea, cuvântul „sens", cuvântul „energie", capătă înţelesuri clare pentru mine. Nu sunt doar cuvinte. Sunt direcţii. Sunt drumuri.

— Pot să o văd? întreb.

— Nimeni nu a zis nimic contra, zice şi continuă să stea pe pat, gânditor.

Ies din cameră şi privesc peste balustradă. Stă lângă un perete privind tabii care mişună. Cobor calm la ea.

— Bună.

Tresare când mă vede.

— *Să-ţi fie ziua luminoasă şi bună*, îmi urează şi împreunându-şi palmele se înclină în faţa mea.

Mă înclin la fel.

— Ce faci aici? o întreb.

— *Privesc*, răspunde.

Se uită cu ochi mari la tabii care merg încolo şi încoace. Nu-i priveşte cu uimire. Pare doar a constata o stare de fapt.

— *Să ştii că… pot să fac oricând ceea ce am făcut*, spune fără să se uite la mine.

Mda, la asta m-am gândit acum o clipă.

— Să ştii că pe aici folosim încă cuvintele. Considerăm că totuşi

nu este… prea etic să ştii la ce se gândeşte celălalt.

— *Oh*, *iertare*…

— Nu-i nimic. Nu ştiai.

Un tab tânăr se apropie de noi.

— Sunteţi chemaţi la Consiliu.

— Venim, răspund şi mă înclin în semn de mulţumire.

O pornim amândoi. Acum o să aflăm ce s-a schimbat şi ce nu. Eu simt că rolul meu nu a luat sfârşit încă. Am dreptate.

Luăm loc în sala de Consiliu. Sunt cu mult mai mulţi tabi decât am văzut eu până acum. Tabul cel bătrân continuă să fie purtătorul de cuvânt.

— Tuan Aris, Harpheea… S-au schimbat multe. De aceea, Consiliul a decis să anuleze hotărârile luate prima dată. Aşa cum ştii, Tuan Aris, venirea ta s-a datorat unui schimb cinstit.

„Oare? „mă întreb în gând.

— Dar aşa cum ţie îţi părea odios acest contract aşa şi nouă nu ne convenea. Dar din motive diferite de ale tale. Semeţia ta este nesăbuită, mi se adresează direct.

— Foarte nesăbuită. Am aşteptat ani să vedem ce faceţi, ce decideţi. Numai rău. Lucrurile bune se termină întotdeauna rău. Există în voi o tendinţă spre distrugere. Vă stă în fire. Dar, din păcate, distrugeţi şi ce este în jur. Dacă voi nu aveţi nicio şansă, atunci nimeni să nu aibă. Decideţi în numele tuturor cum vă este pofta. Şi pofta voastră este a distruge totul. De aceea am hotărât ca tu să ştergi neamul tău de pe pământul vostru. Aşa cum v-am creat, aşa vă putem… distruge. Voi distrugeţi totul în numele vrerii voastre fără a avea acest drept. Noi îl avem. Şi doream să facem acest lucru. Venirea Harpheei ne-a schimbat gândul. Este uimitor cum o a doua şansă li se oferă întotdeauna celor nevolnici, celor care nu o merită, după umila mea părere. Harpheea este o a doua şansă pentru neamul tău. Ea poate şterge de pe suprafaţa planetei şi din amintirea oricui existenţa acelui loc numit la pata. Cel care a făcut acel loc a avut gând bun dar totul s-a terminat rău. Este specific oamenilor. Tuan Aris, împreună cu Harpheea, trebuie să distrugeţi la pata şi efectele ei. Acele tablouri de care ştii foarte bine, Tuan Aris.

„Cine a spus *TOATE LA VREMEA LOR*?”

— Tu şi ea veţi îndepărta, veţi curăţa locul acela şi veţi şterge orice urmă. Orice lucru, cât de mic, uitat sau neglijat, poate duce la

repetarea acestui fapt, ne atenţionează unul din sală.

„Vom rescrie evenimentele", mă gândesc. „Greu de făcut. Să ne reîntoarcem în momentul în care Vittorio a acceptat proiectul? Nu prea cred".

Ieşim din sală. Can Vu ne face semn. Intrăm în altă sală. Acum ne aflăm pe malul mării. Ne facem semn să ne aşezăm pe nisip.

— Nu putem să vă ducem înapoi în timp, îmi confirmă bănuielile Can Vu. Trebuie să mergeţi la muzeu.

— Şi ce facem acolo? întreabă Harpheea.

Can Vu ridică din umeri.

— Nu vă pot spune. Nu ştiu, mărturiseşte. Totul este ca o nebuloasă pentru noi. Este tulbure şi nu putem vedea ce va fi sau miile de posibilităţi ale viitorului. Totul depinde doar de voi.

Mi se pare clar drumul. Fără să fiu blazat ştiu ce trebuie să fac.

— Cum ajungem acolo? Nu cred că o să ne aştepte careva în gară, zic.

— Nu.

Harpheea se uită la mine. Îi fac un semn discret, cu ochiul. Se relaxează. Are încredere în mine. Tuşea şi cu junghiul. Un scoţian năbădăios şi o prinţesă furată din trecut. Asta da potrivire!

O iau de mână pe Harpheea şi îl urmăm pe Can Vu. Ne ducem la aceeaşi tulburare energetică. Suntem îmbrăcaţi, oarecum, în concordanţă cu locul unde mergem. Eu port un costum, ea o salopetă. Este vădit incomodată dar nu se plânge. Aş vrea să ştiu că acolo mă aşteaptă Antohi. Dar nu ştiu şi asta îmi creează o stare de nervi.

— Suntem gata, îi fac semn lui Can Vu şi păşim în cerc.

Dispărem încet. Ca de obicei închid ochii. De ce? Pentru că, în sinea mea, mă consider nepregătit să văd pe unde merg. Am văzut destule filme ştiinţifico-fantastice unde renumiţi regizori au făcut risipă de sunete şi de efecte speciale pentru a ilustra drumul dintre stele. Culori, muzică, actori faimoşi. Eu, unul, când mă voi simţi pregătit, voi deschide ochii şi voi privi. Şi voi spune ce am văzut şi ce am simţit. Apă rece de la picioare dispare şi simt iarbă sub picioare. Deschid ochii. Sunt la o margine de pădure. Dau drumul Harpheei din braţe. Făcusem asta pentru mai multă siguranţă. Mă uit în jur. Recunosc locul. M-am plimbat pe aici cu Antohi. Nu este departe muzeul.

— Hai să mergem, o îndemn.

Vine ascultătoare. Merge, aproape alergând, lângă mine. Nu am timp pentru a o menaja. Nu-mi permit să-mi folosesc abilităţile. Nu aici, nu acum.

Ca de obicei, ceaţa este prezentă în oraş. Se prelinge din toate ungherele. Se rostogoleşte, înaintează, te învăluie. Mă ghidez instinctiv. Nu am făcut drumul ăsta de mai multe ori, dar ştiu că fiecare clipă din viaţa noastră rămâne inscripţionată în pielea noastră, în memorie. Văd muzeul. Harpheea aleargă de-a binele ca să ţină pasul cu mine.

Apăs clanţa rugându-mă din tot sufletul să nu fie închis muzeul. Nu e. Slavă Domnului! Intru şi merg la biroul directorului. Bat încet. Apoi intru.

— Bună ziua, spun cu voce tare.

— Iisuseee! încremeneşte Thor Laendel.

— Iertare dacă deranjez dar trebuie să vorbim, spun şi intru cu Harpheea.

Thor nu se mişcă. Este şocat. Îl las să-şi revină.

— Credeam… credeam… credeam.

— Credeaţi că am dispărut. Da. Dar nu am timp de poveşti, sincer. Sala, s-a întâmplat ceva cu sala? întreb.

— Da. A fost sigilată. S-au luat tablourile.

— O, nu, spun afectat. O, nu!

— *Să intrăm acolo*, mă îndeamnă Harpheea.

— Sala este sigilată, ne avertizează Thor.

— Nu contează. Acum nu contează.

Al Zecelea simţ, cel de reporter, mă avertizează că se apropie un pericol. O iau la fugă. Mai ţin minte corindoarele întortocheate. La uşă văd un lacăt special.

— Au pus lacăt, mă enervez.

— V-am spus, repetă micul director.

Nu am timp de explicaţii, de conştiinţe liniştite. Mă grăbesc. Mă uit la lacăt. Evident, este unul special. Cu cod şi cu explozibil. Cu toată salata aferentă. Cine spune că filmele nu reflectă realitatea? Băieţi, faceţi filme şi le denumiţi de acţiune cu efecte speciale? Aflaţi de la mine că sunteţi, tehnic vorbind, depăşiţi de mult. Pun mâna pe lacăt. Văd scheme în faţa ochilor. Văd firele care duc la sursă. Mă concentrez. Le topesc. Topesc totul. Îl transform într-o masă uniformă. Harpheea ridică palmele şi le îndreaptă spre uşă. Toc, uşă, toate încep să tremure. Şi, la un moment dat, uşa este aruncată în aer.

Intrăm în fugă. Aceeaşi atmosferă pe care o ştiu. Doar tablourile lipsesc. Şi asta dă un aspect izolant camerei.

— *Tuan Aris*, mă strigă Harpheea.

Este palidă, speriată. Îmi arată cu degetul ferestrele deschise. Sunt două, mari şi late. Care din ele este prima? Le închidem pe rând sau pe amândouă deodată?

— *Tuan Aris*, repetă Harpheea.

Degetul ei continuă să indice prima fereastră. O închid repede pe a doua şi mă apropii de fată. Există ceva nedefinit, care mă neliniştește profund.

— Închide-ţi muzeul, îi strig directorului. Acum!

Mă apropii de Harpheea. Continuă să privească fereastra. O strâng de mână. Se gândeşte o clipă apoi începe să acţioneze. Bravo! Face un calcul în gând şi măsoară din privire. La doi paşi de fereastră se aşază în genunchi şi scoate din buzunare tot felul de frunze, flori, pietre. Scoate o mică sticluţă şi trasează, cu lichidul dinăuntru, o linie imaginară. Noi aici, dincolo fereastra. Aşază şi reaşază într-o anumită ordine frunzele şi florile direct pe linia udă. Ştiu ce face. Pare deplasat sau infantil dar adevărul este că ceea ce face ea este de o mare putere spirituală. Asta dovedeşte că acel rău este dincolo de material. Apoi Harpheea se aşază paralel cu linia. Mă aşez în faţa ei, în genunchi. Ştiu ce o să facem.

— Închideţi uşa când ieşiţi, îi spun lui Thor. Aşteptaţi-ne în birou. Şi nu deschideţi muzeul nimănui, cu niciun preţ.

Mă ascultă atent.

— *Gata*? mă întreabă Harpheea.

— Da, zic şi respir adânc.

Mă concentrez cât pot. Frunzele şi florile încep să emane un miros din ce în ce mai puternic. Mă concentrez. Ne lipim palmele. Simt o descărcare electrică în tot corpul. Parcă aş fi curentat de mii de ţipari. Mă abţin să strig şi mă uit atent la palmele noastre. Simt o căldură care creşte, creşte foarte repede. Închid ochii când văd lumina apărând între palme. Apoi plec fruntea. O simt pe cea a Harpheei lipindu-se de a mea. Şi lumina albastră care izbucneşte. Dintr-o parte ne izbeşte un suflu greu, fierbinte. Văd cu ochii minţii cum imaginea ferestrei se clatină, cum tremură, cum se rupe în bucăţi. De sub lemn apar alte pietre albastre. Sunt puse una lângă alta şi formează tocul ferestrei. Una câte una, pietrele se rup în bucăţi. Se desprind cu

greutate, una de alta şi cad lângă linie. Unele aproape de linie, altele mai departe. Fiecare cădere este o sfâşcuire a corpurilor noastre cu bice de foc. Nasturii costumului sar de parcă ar fi vii. Văd fiare contorsionându-se, simt podeaua tremurând. Nu ştiu ce este fereastra. Pot doar să bănui. Un amestec diabolic de ştiinţă şi magie. De cunoştinţe din cele mai vechi timpuri, de maşinării de ultimă oră. Şi contra tuturor acestora doi oameni. Unul din prezent, unul din trecut.

Totul pare a se topi peste mine; de a intra, de a se lipi de pielea mea. Mă dor toate. Mă concentrez tot mai mult la punctul de pace şi linişte. Harpheea este mai tare. O simt. Fiecare piatră care cade este un succes pentru noi. Să cadă! Să cadă toate! Şi cad. Dar fiecare cădere ne provoacă o suferinţă teribilă. Şi ce satisfacţie să vedem cum cade ultima…

Dintr-odată… linişte. Apoi voci, ţipete, vorbe ne izbesc. Ca şi cum mii de umbre trec prin noi. Strigăm amândoi. Inimile parcă strigă în noi. Ţipăm. Ce durere, ce durere… Mii de voci răsunând insuportabil de tare în urechile noastre. Imagini fug prin faţa ochilor, multe, din ce în ce mai multe, din ce în ce mai repede. Ne strângem mâinile. Ne sprijinim unul de altul.

Va trece, ne repetăm. Va trece. Totul va trece, ca o apă lină care curge, curge la vale, ducând cu ea toate. Va trece. Trebuie să treacă.

Cum au început, brusc, tot aşa se opresc. Niciun zgomot, nicio mişcare. Nimic. Deschidem ochii. Suntem prea extenuaţi să ne speriem. Din ochi ne-a curs sânge. Şi din nas şi din urechi. Suntem albi – verzi la faţă amândoi.

Să se fi oprit toate? Am reuşit să scăpăm? Oare? Ne privim. Ceva ne spune că nu s-a terminat încă. Fereastra este arsă. Se vede piatra arsă. Este albă. Nu focul a distrus-o. Energia. Privesc pietrele. Ne ţinem încă de mâini.

— Lasă-le, le iau eu, spun.

Ne descleştăm degetele. Ne dor de parcă ar fi degerate. Îmi scutur mâinile de câteva ori, apoi le lipesc de piept. Mă întind peste linie să iau pietrele. O forţă uriaşă, de dincolo de linie, mă aruncă în perete.

— *Tuan Aris*… strigă Harpheea.

Sunt zdrobit. Nu am aer să respir. Nu mă pot mişca.

— *Nu te mişca*, îmi spune.

Apoi se întoarce cu faţa la linie şi începe să se concentreze

asupra pietrelor. Le văd clătinându-se, mişcându-se în stânga şi în dreapta.

— Harpheea, şoptesc. Nu… Aşteaptă… Harpheea…

Nu mă ascultă. Este concentrată. Văd un fir de sânge începând să-i curgă din urechi, apoi din nas. Pietrele se apropie de linie lăsând în urma lor o dâră luucioasă, neagră. Vin către linie. Curând sunt aliniate în faţa fetei. O aud răsuflând adânc şi în clipa următoare trec toate linia şi o ating. Unele îi ating genunchii, altele palmele, unele coapsele.

O văd ţipând. O aud ţipând din toată fiinţa ei. Simt durerea ce o simte şi ea. Nu se poate descrie. Ţip la rândul meu.

— Harpheeaaa, Harpheeaaa, strig înnebunit.

Văd firi subţiri, foarte subţiri, roşii, înconjurând-o. Lumea începe să se întoarcă pe dos pentru mine. Văd fiecare fibră, fiecare os din ea răsucindu-se. Fiecare fir roşu se răsuceşte şi cu el odată o părticică din Harpheea. Simt fiecare organ din corpul ei făcând o rotaţie de 360 de grade. Fiecare moleculă din ea s-a răsucit. Pluteşte inertă deasupra pământului. Văd sângele circulând în venele ei, aud bătăile inimii. Brusc totul pare să se dilate şi să se contracte. Apoi o lumină rece inundă corpul ei. Harpheea ia foc înainte de a putea scoate un sunet. Arde fără căldură, mai repede decât o foaie de hârtie. Se mistuie în câteva secunde. Lumina se menţine încă o clipă şi dispare, nu înainte de a-mi atinge piciorul. Şi exact în clipa aceea primesc şocul a mii de miliarde de fulgere. Nu am timp nici să ţip.

6. Cadoul de Crăciun…

Totul se termină aşa cum a început. Deschid ochii şi văd chipul lui Can Vu deasupra mea. Mai sunt în spate şi alţii dar nu-i văd. Îi simt doar. Îl privesc lung. Nu lasă privirea în jos. Nu ştie ce este acest lucru. Şi nu cred că eu îl voi învăţa. Nu cred deloc. Am un sentiment foarte cert în această privinţă. Nu pot fi obiectiv în aceste condiţii.

Aceasta a fost misiunea? Mă gândesc la toate acele strigăte, la acele ţipete. Dacă noi am distrus pietrele şi ele erau amprenta materială a unor oameni, ce s-a întâmplat cu ei?

Can Vu se apropie având ceva în mână.

— De data asta, nu, spun ferm şi mă uit ţintă în ochiul lui. Merit măcar atât.

Se opreşte.

— Aş vrea să fiu lăsat singur. Nu. Vreau să fiu lăsat în pace. Indiferent de ce aveţi de gând cu mine, acum vreau să fiu singur.

Pleacă. Aşa trebuie. Mă gândesc la ce s-a petrecut. Nu mă interesează cât timp a trecut de atunci. Pentru mine este încă „acum". Câmpuri. Câmpuri şi mase. Unele ştiu că au fost electrice, altele magnetice, altele nu ştiu dacă se pot descrie cumva. Firele au făcut legătura între mase şi câmpuri, iar litonii, îmi vine să râd, litonii au fost liantul de bază. Barton, afurisitule, câtă dreptate ai avut cu litonii tăi. Practic, Harpheea a fost răsucită complet. Nu ştiu dacă acest lucru vă spune ceva. Sau vă poate descrie imaginea. Dar fiecare atom din fată a făcut o răsucire completă. Particulele au o mişcare haotică. Se ştie acest lucru. Dar gândiţi-vă ce se poate întâmpla dacă ar fi opriţi o clipă şi li s-ar impune o mişcare anume. Nu mă refer la ideea că ar fi îndrumaţi către o direcţie. Acesta se cheamă flux. Nu. Eu vorbesc despre particulele din natură. Iar când asupra acestora intervin forţe care nu sunt cunoscute „atunci se întâmplă multe lucruri. Harpheea a ars. Lumina rece a semănat a fulger globular. Dar nu a fost. O garantez. Fata s-a dus. A dispărut. Nu este în niciun univers ştiut sau neştiut. Şi oamenii ăia, din tablouri, s-au dus. Ce o fi văzut cei care au tablourile? Au luat foc şi ele? Au dispărut imaginile? Nu ştiu. Dar dacă tablourile sunt în la pata s-ar putea să se fi întâmplat şi unele lucruri plăcute pentru mine. Ţipete, zgomote, cert că tipii ăia nu au ajuns unde au vrut. Măi să fie!

Ciudat. Nu simt nimic. Nici greaţă, nici frică. Nu tremur. Nimic. Parcă nici nu s-ar fi întâmplat. Dar pe Harpheea… de ea o să-mi fie dor. Suflet pereche? Să fiu al naibii. Tare mi-e teamă că da. Încep să cred în acest lucru.

M-aş fi aşteptat la explozie mare. Dar se pare că totul a fost calculat la scară mică. De ce cred că la pata este un gigantic creier? De ce să nu pornim de la premiza că acest mare centru posedă, de fapt, un creier mic? Unul foarte mic. Zău, aşa. M-am blazat? Posibil. Ca să vezi. Asta au vrut de la mine. Au obţinut? Sper că nu. Îmi respect întotdeauna promisiunile dar, de data asta, vreau să-mi păstrez un strop de umanitate.

Să dorm? Să mă scol şi să vorbesc cu ei? Până acum am avut parte doar de tăcere. Să-şi schimbe tradiţia? Mă îndoiesc. Tare mult. Totuşi o să încerc. Mă ridic. Oasele îmi par la locul lor. Mă uit la picior. Nicio rană. Pare doar un pic înroşit. Mă îmbrac şi plec.

Este destul de multă linişte. Par a fi mai puţini ca număr, tabii care se plimbă. Mă îndrept spre Sala de Consiliu. Am vaga bănuială că

acolo voi găsi pe cine caut. Da. Am dreptate. Sunt cei trei crai de la Răsărit. Can Vu şi cei tabi.

— Intră. Te aşteptam, spune cel bătrân.

Poate, totuşi, a venit vremea întrebărilor.

— Vreţi să vă spun cum a fost?

— Nu. Nu este nevoie, mărturiseşte Can Vu după o ezitare.

Mă aşteptam la asta.

— Te-am adus înapoi într-o stare… destul de gravă. Deosebit de gravă aş spune, continuă.

— Şi Thor Laendel?

— Să zicem că totul este în regulă.

„Mira-m-aş!"

— Crede-mă, este totul în regulă, insistă Can Vu.

— Nu am spus că nu cred, spun.

— Bine. Ne asculţi, este bine.

— Aşa trebuie, nu? întreb îndrăzneţ. Am înţeles de la început ce mi se cerea. Am încălcat vreo regulă?

— Nu, nu, confirmă toţi trei.

— Dar lucrurile se schimbă. Noi ne schimbăm. Ne mândrim că avem această putere.

Că putem să acceptăm lucruri noi, că înţelegem transformările care se petrec în jur, spune bătrânul.

— De aceea te-am chemat aici, continuă cel de al doilea. Vrem să-ţi spunem, atât cât putem, ce s-a schimbat şi ce am hotărât cu toţii.

Îl privesc uimit. Ups, am primit premiul cel mare?

— Până la venirea Harpheei, pentru noi toţi era foarte clară calea pe care trebuia să mergem. Tu ai devenit un tuan şi aşa trebuie să rămâi. Ştii ce misiune ai. Şi noi ce trebuie să-ţi oferim. Dar… Harpheea a schimbat multe lucruri. A arătat ce ai de oferit. Şi tu şi ea. Noi nu avem sentimentul de regret. Când faci ce facem noi, anumite sentimente trebuie să lipsească cu desăvârşire. Nu pot coexista cu scopul nostru. Am aflat că şi tu ai ceva de oferit, în afară de calităţile pentru care te-am ales. Ceva aparte. Am vorbit destul de mult cu ea. Da, murmură. Am vorbit şi am decis că, poate, dreptul celei de a doua şanse trebuie acordat. Tu ai acest drept. Ce trebuie să-ţi spunem este că noi am retras acest drept semenilor tăi. Planeta ta… poate mai are acest drept. Dar „oamenii? Nu. Categoric nu. Şi suntem acum în situaţia de a nu putea executa acest ordin din cauza ta.

— Din cauza mea? murmur.

— Da. Am decis, după o lungă dezbatere, să vă acordăm o şansă. Dar, spune-mi, de ce? De ce îi aperi? Nu ţi-au făcut decât rău.

Ştiu despre cine vorbeşte. Despre oameni.

— Poate pentru că încă mai cred în oameni. Sunt un naiv. Aşa se spune la noi când cineva mai crede în semenii lui. Eu asta cred. Mai cred.

Să-i spun că încă mai caut privirile oamenilor când merg pe stradă? Că mă uit în ochii lor căutând un răspuns? Un mic licăr? Uite, tipule, te-am văzut, du-te cu bine mai departe. Asta vreau să aud? Că privesc înduioşat femeile strângând copii la piept? Că încă mai vânez privirile îndrăgostiţilor când dă prima ninsoare sau când văd primele flori primăvara? Că abia aştept să-mi revăd Scoţia deşi ştiu că niciodată nu o să ajung acolo? Că simt încă că am suflet şi că, cântăreşte al naibii de mult? Ei bine, prea multe cuvinte, prea multe imagini. Mai sunt oameni care plantează pomi sau flori. Mai sunt oameni pentru care merită să mori. Fie ei şi de acum zece secole, fir-ar să fie!

Se uită la mine. Aşteaptă un răspuns.

— Tare mi-e teamă că răspunsul este prea lung. Să zicem doar că încă cred în ei şi mă simt în stare să mor pentru ei. Mai ales să ştiu că un anume loc de pe pământ nu mai există.

— La pata, zice Can Vu.

— Mă înşel? întreb.

— Nu, confirmă cel de al doilea tab. Ei bine, s-a decis să te întorci acasă. Vei avea misiunea ta acolo. Şi nu este deloc uşoară.

Îl privesc fix. Şi să mă ia dracu' dacă nu simt că încep să plâng. Îmi impun să mă stăpânesc. Fir-ar… Calm, băiete. Respir adânc de câteva ori. Ce să fac acum? Să-mi armonizez corpul şi să mulţumesc sau să sar în sus ca nebunul? Cea de a doua variantă este foarte tentantă. Iar dacă deschid acum gura vocea mea o să sune ca a unui cocoş sugrumat.

Mă înclin cât pot de calm.

— Vei avea misiunea ta, Tuan Aris. Acesta nu este un lucru asupra căruia să discutăm.

Mă înclin din nou.

— Am aranjat ca să pleci mâine. Pentru a fi mai uşor pentru toată lumea, vei ajunge în clipa în care locul de care pomeneai va sări în aer.

Să fiu oţel şi tot nu mă pot stăpâni să zâmbesc. Se uită amândoi cu reproş. Mă înclin din nou. Bătrânul îmi face semn să mă retrag. Plec. Nu-mi vine să cred. Stau în camera mea şi o privesc ca şi cum acum o văd pentru prima oară. Nu ştiu ce să fac. Nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă. Acasă. Din nou acasă. Acasă? Cum va fi? Ce mă va aştepta? Inima bate să-mi spargă pieptul. Doamne… Nu am niciun bagaj dar nici cel mai mic lucru rămas de la Harpheea. Doar imaginea chipului ei. Şi vorbele care le aud în gând.

— Eşti gata?

— Can Vu!

Se uită la mine.

— O să-mi fie dor de tine, Can Vu.

— Şi mie de tine, Tuan Aris.

— Şi-aminteşti când ţi-am spus că eu voi rămâne Mal Donaghi?

— Lumea are alte legi decât cele pe care noi le facem, Tuan Aris. Pentru mine vei fi mereu Tuan Aris, domnule Donaghi.

— O să-mi fie dor de tine, Can Vu.

— Oare? zice şi zâmbeşte.

— O, da. Am o memorie foarte bună Can Vu. Crede-mă.

Nu zice nimic. Doar clatină din cap.

— Am să te ajut, Donaghi. Ca să-ţi dovedesc că am înţeles lumea ta am să te ajut ca semn de rămas-bun. Aici ai, spune şi scoate dintr-un buzunar un mic disc, lucrurile coare te interesează despre la pata. Tu vei şti să le pui în ordine, să scrii ce trebuie. Este absolut interzis să afli toate acestea dar eu, încălcând acest consemn, te avertizez: începând din clipa în care ajungi la tine acasă ai la dispoziţie doar două răsărituri de soare şi două apusuri pentru a pune pe hârtie toată această istorie. Mai trebuie să afli că prietenii tăi care au fost prinşi de căpitanul Rod sunt liberi în momentul acesta. Destul. Ţi-am spus destule. Gata.

Sunt confuz. Îl urmez încă confuz. Prietenii mei? 48 de ore?

— Gata? Mergi cu bine, omule, îmi strigă.

Iar eu păşesc, nebun de fericire, în cercul magic.

7. Fiecare piesă la locul ei

Ajung pe un drum pustiu. Parcă aş fi undeva, în deşert. Praf, sare şi multă căldură. Nu se aude niciun bâzâit de muscă. Cum ajung într-un oraş? Ştiu doar că undeva, prin apropiere, este la pata. Mă uit în faţă, apoi în spate. O.K., tot înainte atunci. Pornesc. În starea în care sunt mă

simt în stare să merg kilometri. Merg gândindu-mă bine la ceea ce a spus Can Vu. Am 48 de ore la dispoziţie să scriu? De ce? Voi uita? Iisuse! Asta e! Voi uita, voi uita tot. Asta au „uitat" să-mi spună! Logic. Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru. Martorii sunt, de regulă, incomozi. Iuţesc pasul. Văd în zare fum. Sunt, copii, pe drumul cel bun. Trec printr-o pădurice şi văd, deodată, multe maşini. Mulţi oameni în costume negre. Ca să vezi! Mă ascund. Nu simt nicio oboseală. Pot să mă bazez pe ce am devenit sau şi asta va dispare.

Mă uit atent. Înregistrez fiecare mişcare. Îmi vine să ţopăi de fericire. Clădirea albă, impozantă, a dispărut. În locul ei, un crater imens şi câteva fiare contorsionate. Râd sprijinit de un tufiş, până la epuizare. Fiecare lucru cu măsura lui, nu? O, Doamne, mamă! Ce bine ai ştiut tu ce este viaţa asta… Mă uit din nou. Sunt ca nişte curci beţe. Pufnesc din nou în râs. Ce fază…

Încerc să memorez cât mai multe detalii. Îmi vine o idee nebunească. Ochesc o maşină mai îndepărtată şi încerc să mă apropii de ea. Ca de obicei, am dreptate. Se cred atât de superiori încât au lăsat-o deschisă, cu telefon mobil pe un scaun. Iau telefonul şi fug. Formez numărul redacţiei.

— Haide, răspunde, te rog… haide…

Sună dar nu răspunde nimeni. Mai încerc încă o dată.

— Haide, haide…

— Da, se aude vocea redactorului.

— Şefule…

— Maaal! se aude un răcnet. Mal, tu eşti?

— Ssst. Şefule, vino urgent până la la pata. Fără discuţii. Cu un fotograf. Arde, spun şoptit şi închid.

Ascund telefonul sub un bolovan. Evident, după ce îl blochez. Surâd şerpeşte. Să caute băieţii până nu mai pot. Mă retrag strategic. Sunt confuzi dar nu idioţi. La marginea păduricii aştept să-l văd pe redactor. Apare într-un final. Nu a adus niciun fotograf. Doar el şi cutia aia rotundă căruia îi spune maşină. Îi fac semne disperate. Se opreşte. Are destul discernământ s-o facă după ce-şi ascunde tărăboanţa printre tufişuri. Că i-ar fi şi greu… Vine tiptil spre mine. Este complet transpirat şi roşu la faţă.

— Arăţi de parcă ai fi făcut un infarct, spun.

— Am făcut o duzină, şopteşte. Unde ai dispărut? Am înnebunit căutându-te. Toată lumea te-a căutat. Apoi au dispărut şi ceilalţi. Acum

au apărut. Parcă v-aţi juca de-a v-aţi ascunselea. Şi asta pe nervii mei.

— Nu acum. Ssst… La pata s-a dus, îi spun.

Se uită la mine. Clar că sunt complet nebun pentru el.

— A explodat, îi explic.

— Poooffftiiim…?

— A explodat. Puf! Gata! Nu-i! zic şi-i fac semn să mă urmeze.

Îi arăt micul secret. Rămâne cu gura căscată. Se uită la mine, la dezastru, apoi iar la mine, iar la ruine, iar la mine…

— Opreşte-te. Am ameţit, spun vesel.

Scoate cu mâinile tremurânde aparatul foto din buzunar. Îl iau şi trag rapid câteva cadre. Mă rog să fie bune. Mă uit la ceas. Ceasul bate tic-tac, tic-tac…

— Vino, îl trag de mânecă.

Fugim de rupem pământul până la maşină. Sper să-i pornească măgăoaia. Sper din tot sufletul. Fac oarece eforturi să încap în maşină. Porneşte totuşi din prima.

— Arde-o şefule! îi strig. Arde-o altfel ne ard ei pe noi.

Şi o arde. Are ceva viteză mititică. Dar tot ne ia patru ore să ajungem la redacţie. Timp în care am trecut ideile din minte pe orice mi-a căzut în mână: pe biletul de parcare, pe facturile neachitate, pe hârtia igienică, pe şerveţele. Mi-aş fi dorit să fi fost hârtia igienică ceva mai lungă. Fugim pe scări. La etajul doi redactorul mă opreşte.

— Nu, strigă. Nu aici. La mine.

Cad într-un genunchi, mă ridic şi ne continuăm fuga. Am timp să observ reacţiile oamenilor când pătrundem în fugă, amândoi. Toţi se opresc din treabă. Şeful nu vede. Mă trage în biroul lui. Îmi pune în faţă laptopul lui şi-mi ordonă:

— Scrii numai aici. Nu te mişti până nu termini. Şi să nu aud o vorbă contra, îmi zice sumbru.

Mă uit la laptop. Este exact ce îmi trebuie. Prin uşa deschisă îi văd pe colegi. Unii au rămas cu gura căscată. Nu le vine să creadă ce văd. „Şi asta încă nu-i nimic, puilor”.

— Bertha, urlă. Cafea şi apă. Mai vrei ceva? mă întreabă.

Dau din cap negativ. Ochii mei stau proptiţi pe acele ceasului. Mâinile îmi zboară pe tastatură. Şeful ia cafeaua şi apa de la Bertha şi nu o lasă să intre.

— Nu intră nimeni aici, urlă iar. Clar?

Lumea este uimită. Umblă încet ca şi cum nu le vine să creadă ce

văd şi ce aud. Eu scriu. Am introdus discul. Sunt documente fotocopiate, scanate. Facturi, note oficiale, rapoarte, scrisori. Sunt scrise în mai multe limbi. În colţul din dreapta, sus, este traducerea în engleză a textului respectiv. Curg apele de pe mine dar scriu şi printez în acelaşi timp. Din când în când mă opresc pentru o gură de apă sau cafea şi să-mi dezmorţesc degetele. Nu le mai simt. Redactorul citeşte pe măsură ce scriu şi tipăresc. Corectează, strigă, urlă, chiţăie, sare în sus şi în jos, de tot dragul. Am renunţat să-i spun că trebuie să mă concentrez. Fiecare document are număr şi dată. Cât se poate de oficial. Aşa sunt sigur că nu vor fi refuzate de avocaţi sau de judecători. O ştie şi redactorul. Lângă el s-au perindat doi avocaţi ai ziarului. Apoi au dispărut când au văzut cât de „fericit" sunt de prezenţa lor.

Iar eu scriu, scriu continuu. De pe disc, de pe hârtiile scrise în maşină, iau şi îmbin toate piesele. Fiecare piesă la locul ei. Darul lui Can Vu este nepreţuit. Ştiu şi îi mulţumesc din inimă. Multe din date sunt din alte ţări şi nu cred că aveam vreodată şansa de a pune mâna pe ele. Reţeaua este internaţională şi mai mult decât vastă. 48 de ore. Atât am până voi uita totul. Nu trebuie să uit niciun amănunt. Thor, Geste, Abel şi Cain, Toshi, Komo, Maria, Gillen, căpitanul Rod, şefii lui, toată lumea are locul ei în mozaicul meu. Fapte la obiect, fără adaosuri sau dantelării. Fără nimic din ceea ce am făcut eu din clipa când am fost prins de Rod şi până m-am întors acasă. Nimic despre Harpheea. Nu am timp. Promisiunile trebuie respectate întotdeauna. Aşa procedează un om de onoare. Iar eu sunt un om de onoare. Îmi permit doar o mică pauză ca să-i transmit un mesaj lui Antohi. Şase litere: „I'm back". Va pricepe el, că-i băiat fin.

— E lungă, fac o oprire.

— Nu, ţipă redactorul. Pentru asta scot o superediţie. Am mână liberă.

— Anunţă atunci lumea că suntem din nou pe piaţă, spun obosit.

— Se face, răspunde încet.

Continui să scriu. La pata rămâne centrul. Şi Vittorio de la Miaţa, creatorul acestui loc. Spun adevărul şi despre McQuhae şi despre oamenii lui. Adevărul despre Vittorio şi Maria. Toţi. Nu uit pe nimeni.

— Gata, spun la un moment dat.

Am salvat imaginile de pe disc în memoria computerului. Scot discul şi îl pun cât mai departe de birou. Mă bate gândul că v-a dispărea şi el. Mă las obosit pe scaun. Redactorul citeşte încă. Mă simt

obosit. Mă doare capul. Văd camera începând să se clatine. Mi-e greaţă şi îmi simt capul fără vlagă.

— Şefule, mă simt cam rău.

Nu ştiu cât timp a trecut. Am scris totul? Mai lipseşte ceva? Am uitat ceva? Mai este ceva de spus? De bună seamă. Întotdeauna mai este ceva de spus. Dar acum? Am spus totul Mi-este foarte frică să nu fi uitat ceva. Camera se clatină cam tare.

— Şefule, îl strig, şefule îmi este cam rău.

Şi în clipa următoare cad în birou. Nu sunt leşinat dar nici mult nu am. Au trecut cele două zile? Trebuie să-mi scriu undeva amintirile despre Ice – Land, despre tabi şi tuani. Despre Harpheea. Trebuie. Încerc să mă ridic. Este prea multă lume. Vorbesc toţi deodată. Ce gălăgie…

— Stai liniştit. Am chemat medicul, aud vocea Berthei.

— Trebuie să mai scriu ceva, spun. Trebuie.

— Lăsaţi-l, urlă redactorul.

Apucă o foaie şi un pix şi mi le întinde.

— Încearcă să scrii, mă îndeamnă disperat.

Vreau să scriu dar nu pot ţine pixul în mână. Cad la pământ iar. Totul se roteşte. Iisuse, ce mi-e rău…

Prea târziu, ce păcat, prea târziu. Cum o să ştiu ce misiune am? Cum o să-mi amintesc? Cum? Închid ochii şi mă las pradă întunericului. Ştiu că îmi voi reveni şi că voi fi bine. Dar mai departe… Adio fraţilor şi un praz verde!

8. Amintirile… ca epilog

Stau şi privesc pe fereastră. Deşi uşa este etanşă, aşa spune reclama, tot se aud chiuiturile şi râsetele şi zgomotul de dincolo. Este veselie mare. Dacă stau să mă gândesc bine niciodată nu a fost aşa. Este pentru prima oară când… Ar trebui să fiu vesel. În fond, se ştie prea bine de acerba competiţie dintre ziare, dintre marii giganţi ai presei, ai mass-mediei. A fi citat într-un alt ziar este o mare victorie. A avea exclusivitate într-o ştire este foarte greu şi de aceea a fi primul este un lucru mare. Dar de aici până la a avea menţionat foarte clar numele ziarului, a oamenilor care lucrează, a redactorului, a fi menţionat în întregime în absolut toate ziarele, periodicile, revistele, în absolut tot ce înseamnă presă şi televiziune este… o cale ca de la Pământ la… Dumnezeu. Un lucru imposibil, s-a spus. Şi totuşi… am reuşit. Numai cerul ştie cu câtă greutate dar s-a reuşit. Au existat

reporteri care au dărâmat un preşedinte, un guvern, dar niciunul nu a reuşit să producă scandalul pe care l-am produs eu. S-a dus la pata. S-au dus guverne şi primi-miniştri, miniştri ai apărării, Iisuse, câţi au căzut. Eroi au fost. Îmi vine să zâmbesc. Am fost în situaţia de a da interviuri altor ziare! Interviuri altor colegi. Hm… De ce nu sunt vesel? De ce simt un gol în piept? Dacă aş fi romantic aş zice că ceva se rupe în mine. Niciodată nu am avut această senzaţie. Nici la moartea Milenei. Am o senzaţie copleşitoare că ceva lipseşte, că este ceva în neregulă. Am recapitulat de mii de ori tot ce a fost, ce s-a întâmplat. Undeva, ceva este în neregulă.

Uşa se deschide brusc şi în încăpere erupe, ăsta este cuvântul exact, redactorul şef.

— Trebuie să vii dincolo, neapărat, răcneşte.

Continui să privesc pe fereastră.

— Ai auzit? întreabă mai potolit. Trebuie să vii. Parcă au înnebunit. Abia i-am oprit să intre aici.

— Bine ai făcut, spun moale. Ştii că nu vin.

— Trebuie, insistă cu voce înceată. Dacă ai şti cât se bucură. Se bucură şi pentru tine.

Aş vrea să-l întreb cu ce folos. Dar… cu toate că pare potolit, în sufletul lui este atât de fericit…

— Îmi pare rău. Nu pot.

— Ştiu că… este obiceiul tău, dar „nu ai putea să faci o excepţie. Acum măcar. Te rog eu.

Pereţii ăştia nu au mai auzit zgomotul ăsta de acu' 200 de ani, zău. Poate doar la inaugurarea ziarului.

— Te cred pe cuvânt. Dar nu pot. Mă bucur, crede-mă că mă bucur.

— Să fiu a naibii dacă o arăţi, spune ofticat.

— Ştiu. Am o mutră de înmormântare. Dar mă bucur „zău că mă bucur.

Pufneşte enervat. Nici eu în locul lui nu aş crede. Am o voce care abia se mai aude şi, cu adevărat, o mutră… Problema este că îmi ştie obiceiurile şi ar trebui să mă creadă când îi spun că mă bucur.

— Te rog EU să ai grijă să nu vină peste mine. Eventual trimite-i în numele meu la un restaurant, undeva, să serbeze evenimentul. Te rog.

— Să serbeze? Cu cine? Fără tine? Hai că exagerezi… Uneori ai

nişte idei… De unde le scoţi? Din pantofi?

— Te rog. Efectiv te implor. Nu pot acum, crede-mă.

Nu spune nimic. Am o sfârşeală în mine. Îmi vine să mă preling pe pereţi. Iar senzaţia de lipsă, de ceva straniu, în neregulă, este atât de copleşitoare…

Îmi întorc privirea de la geam şi mă uit la el.

— Te rog.

— Ce ai? se sperie când mă vede. Ţi-este rău. Stai aici că mă întorc imediat.

S-a speriat. Chiar aşa de rău arăt?

— Nu. Plec pe cealaltă scară. Mă descurc.

— Pe naiba, îi scapă. Adică… realmente arăţi foarte rău.

— Fascinant. Te-aş crede pe cuvânt dacă aş avea timp.

— Lasă-mă să vin cu tine.

— Să mă ţii de mână? Ai palmele transpirate şi nu-mi place.

— Băgă-te-aş… spune cu năduf.

— Vai, vai, ce urât vorbim.

Vocea abia mi se mai aude. Mda, chiar că mi-este rău. Mă sprijin de mărginean biroului. Nu-mi tremură picioarele sau mâinile, nu sunt transpirat. Mă simt epuizat, sfârşit. Încerc să respir dar nici pentru o răsuflare nu am putere.

Ar trebui să sar în sus, să mă bucur. Cine ar fi reuşit ceea ce am reuşit eu… cine?

— Hei!

— Da, aud. Ce este?

— Auzi pe mama cucului! Te strig de o jumate de ceas.

— Mă gândeam… ce urmează acum. Am demonstrat încă o dată că suntem a patra putere în stat.

— Nu era nevoie, zic eu. Ce o să fie în continuare? Anchete? Cu ce rezultat? O vânătoare de vrăjitoare?

— Aiurezi. În clipa asta puţin îmi pasă. De fapt, nu-mi pasă de nimeni şi de nimic. Nu contează cum învingi ci doar că ai învins. Reţine asta. Învingătorului i se permite totul. Nu înţeleg de ce trebuie să scormoneşti tu printre resturi. Dacă vor să-şi dea în cap unul altuia, treaba lor. Va fi care pe care.

— Şi după… urmăm noi? Crezi că lucrurile pot rămâne aşa? Cine ar putea să trăiască bazându-se pe aceste… motive? Tu ai putea să stai liniştit când ştii că există oameni ca mine care pot afla adevăruri sau

mai bine zis pot scormoni trecutul tău şi asta în momentul când urci treptele puterii? Ai văzut tu oameni puternici şi puri ca zăpada?

— Mal, să fiu a naibii dacă în clipa asta îmi pun astfel de probleme. Sunt… fericit.

Asta contează pentru mine în clipa asta. Bucură-te de clipe ca acestea. Sunt atât de rare. Şi tu ai nevoie de un pic de fericire. Un pic, zău. Ce o să fie mai departe, Dumnezeu cu mila. Dar acum… şi ridică mâinile în aer, fără cuvinte.

Îl cred. Sunt un credincios. Nu are cuvinte. Este fericit şi vrea să se bucure de clipa asta. Merită. Are dreptate. Nu sunt clipe multe ca acestea în viaţa noastră. Am spus mereu că omul este cel care stabileşte în ce măsură poate fi fericit sau nu. El este cel care are măsura în mână. Poate fi mulţumit cu puţin sau poate tânji mereu după mai mult şi atunci va fi rareori fericit. Uneori ne trebuie atât de puţin să fim fericiţi iar alteori nimic şi nimeni nu ne poate face fericiţi.

— Cred că o să plec, spun şi mă întorc.

— O să sară în sus dacă nu vii. Ştii ce, zice văzându-mă, o să spun că le pregăteşti o surpriză. Merge?

— Nu este o minciună, râd sec. Ştii că sunt cam imprevizibil. Aşa că nu este decât un adevăr. Unul spus pe jumătate, adevărat.

— Asta este definiţia minciunii, izbucneşte în râs. Chiar tu ne-ai învăţat asta. Legea lui Mal Donaghi!

— Şi asta este adevărat, spun şi ies pe uşa de serviciu.

Mă simt înfiorător. Fac eforturi să-mi repet că sunt bine şi totul este O.K. De ce mă simt rău însă? De ce nu pot să mă simt bine? Măcar să mă bucur că ediţia de ieri şi azi a fost un succes. Că totul a ieşit nemaipomenit, că… Cu fiecare treaptă pe care o cobor senzaţia de coborâre în infern creşte. Ştiu efectiv că ceva lipseşte. Mă simt ca şi cum memoria mi-a fost închisă şi că undeva, înăuntru, în adânc, se află o lumină.

— Ce se întâmplă cu mine? întreb cu voce tare.

Dar pereţii nu-mi pot răspunde. Cobor în continuare şi fiecare treaptă este un efort pentru mine. Îmi impun să mă gândesc la altceva. Am stat atât la fereastră şi acum îmi dau seama că de fapt eu nu am văzut nimic. Nu îmi amintesc nicio imagine. Nici măcar imaginea oraşului privit de sus, imagine pe care o ştiu foarte bine, în clipa asta nu o realizez.

Ies pe stradă şi deodată, totul mă năucește. Sunt grogy? Nici

bătut fiind nu am simţit ce simt acum. Fac un efort uriaş să umblu drept. Ochii mă dor de lumină, oamenii parcă sunt bolizi în mişcare, zgomotul oraşului mă doare. Răsuflu încet, nu adânc, încet, încet. Trebuie să mă reculeg. Măcar să ajung la acasă. Şi acolo să cad ca un copac doborât şi să zac. Doar să zac.

Trebuie să-mi amintesc ceva. Ştiu că undeva, în adânc, se află acel ceva.

Mă uit în jur. Oameni grăbiţi. Maşini care claxonează. Poliţişti cu priviri alunecând peste mulţime. Un cer albastru, prea albastru pentru smogul şi poluarea de aici. Străzi pline de oameni. Pare un uriaş acvariu. Îmi privesc palmele. Cu ce se deosebesc de cele ale celui de lângă mine? Că ştiu să scriu? Cine spune asta? Cu toţi ştim să facem de toate, trebuie doar aceea clipă în viaţa ca să demonstrăm acest adevăr. Strâng palmele şi apoi le deschid. Mama m-a învăţat că în viaţă trebuie mereu să dai. Uneori poţi primi înapoi, alteori nu primeşti nimic. Secretul spunea ea, constă în modul în care dăruieşti ce ai.

Zâmbesc. Mă considera o persoană deosebită. Dacă ea aşa a spus, eu trebuie s-o cred pe cuvânt. Şi zău că o cred. Sunt epuizat. „Un reportaj este ca o naştere" spune Dora. Şi ea are dreptate. Atunci să spunem că sunt epuizat de această naştere. Această dăruire. Şi ştiu sigur că, chiar dacă ar fi ca întreagă viaţa numai acest lucru să-l fac, o să aflu ce lipseşte. O să aflu sigur. Nu există loc de ascuns pentru cine ştie să caute. Asta de la Mal Donaghi citire!

Cuprins

Ce am vrut… VENI
1. Îmi caut prietenii…
2. Antohi…
3. Un muzeu pierdut în ceaţă
4. Cineva mă avertizează
5. Tablouri… şi câteva personaje interesante
6. „Cunoştinţe"… şi cunoştinţe
7. Cine este Vittorio de la Miaţa
8. Călătorului îi şade bine cu drumul
9. Aventura abia începe
Ce am obţinut… VIDI
1. O idee trăsnită
2. Pisicuţă, pis, pis, pis / Te-am văzut azi-noapte în vis…
3. Manole

4. Maria
5. Drumurile noastre toate, s-or mai întâlni vreodată…
6. Afară-i gardul, înăuntru leopardul…
7. Ala bala portocală
8. Listă
9. Profesorul Thomas
10. Barton
11. Ghici cine vine la cină (Mal şi Barton)
12. Frankie
13. Frinkle, Twinkle, Trick / Ai să-mi dai şi mie-un pic…
14. Eu şi Frankie
15. Quintă royală cu Sally şi Jack
16. Nu este pentru cine se nimereşte, ci pentru cine se pregăteşte…
17. Sfat de taină la oră târzie din noapte
18. Frankie şi Barton
19. Între Scilla şi Caribda
20. Capcană pentru cobai
Cu ce m-am ales… VICI?!?
1. Tăun Aris
2. Lumea nu este ceea ce pare
3. Harpheea
4. Aleea jacta est
5. Drumul pavat cu bune intenţii…
6. Cadoul de Crăciun
7. Fiecare piesă la locul ei
8. Amintirile… ca epilog